MERCENAR

26 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

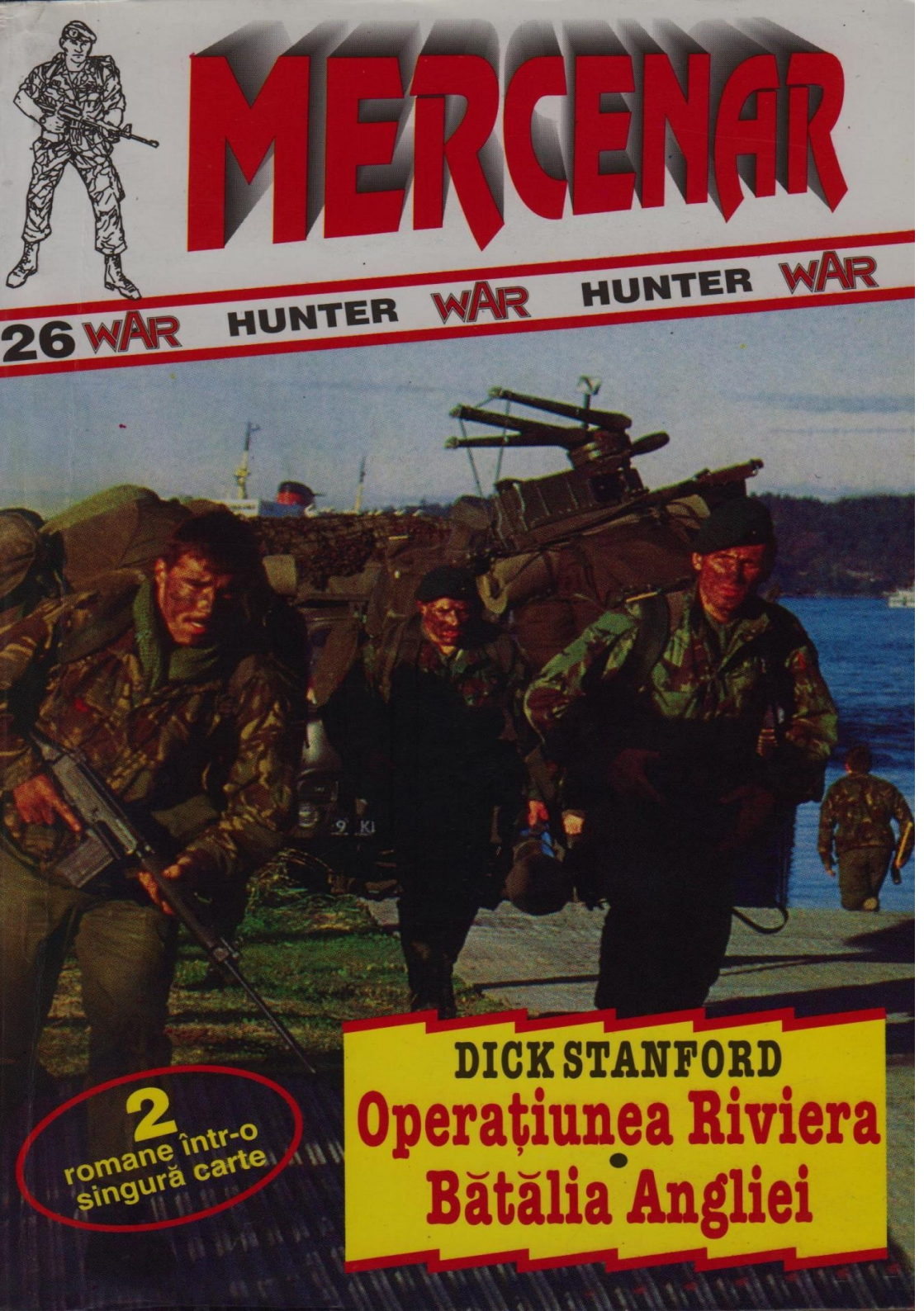

2 romane într-o singură carte

DICK STANFORD

Operațiunea Riviera

Bătălia Angliei

Colecţia MERCENAR

26

Dick Stanford

ASEDIU LA SAN DIEGO

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1998

CAPITOLUL I

O fracţiune de secundă, Bob Hunter se crezu un om mort. Remarca, totuşi ezitarea şi spaima din ochii adversarului şi supravieţui. Împins de instinctele lui războinice, Exterminatorul avu o reacţie violentă faţă de acel obstacol neaşteptat. Devie cu mâna stângă revolverul în momentul în care acesta trăgea şi lovi cu genunchiul în timp ce se lăsa pe spate. Glonţul zbură aiurea, arma căzu, iar adversarul călări dureros un moment genunchiul lui Hunter ca un cowboy neîndemânatic. Apoi se rostogoli pe pământ gemând de durere.

Hunter luă pistolul de calibru 45 şi se întoarse spre adversar ca să-i dea lovitura de graţie. În acea clipă remarcă mişcare în stânga lui. Se învârti pe loc şi trase rapid de trei ori spre acea nouă ameninţare. Inamicul ripostă imediat şi siluetele se izolară ca să se adăpostească la o distanţă de vreo douăzeci de metri.

— El e! zise o voce răguşită. Hunter! Stai o secundă!

Hunter nu voia să audă nimic. Trecu peste mafiotul prăbuşit şi se deplasă cu paşi mari spre extremitatea clădirii. Se auzi o împuşcătură şi glonţul şterse cimentul lângă el. Urmă o mişcare de recul şi Hunter reveni la vechea lui poziţie. Se uită la omul căzut la pământ care se ţinea cu mâna de părţile sensibile şi căzu pe gânduri. Era furios că putuse să cadă atât de uşor în capcană.

Aceeaşi voce răguşită se auzi în întuneric.

— Nu fi prost, Hunter! Eşti prins la mare fix! Aruncă arma, mâinile sus să le vedem şi vino să stăm de vorbă!

Hunter bănuia cum s-ar fi putut termina această eventuală conversaţie. Pentru lichidarea lui se oferea o recompensă formată din şase cifre, care plutea deasupra capului său precum sabia lui Damocles. Era convins că acea echipă de ucigaşi nu se afla la *Dulles Internaţional Airport* ca să jefuiască vreun convoi. Exterminatorul căzuse în cursă. Ceea ce începuse ca o simplă supraveghere a activităţilor Mafiei de pe acel aeroport, devenise o capcană care i se părea fără ieşire. Trebuia să recunoască că acţionaseră bine. Acum se întreba de când ştiau de prezenţa lui acolo. Căci anvergura acelei curse depindea de acest răspuns. Dacă acea ofensivă fusese organizată în ultimul moment, atunci avea o şansă să scape. În schimb, dacă veniseră în forţă…

Se lăsă într-un genunchi şi puse ţeava pistolului de calibru 45

la tâmpla mafiotului căzut.

— Câţi sunt? întrebă el cu glas scăzut. Ce vor face?

Omul era paralizat de durere şi nu-i păsa deloc dacă trăia sau nu. Încercă să reacţioneze, se ridică puţin, apoi se ghemui brusc şi vomă. Hunter se strâmbă, se ridică în picioare şi se sprijini de perete respirând fără zgomot, încercând să audă ceea ce ochii nu-i puteau arăta.

Secundele treceau cu repeziciune în timp ce evalua situaţia. Îi auzea cum se mişcau, cum strângeau fălcile menghinei. Un avion mare cu reacţie decola de la celălalt capăt al aeroportului, altul ateriza lângă hangar, iar farurile sale puternice străpungeau întunericul, nu însă. Destul de aproape ca să-l stingherească pe Hunter.

Se afla într-un sector al imensului complex unde nu aveau loc aproape niciodată activităţi nocturne, un depozit în afara vămii. Era foarte posibil ca împuşcăturile să nu se fi auzit din cauza zgomotului făcut de reactoare.

— Ce zici, Hunter? zise vocea.

Scoase revolverul de calibru 32 şi verifică încărcătorul înainte de a arunca revolverul de calibru 45. Arma căzu cu un zgomot metalic pe ciment şi alunecă pe rampă.

— Atenţie! strigă o voce. Cu siguranţă că are şi arma lui Joe!

Hunter trase un foc spre acea voce şi avu plăcerea să audă un strigăt înfundat înaintea rafalei de ripostă. Se deplasase din loc în momentul în care trăsese, alergând aplecat în faţă la umbra clădirii, privind cu atenţie poziţia de tir a inamicului. Împuşcăturile ciuruiră locul pe care tocmai îl părăsise şi un geamăt înăbuşit îl făcu să se teamă pentru sănătatea mafiotului căzut căruia i se spusese Joe.

— L-am nimerit! exclamă vesel o voce.

— Atenţie, e şiret!

— Nici chiar aşa!

— Nu te grăbi!

Hunter reperase forţele inamice datorită ultimelor împuşcături. Erau împărţite în patru grupuri de aproximativ trei oameni. Două grupuri se aflau în faţa lui în umbra clădirii opuse, celelalte două se aflau pe flancuri, protejate de depozitele din ambele părţi. Şeful se afla în faţă; de-acolo veneau accentele autoritare. *Subregime,* a cărui voce răguşită şi impertinentă denigra experienţa Exterminatorului, se afla pe flancul stâng.

Grupurile din faţă ar fi avut de traversat o porţiune mare ca să se apropie de Hunter. În schimb, flancurile puteau să se mişte

între clădiri, foarte puţin expuse. Instinctele tactice ale soldatului profesionist sesizaseră imediat aceste detalii, şi Hunter se pregătea să se folosească de ele.

— Hunter? zise vocea din centru.

Mafiotul rănit gemu din nou, scoţând un sunet răguşit şi slab care anunţa apropierea morţii. Hunter aşteptă încordat.

— Îţi spun eu că l-am nimerit, zise vocea de pe flancul stâng.

— Îţi spun să nu te mişti! ordonă vocea din centru. De unde ştii că nu e Joe?

— Nu vorbi prostii! Joe n-a trăit mai mult de o secundă în faţa tipului ăsta! Doar n-o să aşteptăm toată noaptea. Poliţia va…

Hunter simţi că venise momentul. Se strecură spre marginea umbrei, depărtându-se fără zgomot până unde avu curajul, apropiindu-se de un punct central spre flancul stâng. Acum îi aştepta să vină dintr-o clipă în alta.

— Bine, du-te să vezi, zise vocea ursuză din centru. Hunter! Dacă m-auzi… trage o dată, o singură dată, şi te facem sită!

„Sita” stătea lungită cu revolverul întins spre un spaţiu luminat de lună pe flancul său stâng. Paşi ezitanţi scârţâiră pe ciment, şi o formă aplecată în faţă intră rapid în lumină. Hunter îşi ţinu răsuflarea. Apăru şi al doilea om, apoi al treilea. Exterminatorul zâmbi văzând această greşeală fatală; întreg flancul stâng avansase fără să lase ariergardă. Îi auzea închizând flancurile menghinei în timp ce el le dădea ocol fără zgomot. Mafioţii se aflau acum între el şi clădire şi, din poziţia în care se afla, trase o dată şi se rostogoli mai departe.

Exclamaţia îngrozită şi focul de armă declanşat din poziţia lui iniţială îi anunţă succesul celui de al doilea demers al planului său de retragere. Apoi dezlănţui un tir rapid din faţă şi din celălalt flanc, şi cursa se închise cu mafioţii care trăgeau unii în alţii, surprinşi de întorsătura neaşteptată pe care o luaseră evenimentele.

Hunter sprinta deja spre flancul degajat, traversă porţiunea luminată de lună şi dispăru în umbra de dincolo.

Deodată izbucni o voce stridentă:

— Opriţi-vă! Tragem unii în alţii! Ticălosul e în spatele nostru!

Într-adevăr, Exterminatorul era în spatele lor. Îi auzea strigând şi repezindu-se unul pe altul, şi percepea foarte bine gemetele şi strigătele pline de panică ale răniţilor, o zarvă familiară care îl dezgusta din ce în ce mai mult pe Bob Hunter. Încercă totuşi să-şi amintească că era vorba de o lume pe care şi-o făcuse singur; singura care îi mai rămăsese.

Ajunse în sfârşit la micul camion care, mai adineauri, fusese încărcat cu produse farmaceutice furate dintr-un hangar cufundat în întuneric, ţinta supravegherii lui Hunter şi, aşa crezuse, mijlocul prin care se va introduce în mediul Familiei din Washington. Dar „mijlocul” se transformase în bumerang, iar Hunter intrase cam prea mult în mediul familial.

Portiera cabinei era deschisă iar şoferul se uita la el cu gura căscată de cealaltă parte a capotei; cei doi oameni care încărcaseră produsele furate se aflau în interiorul hangarului, la uşă, şi ezitară. Apoi văzând revolverul lui Hunter, se hotărâră s-o ia la sănătoasa şi dispărură în clădire. Hunter gesticulă cu revolverul şi-i zise şoferului:

— Cară-te şi tu.

Şoferul intră în hangar şi închise uşa. Hunter se urcă la volan, ambreie şi întoarse derapând în momentul în care pistolarii supravieţuitori apărură pe alee şi deschiseră focul. Se aplecă peste volan şi se năpusti peste ei, împrăştiindu-i şi punând capăt pentru un moment activităţilor lor, apoi trecu de ei şi viră după colţul clădirii, foarte conştient de grindina de gloanţe care se abătea asupra camionului. Volanul începu să tremure. Vehiculul greu porni în deplasare liberă, trecu razant pe lângă flancul unui imobil, ricoşă şi urcă o rampă de încărcare imediat după ce Hunter se aruncase afară din cabină. Camionul urcă o parte a pantei, se întoarse şi căzu pe o parte cu zgomot puternic de fiare strivite.

*

* *

Vehiculul lui Hunter se afla ceva mai departe de clădirea următoare, pe un culoar care ducea spre libertate, scopul cursei sale disperate. Alerga deja în umbră în momentul în care urmăritorii examinau grămada de fiare contorsionate şi, când dădu colţul hangarului, auzi pe cineva strigând:

— Nu-i aici! Depărtaţi-vă! Al, la nord; Benny, la sud. Voi ceilalţi…

Hunter se afla deja în MG-ul lui şi pornea în trombă. În acel moment, o siluetă ieşi repede din umbră şi începu să tragă fără rezultat. Începu să se tragă asupra lui şi de la celălalt capăt al clădirii. Adversarul îl ratase, şi Hunter încerca să se instaleze mai confortabil suspinând, în timp ce gonea pe drumul care pornea de la hangare. În acel moment văzu două faruri aprinzându-se în dreapta. Hunter viră spre stânga, apucând pe drumul care ducea spre terminal. Prima impresie se confirma; căzuse într-o capcană

imensă al cărei sfârşit nu-l văzuse încă. Alte două vehicule porniră după el, şi de înfruntat mai avea cel puţin încă un obstacol serios.

Hunter se săturase până peste cap de acel război. Se întrebă o clipă dacă nu era mai bine să se termine totul acolo. Ar fi fost simplu şi relativ fără dureri. Era destul să oprească maşina la baraj şi să se expună rafalelor mafioţilor ca să aibă apoi o linişte deplină. Acum era aproape de baraj şi maşinile mafioţilor se aflau oprite de-a latul drumului. Abandonă conjecturile intelectuale şi dădu frâu instinctelor de supravieţuire.

Venea peste baraj în plină viteză. Oamenii cuprinşi de panică se depărtau rapid de locul inevitabil al şocului, iar mâinile şi picioarele lui Hunter tremurau din cauza tensiunii provocate de controlarea la milimetru a traiectoriei. Apăsă brusc pe frână, răsuci volanul şi schimbă simultan vitezele, atingând uşor în derapare baricada şi ajunse la şanţul de pe marginea drumului. Lovi gardul cu grilaj care forma incinta pistei de zbor, apoi roţile, care se roteau în gol, muşcară din pământ şi Hunter lansă maşina de-a lungul malurilor în pantă ale şanţului.

O faţă îngrozită apăru în faţa MG-ului, urmă şocul şi corpul dislocat fu aruncat cu violenţă, lovind cu un braţ portiera. Hunter urcă din nou pe drum, maşina prinse repede viteză şi se depărtă. Abia în acel moment răpăitul unui pistol-mitralieră anunţă eşecul barajului. Părea că scăpase, că ambuscada eşuase. Inima lui Hunter îşi recăpătase ritmul aproape normal. Deodată remarcă în depărtare, pe drumul periferic, farurile maşinilor de poliţie. Evident, trebuia să se amestece şi poliţia, şi veneau în număr mare. Hunter numără şase vehicule, mergând bară la bară, şi-şi dădu seama că în seara aceea nu va ieşi de pe *Dulles Internaţional Airport.*

Trebuia să ia o decizie. Exterminatorul nu înfruntase niciodată poliţia. Evitase cu grijă orice confruntare care l-ar fi obligat să tragă asupra forţelor de ordine. Se părea totuşi că acest moment atât de temut se apropia cu repeziciune. După blocarea ieşirilor, oamenii în albastru aveau să invadeze aeroportul şi persistenţa metodică a rutinei poliţiste avea să provoace o ultimă înfruntare faţă în faţă. Era mai bine să moară rapid cu demnitatea unui om liber decât să moară lent pe durata unei eventuale detenţii.

Cât de puternic era instinctul lui de supravieţuire? În ultima clipă, când va lansa ultimul atac, expunându-se gloanţelor lor, reflexele sale vor fi mai puternice, ca şi în trecut, tirul va fi eficace şi va ucide în cele din urmă nişte oameni cărora nu voia

să le facă nici un rău? Acesta era unul dintre coşmarurile lui Hunter. În timpul războiului său împotriva Mafiei, Hunter cunoscuse câţiva poliţişti şi îi considera nişte soldaţi făcând o treabă de soldaţi, şi asta îl făcuse să-i respecte. Nu avea deloc chef să ucidă sau să rănească poliţişti.

Deci gangsterii erau în spate şi poliţiştii în faţă. Hunter se hotărî repede. Opri în parcarea pasagerilor. Luă o geantă de călătorie şi o valijoară din portbagajul maşinii lovite pe care o trăsese în mijlocul unei mulţimi de vehicule multicolore, şi se depărtă pe jos. Când ajunse lângă terminal, maşinile poliţiei treceau pe un drum interior şi o caravană mică de vehicule particulare urca rampa dinspre hangarele depozitului.

Hunter oftă şi-şi continuă drumul. Era încolţit din ambele părţi. Mai avea încă posibilitatea să fugă, să-şi ia zborul. Să decoleze sau să moară. Luase hotărârea să zboare acum şi să moară mai târziu, căci ştia că moartea îl pândea în fiecare clipă.

Această hotărâre avea să aibă consecinţe inestimabile pentru ramurile europene ale Mafiei. Încă nu bănuia asta, dar războiul său personal avea să capete dimensiuni internaţionale. Exterminatorul deschidea un nou front.

CAPITOLUL II

Bărbatul zvelt, cu un costum sobru, cămaşă şi cravată asortate, intră calm în sala de aşteptare şi lăsă jos cu un gest neglijent o geantă de călătorie şi o valijoară. O şuviţă lungă de păr negru îi cădea pe frunte şi purta ochelari fumurii, cu rame aurite, care îi ascundeau ochii. Bărbatul avea o mustaţă mare care aproape că se unea cu favoriţii de pe obraji.

Afară, un tehnician făcea semne echipei unui avion 747, staţionat, ale cărui reactoare mergeau în gol.

Omul în uniformă de la ghişeu făcu ochii mari când văzu bancnota de o sută de dolari.

— Pariez că nu veţi reuşi să-mi găsiţi un loc la acest avion care pleacă acum spre Paris, îi zise bărbatul înalt cu ochelari.

— Accept provocarea, răspunse tipul de la ghişeu zâmbindu-i.

Îi făcu semn cu cotul unui funcţionar aflat lângă el şi ordonă:

— Du-te şi spune-i lui Andy să nu mişte scara. Avem un VIP întârziat.

După câteva clipe, ţinând biletul în mână, Hunter urcă scara. Un steward nerăbdător, care stătea lângă uşă, făcu semn ultimului venit să intre în avion şi închise uşa. Hunter îşi găsise locul şi se pregătea să-şi lege centura de siguranţă. În acel moment, uşa se deschise din nou şi un al doilea personaj intră şi ocupă ultimul loc liber, în faţa lui Hunter. Avionul se depărtă imediat de zona îmbarcării.

Hunter se uita discret la bărbatul aflat de cealaltă parte a culoarului central. Ceea ce vedea nu-l îngrijora, dar nici nu-l liniştea. Era pur şi simplu un bărbat de talia şi vârsta lui Hunter, îmbrăcat la modă, care gâfâia uşor pentru că alergase să prindă avionul.

O stewardesă se desprinse din grupul tehnicienilor şi veni să le adauge numele pe lista pasagerilor. Hunter îi spuse numele care se afla pe paşaport, Ştefan Ruggi. Îl auzi pe celălalt spunând că îl cheamă Gil Martin. Acest nume păru să provoace o reacţie puternică din partea stewardesei şi bărbatul adăugă imediat:

— Vă rog să nu spuneţi nimic. Va fi secretul nostru.

Tânăra femeie dădu din cap şi plecă spre cabina de comandă. Hunter se întreba cine putea să fie Gil Martin, dar atenţia îi fu atrasă de hublouri. Aparatul se deplasa lent pe pistă, paralel cu terminalul. Privirea lui Hunter fusese atrasă de activitatea febrilă

de dincolo de gard, unde maşinile oficiale se deplasau cu farurile aprinse şi oameni în uniforme albastre se agitau în apropierea terminalului.

Oftă şi încercă să se destindă, dar tânăra femeie de lângă el exclamă:

— Oh, Dumnezeule!

— Nu vă simţiţi bine? zise Hunter întorcând capul spre ea pentru prima dată.

— Aţi văzut afară?

Hunter îi zâmbi.

— Poliţia? Aţi fugit şi vă caută poliţia?

Întrebarea o amuză şi o făcu să roşească.

— Nici vorbă, răspunse ea. Dar n-aţi vrea să ştiţi ce fac? Poate că e o bombă sub avion... sau avem la bord pe cineva care va încerca să ne deturneze.

Hunter încercă s-o liniştească.

— Mai curând s-ar putea să fie nişte măsuri de siguranţă pentru un demnitar străin.

— Ah! exclamă ea.

Dar nu părea pe deplin satisfăcută de această explicaţie anodină.

Hunter nu-i mai acordă nici o atenţie şi încercă să-şi alunge grijile. Nu avea ce face. Nu va fi liniştit decât după ce va reuşi să părăsească acel avion. Dacă poliţia era foarte meticuloasă, era posibil să fie aşteptat la Paris. Sau mai rău: oamenii Mafiei puteau să fie la fel de meticuloşi şi să-i trimită câţiva de-ai lor în întâmpinare.

Ar fi fost mai bun un avion local. Totuşi se afla la bordul singurului avion care părăsea aeroportul imediat, şi ăsta i se păruse lucrul cel mai prudent. Acum avea îndoieli. Va trebui să treacă prin vama franceză şi să îndeplinească alte formalităţi. Hunter îşi zicea că singura problemă reală era calitatea paşaportului său. Era bun? Îl privise doar în treacăt când îl găsise în portofelul înmânat de Harold Brognola la Miami[1] şi nu se gândise niciodată în mod serios să părăsească Statele Unite. Era oare posibil ca acel paşaport să fie făcut înadins pentru ca Exterminatorul să fie identificat imediat ce va pune piciorul pe pământul Franţei? Nu, n-ar fi avut nici un sens. Hunter nu voia să se lase măcinat de temeri nefondate, avea destul de furcă cu ameninţările reale.

[1] Vezi nr. 21 al colecţiei MERCENAR, *Taifun la Miami* (n. red.).

Aruncă o privire spre tânăra femeie de lângă el şi încercă să compare temerile lor reciproce. Se consideră ridicol. Oare războiul împotriva Mafiei îi afecta forul interior, creând fantasme mai înspăimântătoare decât realitatea?

Se lupta astfel cu gândurile ca să nu scoată paşaportul din geanta de călătorie şi să-l examineze imediat.

Acum se aflau lângă pista de zbor şi regimul reactoarelor crescuse. Uşa cabinei de pilotaj se deschise şi apăru stewardesa care se ocupa de rândurile în care stătea şi Hunter. Un bărbat în uniformă apăru o clipă într-un colţ al cadrului uşii, aruncând o privire spre pasagerul numit Gil Martin, zâmbi şi închise uşa. Stewardesa îşi lega centura. Şi ea întoarse capul spre Martin ca să-i zâmbească. Dar individul se prefăcu că nu bagă de seamă.

Hunter începu să se gândească din nou la acel călător şi rezolvă în acelaşi timp şi problema paşaportului, deschizând brusc geanta de călătorie şi punând paşaportul în buzunarul interior al hainei, acolo unde ar fi trebuit de fapt să-l poarte. Apoi ajunseră pe pista de decolare. Dulles deveni neclar, botul aparatului se ridică şi Hunter fu lipit uşor de spateaza fotoliului.

Foarte bine, acum putea să se destindă câteva ore. Poliţia permisese avionului să decoleze. Hunter se întreba în ce măsură îşi datora libertatea sosirii în ultima clipă a lui Gil Martin, după toate aparenţele un personaj foarte cunoscut. Putea să-şi imagineze dialogul dintre poliţie şi turnul de control: „Poliţia caută un tip înalt de vreo treizeci de ani, brunet, un tip cu o faţă dură şi ochii căprui cu o privire rece. S-ar fi putut îmbarca la bordul avionului de Paris în ultima clipă.

— Da, avem un astfel de tip, dar... ha... ha... e vorba de Gil Martin, personajul foarte cunoscut.”

Temerile se risipeau. Hunter era recunoscător mustăţii şi favoriţilor falşi. Care îi schimbau înfăţişarea, ba încă era şi mai recunoscător modei actuale masculine care favoriza părul pe faţă. Favoriţii şi mustaţa îi dădeau, lui Hunter un aer anonim de om cumsecade. Cu atât mai bine, putea să se destindă, să-şi păstreze energia, să-şi calmeze gândurile şi să nu se mai gândească la nimic. La Paris va fi nevoit să se folosească de toate atuurile sale.

Ieşind din ceaţa gândurilor, Hunter o remarcă din nou pe tânăra femeie de lângă el. Vorbea cu pasagerul care se afla lângă hublou, care se lupta în mod vizibil cu anxietatea decolării.

— ... şi se spune că malul drept a devenit atât de comercial, atât de rece, încât aş prefera un mic hotel pe malul stâng, poate

pe lângă Sorbona. Ar fi minunat, nu? Şi se pare că e mai ieftin. Se spune că e foarte pitoresc şi interesant, şi acolo trăiesc toţi studenţii şi artiştii… vreau să spun, pe malul stâng. În schimb; nu ştiu… Poate că n-ar fi prudent să…

Hunter zâmbi, închise ochii şi nu se mai gândi la nimic. Se va ocupa de Paris când va ajunge acolo. Dar nu pentru multă vreme. Îl aştepta războiul de pe frontul de-acasă, un război care îi solicita toate resursele. Totuşi, ar fi fost posibil să se odihnească puţin la Paris, mai înainte de a se întoarce pe frontul de-acasă.

*

* *

Quick Tony Lavagni stătea la un birou din încăperea aflată în spatele sălii principale a magazinului din ghetoul din Washington şi număra câştigul din ziua aceea obţinut din cea mai rentabilă operaţiune de jocuri ilegale din sudul Harlemului.

Wilson Brown, un negru foarte înalt, care era controlorul central al lui Lavagni, stătea lângă Quick Tony cu un aer nepăsător, muşcând uşor dintr-un trabuc şi observând numărarea banilor cu o privire vioaie. Brown era un tip care abia trecuse de treizeci de ani, iar rănile luptelor sale personale – majoritatea pierdute – se vedeau bine pe faţa lui neagră. Numai ochii indicau o anumită vioiciune, o înţelegere rapidă a lucrurilor şi, poate, o inteligenţă neliniştită cu care se amesteca acceptarea destinului său de om negru.

Lavagni avea vreo patruzeci de ani şi o piele aproape la fel de închisă ca cea a controlorului său. Era un bărbat emotiv cu tendinţe violente şi îi era cunoscută abilitatea în mânuirea cuţitului. Această ultimă calitate îi adusese porecla de Quick Tony (Tony Rapidul).

Doi *runners,* oamenii lui Brown, stăteau lângă uşa magazinului, vorbind cu glas scăzut şi aruncând din când în când o privire rapidă spre biroul la care se numărau banii. Alt bărbat, un alb, stătea pe un scaun înclinat şi sprijinit cu speteaza de perete. Tipul încerca să citească o fiţuică despre curse în lumina slabă care îi venea de la lampa din birou.

Lavagni termină de numărat, consultă foaia bancară şi zise:

— Îţi lipsesc cincizeci, Wils.

— Nu, răspunse negrul aplecându-se spre foaie ca să vadă cifrele. Sunt aici, pe margine.

— Ah, da. I-ai plasat la Georgetown. De ce pui atât de mulţi de-o parte, Wils?

— Ţi-am mai spus că putem foarte bine să fim masacraţi dacă…

Explicaţia lui Brown fu întreruptă de soneria înăbuşită a telefonului. Ridică receptorul, mormăi, mestecă furios trabucul o clipă ascultând mesajul, apoi răspunse:

— Bine, pui încă cincizeci pe cel mai prost număr. Ştii ce trebuie să faci, OK?

— Încă *cincizeci*? întrebă furios Lavagni în timp ce negrul închidea.

— Mâine vei fi încântat, răspunse Brown. E una din zilele alea proaste, Tony, când pierzi. Ba chiar ne-a fost greu să punem banii într-o sacoşă de hârtie.

Brown ridică din sprâncene.

— Iei toţi banii, Tony?

— Ba bine că nu! bombăni Lavagni. Îmi trimiţi mâine un tip cu un bilet pentru rambursare, îi voi da suma necesară *băncii.*

— Nu mai ai încredere în Wils Brown? întrebă negrul cu o voce groasă.

— Ah, nu face chestia asta cu mine, ştii că nu-i aşa, Wils. E vorba de Hunter. A fost văzut prin preajmă, ţi-am mai spus asta. N-am de gând să risc să-mi şterpelească *băncile.*

— Credeam că sunteţi pe cale să-l exterminaţi, bătrâne.

— Mda, am trimis oameni care chiar acum se ocupă de el. Aşa că nu…

Lavagni fu şi el întrerupt de telefon. Brown întinse mâna în timp ce Lavagni se îndrepta spre uşă, apoi negrul zise:

— Mda, e aici. O secundă.

Lavagni se întoarse cu o privire întrebătoare. Brown îi întinse receptorul.

— E şeful gărzii tale de corp. Am impresia că e cam agitat.

Lavagni reveni la birou şi luă receptorul.

— Mda? zise el cu glas scăzut.

Mafiotul se schimbă brusc la faţă imediat ce auzi veştile. Puse sacoşa pe birou şi luă o batistă din buzunar.

— Nu, evitaţi-i pe poliţişti! răcni el ştergându-şi fruntea. Imediat ce pleacă, scotociţi atent toate locurile. Vedeţi să nu se ascundă la toaletă sau în altă parte. Şi faceţi rost de listele pasagerilor avioanelor care au plecat în acest timp… Nu mă interesează, faceţi rost de ele cum ştiţi!

Trânti receptorul în furcă şi înjură.

— Nenorocit ordinar!

— Hunter a scăpat din nou, zise Brown cu o voce calmă.

— Ticălosul!

— Pot să pun mâna pe el.

— Ce?

— Pot să pun mâna pe Hunter.

— Aiurea! zise Lavagni cu o voce dispreţuitoare. Tu şi armata ta de pămpălăi? Toată ţara e pe urmele acestui tip, iar tu spui că…

— Pot să-l omor cu un sărut.

— Auzi, nu sunt într-o dispoziţie care să… Ce vrei să spui? Te referi la sărutul lui Iuda?

— Cam aşa ceva, zise domol Brown. Am fost cu el o vreme. Îl cunosc. Am bătut orezăriile împreună şi o dată am petrecut trei luni în junglă. Da, aş putea…

— De ce n-ai spus nimic până acum? întrebă cu răceală Lavagni, cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu sunt un mafi… Nu fac parte din clanul vostru, zise Brown dând din umeri. Lucrez aici, atâta tot. Nu-mi închipuiam că o să mi se dea un premiu de popularitate pentru că-l cunosc pe Hunter.

— Ei bine, să ştii că asta e o atitudine ciudată! răcni Lavagni. Ce-ar trebui să cred că pui acum la cale, ai, Wils? Ce-ar fi dacă aş crede că unelteşti ceva cu Hunter, ai?

Cei doi negri de lângă uşă începură să se apropie cu un pas nervos. Brown le aruncă o privire rapidă.

— E OK, le zise ei.

Apoi i se adresă lui Lavagni.

— Pune-ţi puţin capul la contribuţie, atâta tot. Ştii bine că nu sunt la spovedanie. Îţi spun pur şi simplu că pot să pun mâna pe Hunter.

— De ce? întrebă Lavagni bănuitor. Eşti deja mâna mea dreaptă. Admit că ai făcut bine că nu te-ai băgat în treaba asta afurisită. Atunci de ce acum nu vrei să mai stai de-o parte?

Brown se foi puţin stingherit şi păru că se încovoaie sub greutatea gândurilor.

— Mă gândeam şi eu. Nu fac parte din nimic. Sunt numai eu, Wils Brown, şi nu voi fi niciodată decât ce voi reuşi să fac. Am dreptate? Cât poate să bage în buzunar Wils Brown, Tony, dacă vi-l aduce pe Bob Hunter?

Brown adusese în discuţie singurul argument pe care Lavagni putea să-l înţeleagă cu uşurinţă. Reflecta şi se uita la controlorul central pe care îl vedea pentru prima dată într-o altă lumină.

— Există un contract de o sută de mii de dolari pentru

eliminarea lui Hunter, îi explică el lent. Iar Arnie Farmer a mai pus o sută de mii în plus dacă Hunter e adus în viaţă.

Brown zâmbi.

— Păi, vezi? Wils Brown l-ar săruta şi pe Iisus pentru o asemenea sumă, Tony.

— Am un procentaj din tot ce se mişcă pe teritoriul meu, Wils, îl anunţă cu prudenţă Lavagni.

— OK, o să-ţi dau procentajul tău, zise cu amabilitate Brown.

— Iar Arnie ia şi el un procentaj.

— Dă cu o mână şi ia înapoi cu alta?

— Astea sunt afacerile, Wils.

Lavagni se pierduse în gânduri.

— Ca Unchiul Sam?

— Da, aşa, ca un impozit. Bine, cred că am face bine să mergem să-i vorbim despre asta Fermierului. Ia-ţi haina, Wils.

Brown zâmbi cu toată gura.

— Mă duci la marele mahăr, ai?

— Exact, răspunse Lavagni încruntându-se. Dar să te porţi ca un om bine crescut. Nu poţi să-i vorbeşti cum îmi vorbeşti mie. Îi spui *domnule* Castiglione şi, pentru Dumnezeu, fără glume proaste despre fermieri!

— OK.

Lavagni zâmbi.

— Sărutul lui Iuda, ai? La dracu, Wils, stai să vezi când o să-i spunem chestia asta lui Arnie Farmer!

CAPITOLUL III

Arnie *The Farmer* Castiglione domnea asupra întregii lumi criminale de pe coasta de est, de la sud de New Jersey până la Savannah. Acest imperiu cuprindea docurile, câmpurile, abatoarele şi fabricile de conserve, politicienii şi sindicatele, jocurile de noroc şi prostituţia, precum şi aproape totalitatea modalităţilor necinstite pe care le imaginase pentru exploatarea şi manipularea semenilor săi. Îşi avea reşedinţa pe o imensă proprietate dintr-o vale din Virginia, nu departe de Washington, numită Castel Farms.

Castiglione se alesese cu o rană la coapsă în urma bătăliei de la Miami[2] – de fapt, primise un glonţ în fesă în timp ce urca un zid ca să se adăpostească – şi fusese într-o dispoziţie cumplită în săptămânile următoare. Rana nu se închidea bine. Îl durea şi acum. Trebuia să se aşeze pe perne moi şi să-şi încetinească activităţile obişnuite. De fiecare dată când simţea o durere, Fermierul bombănea furios:

— Nenorocitul de Hunter!

Sau:

— O să te ucid, ticălosule!

Arnie crescuse în jungla betonată şi abia la doisprezece ani îşi dăduse seama că, dincolo de străzile newyorkeze, existau câmpuri şi verdeaţă. Acum se mândrea că devenise proprietarul unor câmpuri imense, că era un *gentleman-farmer* şi un crescător de cai de rasă. Participa la expoziţii ecvestre şi călărea la diverse concursuri hipice, iar caii săi din rasa *appaloosa* erau consideraţi cei mai buni din Virginia. Fusese acceptat şi era respectat în buna societate rurală a ţării. Făcea parte din câteva comisii şi era un membru activ în susţinerea unor opere filantropice. Astfel apărea acest autodidact din East Harlem şi ţinea la imaginea lui de marcă.

Totuşi, aureola lui de binefăcător fusese întrucâtva ştirbită după dezastrul de la Miami. Castiglione făcuse parte dintre ghinionişti prinşi de *Dade County Force,* făcuse arest preventiv şi i se luaseră amprentele digitale. Pus în libertate provizorie pe cauţiune, acum aştepta să fie judecat pentru câteva capete de acuzare. Lucru şi mai rău, legăturile sale secrete cu Mafia

[2] Vezi nr. 21 al Colecţiei Mercenar, *Taifun la Miami* (n. red.).

ieşiseră la lumina zilei şi în toate ziarele din ţară se scriau articole despre el. În cele din urmă, o comisie anticrimă din Virginia îşi anunţase interesul pentru imperiul lui Castiglione.

Prin urmare, Castiglione avea numeroase motive pentru care ar fi vrut să-l ardă la foc mic pe nenorocitul de Hunter. Arnie ar fi fost în stare să înregistreze gemetele de durere ale lui Hunter până la ultimul şi să le asculte cu bucurie de fiecare dată când se plictisea.

De altfel, tocmai acest gând trecea prin mintea lui Arnie în timp ce vorbea cu Tony Lavagni.

— Nu vreau deloc ca acest tip să moară liniştit undeva, Tony. Ar fi nedrept ca acest tip să aibă o moarte uşoară. Vreau să se chinuie mult şi să-şi dea seama că moare, şi să-l doară rău de tot. Înţelegi ce vreau să spun, Tony?

Lavagni îşi asigură patronul că înţelegea foarte bine şi adăugă:

— În această perspectivă, domnule Castiglione, omul nostru Brown este un element foarte favorabil. Până acum am avut norocul să tragem în el de departe, dar Wils poate să se apropie de el cum vrea, să pună mâna pe el fără ca ticălosul să-şi dea seama. Ne gândisem la sărutarea lui Iuda, domnule Castiglione.

Fermierul se strâmbă şi îşi deplasă rana pe pernă.

— Ai mai spus asta de trei ori, îi aminti el lui *caporegime* din Washington. Am oroare de expresia asta, Tony. Să n-o mai foloseşti, OK?

— Bineînţeles, bineînţeles, domnule Castiglione.

— Bine.

Se întoarse spre negru.

— Acest Hunter şi-a schimbat faţa prin chirurgie plastică. Cum crezi că-l vei recunoaşte? Cum crezi că vei fi amic cu un tip pe care nu l-ai mai văzut de când şi-a schimbat mutra?

Brown nu răspunse imediat. Simţise o antipatie bruscă faţă de *capo.* Acel tip nu-i suferea pe negri şi în încăpere domnea o atmosferă de repulsie. Brown strânse puţin pumnii.

— O să fiu atent, atâta tot. Am văzut desenele, ştiu cum arată acum. Dacă pot să mă apropii de el, cred că va veni el la mine.

— Ce te face să crezi asta?

Brown dădu din umeri.

— E normal, bătrâne. Acest tip e singur şi o ţară întreagă aleargă după el. Nu poate să aibă încredere în oricine, nu poate nici măcar să închidă ochii ca să doarmă liniştit o noapte. Are nevoie de un prieten. Eu sunt un prieten. Dacă mă vede, va veni la mine.

Castiglione se gândea la asta. O tăcere apăsătoare învălui sala mare cu grinzi aparente. Ochii lui Brown se îndreptară spre fereastră şi privi caii care se plimbau leneş pe pajiştea verde. Îşi zise că acei cai duceau o existenţă mai plăcută decât majoritatea negrilor. Castiglione rupse tăcerea.

— Bine, zise el. Dar va trebui făcut un plan, un plan serios. Hunter ăsta nu e o muiere, am aflat asta pe pielea noastră după dezastrul de la Miami.

— Eu vreau să ne înţelegem foarte bine în privinţa recompensei, zise Brown.

— Şi, după părerea ta, cât face? întrebă Castiglione.

— Cum, cât face? repetă negrul pe un ton răstit. Ştiţi toţi cât face. Aţi dat sfoară-n ţară: o sută de mii de dolari pentru capul lui Hunter. Acum vine Tony şi-mi spune că aţi mai adăugat încă…

— Nu meriţi toată suma, zise Fermierul. Cel care preia contractul se ocupă de tot ca orice om de afaceri. Plăteşte cheltuielile şi angajează personal. Ce-i rămâne e beneficiu. În această afacere, eu sunt cel care a preluat contractul. Şi eu te angajez pe tine. Deci, cât crezi că ar trebui să primeşti?

— Las-o baltă, răspunse Brown ridicându-se. Tony, scoate-mă de aici.

Lavagni se uită ţintă în pământ fără să se mişte. Castiglione suspină.

— Stai jos. Mă dor fesele dacă ridic capul. Văd că nu-ţi place să negociezi. Îţi voi da un sfat profesional, Wils. Negociază totdeauna. Nu te căra pentru că celălalt nu spune ce ţi-ar plăcea ţie să auzi.

— Bun, negociez, zise negrul. Vreau toată recompensa, vreau tot.

— Dar n-o vei merita. Noi îţi vom pune la dispoziţie mijloacele, vom plăti cheltuielile, ceea ce include o armată de oameni. Îţi vom prevedea mişcările, vom fi în jurul tău, te vom ajuta. Toate astea înseamnă timp, eforturi şi mijloace. Suntem drepţi, Wils. Vom împărţi recompensa în mod egal.

Wils zâmbi şi se aşeză.

— În mod egal, asta înseamnă jumătate pentru mine şi jumătate pentru ce investeşti, şi asta înseamnă jumătate din recompensa totală.

— N-am spus asta, replică calm Fermierul.

— Ştiu, eu spun asta. Asta sau nimic.

Castiglione schiţă un zâmbet.

— E posibil să fii cam căpos, sau cam greu de cap. Şi capul

ăsta s-ar putea umple de plumbi, ceea ce face foarte dificil înotul când te afli în Chesapeake Bay.

Negrul se ridică încă o dată în picioare.

— Am fost ameninţat de mari experţi, amice. E mult de când nu mă mai intimidez. Astăzi mă limitez doar la a mă supăra sau de a fi fericit. Supărat, nu vi-l dau pe Hunter. Fericit, vi-l aduc pe tavă, ca pe un cadou.

Castiglione se strâmbă şi-şi schimbă din nou poziţia.

— Nenorocitul de Hunter! mormăi el printre dinţi.

Se uită la negru şi adaugă:

— De acord, tipule. O să te facem fericit.

— Jumătate din lovele pentru mine, sumă netă.

— Mda, mda, ai încheiat afacerea.

Privirea şefului mafiot se îndreptă spre Tony Lavagni, care nu scosese nici o vorbă cât durase toată această discuţie şi se făcuse mic de tot.

— Te-ai interesat de avioane, nu? Eşti sigur?

— Da, domnule, răspunse Lavagni. Numai trei putea să ia. Spre Chicago, Atlanta şi Paris.

— Mi-ai mai spus.

— Da, domnule. După părerea mea, destinaţia cea mai probabilă e Atlanta, apoi Chicago. Paris mi se pare cea mai nesigură; avionul tocmai decola în momentul când au sosit oamenii mei.

— Totuşi, ne vom ocupa de toate trei direcţiile şi vom avea grijă şi de „improbabil”. Ticălosul pare că totdeauna face în aşa fel…

Întinse mâna să ia un trabuc, gemu, smulse capătul cu dinţii şi îşi vârî trabucul în colţul gurii. Aprinse un chibrit, se aplecă în faţă ca să-şi uşureze durerea şi continuă:

— Ştii cine e la Paris? Ocupă-te de el şi fă în aşa fel ca acolo să fie primit de-ai noştri, dar să nu spui numele meu la telefon. Ai înţeles?

— Da, domnule Castiglione.

— Chicago şi Atlanta vor fi uşor de controlat. Mă voi ocupa chiar eu de-aici. Fă rost de un paşaport pentru omul tău şi…

Îl privi pe negru din cap până în picioare şi continuă:

— Şi du-l cât mai repede la un croitor bun, să semene cu un om de afaceri aflat în călătorie… ăăă… alege ceva la care se mai pricepe oarecum, un motiv credibil dacă va trebui să se deplaseze în Europa. Fă-i rost de acte şi de toate chestiile necesare, dar nu te folosi de sursele mele. Înţelegi ce vreau să

spun? Şi spune celor de la Paris să stea molcomi. Dacă îl întâlnesc pe Hunter, să nu-l scape din ochi şi să ne anunţe imediat. Spune-le tot ce trebuie, că contractul nu e valabil în străinătate, dar să nu facă tâmpenii. Nu vreau să ratez lovitura asta. Voi transmite la fel şi la Chicago şi Atlanta. Pregăteşte-ţi omul pentru călătorie. M-ai urmărit cu atenţie, Tony?

— V-am urmărit, domnule Castiglione, răspunse Lavagni.

Fermierul le spuse că sunt liberi să plece. Părăsiră casa şi urcară imediat în maşină. În timp ce mergeau pe pietrişul alei, Brown râse scurt şi zise:

— Nu te-am văzut niciodată atât de politicos, bătrâne.

Lavagni înjură cu glas scăzut şi răspunse:

— Poate că n-ar strica să fii şi tu mai politicos, Wils. Arnie Fermierul nu e un oarecare. Îi place să i se vorbească respectuos, şi ar trebui să-ţi supraveghezi limbajul. Mai ales cât timp e ţintuit în fotoliu. Să ştii, Wils, că l-ai pus într-o postură proastă. Nu prea înghite asta.

Brown suspină prelung plin de mulţumire.

— Nu mă sperie el pe mine. În schimb, să ştii că îmi pare tare bine că nu mă cheamă Bob Hunter. În viaţa mea n-am văzut atâta ură şi, crede-mă, amice, sunt expert în materie.

— Ai mai fost la Atlanta, Wils? Sau la Paris?

— Mda, am fost peste tot. Şi peste tot e aceeaşi lume căcăcioasă!

Lavagni dădu din cap.

— Da, ai dreptate. Hunter o să afle şi el asta, Wils. Nu există loc în lume unde să se poată ascunde. Poate că e la Atlanta, la Chicago, sau poate la Paris, dar asta n-are nici o importanţă. O să afle curând chestia asta.

— Pun prinsoare că a aflat-o deja, zise Brown suspinând. Şi el a fost peste tot, bătrâne. Numai la morţi n-a fost. Mă întreb cum o fi.

— Ce?

— Ţara morţilor. Mă întreb cum o fi acolo.

Lavagni râse scurt.

— Să-l întrebi când l-oi pupa. E deja mort dar nu vrea să recunoască.

Brown se aşeză mai comod în scaun şi privi câmpurile pe lângă care treceau.

— Atunci va trebui să oficializăm situaţia, nu-i aşa?

— Mulţumeşte-te doar cu sărutul, Wils, răspunse Lavagni cu un ton serios. Va fi singurul ritual la care va avea dreptul.

— Îl voi săruta zicând „amin”, mormăi negrul.

*

* *

Hunter se afla în barul cu autoservire al avionului şi-şi turna o cafea în momentul în care stewardesa intră şi îi zise:

— Peste vreo douăzeci de minute aterizăm la Orly, domnule Ruggi.

— Mulţumesc, zise Hunter întrebându-se ce era în capul ei.

Doar nu traversase avionul ca să-i spună asta.

— Sunteţi împreună cu domnul Martin? întrebă ea cu un ton glumeţ, confirmând astfel impresia lui Hunter.

— Nu. Nici măcar n-am auzit de acest tip. Cine e?

— Haideţi, nu râdeţi de mine, zise ea. Sunteţi dublura lui, nu?

— Dublura lui pentru ce?

— Oh, vă rog, domnule Reggi!

Hunter se destinse şi zâmbi. Era stewardesa standard de pe liniile internaţionale. Înaltă, slabă, cu picioare lungi, elegantă, părul negru ca pana corbului şi o faţă frumoasă, tânăra femeie ar fi fost în stare să mulţumească mulţi bărbaţi, inclusiv pe Gil Martin.

— De unde ştiţi că nu e el dublura? zise Hunter tachinând-o.

Ea rămase fermă pe poziţie. Îl privi fix, ridică mâna şi-i mângâie favoriţii. Hunter o prinse de mână. Nu trebuia să meargă mai departe.

— Nu semănăm chiar atât de mult, zise el brusc.

— Unul lângă altul, nu, spuse ea râzând pentru a alunga acel moment tensionat. Dar…

— Te rog, să lăsăm asta. Nu e ceea ce crezi.

— Adevărat?

Îl observă cu atenţie.

— M-am înşelat. El vă seamănă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. E mai fad. L-aţi luat ca să puteţi fi liniştit, nu-i aşa?

Exterminatorul nu prea era obişnuit cu astfel de manevre, dar instinctul său de mascul îi spunea că tânăra femeie încerca să-l agaţe. Totuşi, asta nu părea să cadreze cu mentalitatea de stewardesă – cel puţin după părerea lui – şi îi era greu să înţeleagă. Îi dădu drumul la mână.

— Te înşeli, zău. Vrei să-ţi arăt paşaportul?

Ea scutură din cap şi întrebă:

— Staţi mult timp la Paris?

— Poate câteva zile.

— Dublura merge mai departe până la Roma, zise ea cu un

zâmbet maliţios. După bilet.

— Ca să-ţi spun adevărul, puţin îmi pasă unde se duce. Cum să te conving că…

— Fac escală la Paris, zise ea întrerupându-l. Voi fi acolo până vineri.

Acum lucrurile deveneau mai clare.

— Aşa deci, zise el.

— Când vin la Paris, stau totdeauna la pensiunea Saint Germain.

— De ce?

Ea păru surprinsă de această întrebare directă.

— Ei bine, pentru că nu e foarte scump şi e curat. Şi-mi place Saint Germain. Presupun că mergeţi pe malul drept. Champs-Élysées şi hotelurile de lux…

Zâmbi cu melancolie.

— Cu salariul meu de stewardesă, nu-mi pot permite decât pensiune.

— Cum e o pensiune? întrebă Hunter, care ştia deja.

— E un hotel de familie.

— Aha.

— În fine, nu chiar, adăugă ea. Ai o cameră şi trei mese pe zi pentru aproximativ optzeci de franci pe zi, iar cartierul e foarte amuzant.

Vechiul refren.

— Optzeci de franci pe zi e foarte ieftin?

— Cam şaisprezece dolari, răspunse ea strâmbând puţin din nas.

Acest mic joc ar fi putut să dureze la nesfârşit. Hunter hotărî să-i pună capăt.

— Da, e ieftin. Poate că voi încerca pe malul stâng.

— Pensiunea Saint Germain, îi aminti ea.

— Am reţinut.

— Mă cheamă Nancy Walker.

Hunter zâmbi.

— Ca o marcă de whisky.

— Mai curând ca un vin, zise ea cu un zâmbet seducător. Un vin romantic, ameţitor, cu gust subtil şi fără efecte neplăcute a doua zi.

Tânăra femeie îl părăsi, lăsându-l cu gura căscată, zicându-şi că adevăratul Gil Martin ducea o viaţă împărătească. Îşi termină cafeaua şi se întoarse la locul lui în momentul în care se anunţa că toată lumea trebuia să-şi lege centurile de siguranţă.

Hunter se supuse acestei obligaţii şi se uită cu atenţie la bărbatul care se numea Gil Martin. O anumită asemănare superficială era cât se poate de evidentă şi înţelese de ce stewardesa se putuse înşela. Martin era genul de om morocănos. Tot timpul călătoriei dormise şi citise o carte, refuzând cu un aer repezit încercările de conversaţie venite din partea stewardesei şi apoi a pasagerului care se afla pe fotoliul vecin.

Hunter avu o idee care îl făcu să zâmbească. S-ar fi putut ca numitul Gil Martin să aibă ocazia să înveţe ce e viaţa unei fiinţe cu o existenţă nu tocmai uşoară. Dacă Hunter putea fi luat drept Martin, de ce n-ar putea fi confundat Martin cu Hunter? Dacă jandarmii francezi îl aşteptau jos, la Orly, cu portretul robot al noii înfăţişări a Exterminatorului, existau toate şansele să aibă loc o scenă demnă de o operetă.

Fireşte, totul avea să se lămurească, dar diversiunea i-ar fi permis poate lui Hunter să intre neobservat în Franţa. Putea spera.

Hunter îşi mângâie mustăţile false cufundat în gânduri. N-ar fi fost deloc rău să aibă şi el dreptul, o scurtă perioadă, la o viaţă de lux, să se poată distra şi să se destindă în compania unor persoane agreabile.

„În fine, să nu visăm, îşi zise el. Jos e Parisul, nu Ţara Minunilor. Mâinile tale nu sunt făcute ca să mângâie corpuri de femei, ci ca să asasineze. Eşti Exterminatorul, nu un play-boy din lumea occidentală. Ar fi fost totuşi distractiv. Exterminatorul la Paris, capitala bucuriei de a trăi!”

Hunter alungă cu brutalitate aceste gânduri. Jos era *infernul*, nu Parisul. Infernul pe care reuşeau să-l traverseze pe jos numai oamenii puternici şi hotărâţi. Voia neapărat să facă această plimbare şi s-o termine în picioare.

CAPITOLUL IV

După ce avionul se învârtise deasupra pistei şi aterizase printr-o ceaţă matinală situată la joasă altitudine, pasagerii debarcaseră şi se îndreptau spre holul circular de la Roissy-en-France. Hunter nu-l scăpa din ochi pe Martin. Cei de la controlul actelor, cu un aer adormit, îi lăsau să treacă pe rând răsfoind distraţi paşapoartele. Un controlor întinse mâna în momentul când Hunter trecea şi zise:

— Paşaportul, vă rog.

Hunter oftă şi prezentă documentul.

— Iată-l, zise el cu o voce plină de agasare.

Nu mai vorbise franceza de câţiva ani, de la întâlnirea cu indochinezii francofoni, dar învăţase să se descurce.

Martin fusese nevoit să prezinte şi el paşaportul, şi Hunter remarcă cu o oarecare satisfacţie că celălalt nu se descurca la fel de bine. După toate aparenţele, Martin nu vorbea nici o boabă franţuzeşte şi autorităţile se străduiau să găsească un controlor care ştia engleza.

Controlorul lui Hunter zâmbi privindu-i faţa şi comparând-o cu fotografia de pe paşaport. Hunter îşi atinse uşor părul de pe obraz.

— Cu mustăţi şi favoriţi, e o oarecare diferenţă, nu?

Controlorul începu să râdă domol.

— O diferenţă nu e totdeauna neplăcută, domnule Ruggi. Cât timp intenţionaţi să staţi în Franţa?

— Câteva zile.

Controlorul zâmbi şi îi înapoie paşaportul.

— Şedere plăcută, domnule.

Hunter îi mulţumi şi-şi luă valiza care sosise pe conveiorul mecanic. Apoi se aşeză la coadă. Acest control părea să fie doar o formalitate, iar aşteptarea se datora mai mult pasagerilor cuprinşi de panică decât vameşilor.

Hunter aprinse o ţigară şi aşteptă liniştit, aruncând o privire spre Gil Martin ca să vadă unde e. „Sosia” părăsise controlul paşapoartelor şi se îndrepta repede spre vamă, urmat de un hamal care ducea o geantă de călătorie şi o valiză.

Cam aşa se prezenta situaţia pentru un ochi neavertizat; dar Hunter îşi dădu imediat seama că situaţia se complica. Domol şi discret, Martin era înconjurat de poliţişti în civil care îl făceau să

se îndrepte spre o sală de inspecţie izolată. În ultima clipă, Martin păru că reacţionează. Se opri în faţa uşii, zise ceva cu o voce tânguitoare şi furioasă, dar fu împins imediat în sală. Uşa se închise.

Hunter schiţă un zâmbet şi trecu prin faţa vameşilor. Declară un cartuş de ţigări şi îi asigură că nu avea alcool, după care i se ceru politicos să treacă mai departe.

Din acel moment, Exterminatorul părăsi atitudinea relaxată şi grăbi pasul. Ar fi putut foarte bine să fie el acum în acea încăpere în locul lui Martin, şi voia s-o ia din loc mai înainte ca neînţelegerea să fie descoperită.

Se opri la biroul de schimb şi făcu rost de franci, apoi luă un bilet spre New York la un avion care pleca la sfârşitul zilei. Se îndreptă spre toaletă şi se închise într-o cabină, îşi scoase haina, luă revolverul şi tocul lui din valiză şi le fixă la locul lor. Apoi îşi lăsă valizele la cutiile de bagaje automate şi porni în căutarea unui vehicul care să-l transporte la Paris.

Zorii ar fi trebuit să înceapă să lumineze cerul, dar ceaţa se făcuse şi mai groasă şi iluminatul exterior arunca o lumină ciudată asupra parcării şi a locului unde staţionau taxiurile. În ciuda oamenilor care se deplasau în jurul lui, Hunter avea un ciudat sentiment de singurătate în acea atmosferă ceţoasă.

Instinctul îl făcu să se depărteze de uşa principală, unde lumina era relativ bună, şi se opri la umbra clădirilor. Un autocar încărcat trecu pe lângă el. O formă neclară care sugera o staţie de taxiuri se afla ceva mai departe şi două vehicule particulare staţionau lângă trotuar în faţa lui, cu farurile aprinse ce străpungeau cu greu ceaţa.

Gil Martin ieşi brusc pe aşa luminată, cu trăsăturile desfigurate de o grimasă de furie. În urma lui venea acelaşi hamal. Martin se opri la o lungime de braţ de Hunter şi întoarse capul ca să se adreseze hamalului:

— Grăbeşte-te! Cheamă un taxi, nu mai fac nici un pas în plus. Aş face mai bine să merg direct la Roma, nici măcar nu ştiu de ce mă las dus în oraşul ăsta smintit. Nici măcar nu ştiu…

Hamalul pusese fără o vorbă bagajele pe trotuar şi ridicase mâna ca să facă un semn. Pe poarta principală ieşise imediat un al doilea om şi se proţăpise în spatele lui Martin. Americanul amuţi chiar în acel moment şi lăsă să-i cadă o borsetă mică de piele. Unul dintre vehiculele pe care Hunter le remarcase mai înainte înaintă uşor, cu portiera deschisă, şi din el îşi făcu apariţia un al treilea personaj. Apoi, Martin urcă în maşină şi

hamalul aruncă repede valizele în portbagaj.

Hunter era încântat de calitatea acestei răpiri de care nu-şi dăduse seama decât în clipa când era prea târziu ca să mai acţioneze; maşina dispărea deja în ceaţă, urmată îndeaproape de cealaltă.

Hamalul se întoarse spre uşă şi se aplecă să ia mica borsetă căzută din mâinile bărbatului răpit. Un picior apărut parcă din neant se aşeză pe obiect, iar când hamalul ridică privirea, văzu de foarte aproape ţeava armei lui Hunter. Se opri, dezechilibrat, şi murmură:

— Ce înseamnă asta, domnule?

— Tu trebuie să-mi spui, îi răspunse Hunter cu un ton cât se poate de rece. Întinse mâna, apucă reverele hamalului şi îl ridică.

— Dar nu-nţeleg…

— Fă un efort, altfel te lichidez imediat.

— Ce vreţi să ştiţi?

Hunter îl trase în afara zonei luminate, luă borsetă şi o puse în buzunar. Apoi veni aproape de prizonierul lui în umbra clădirii. Hunter puse ţeava revolverului în stomacul hamalului şi mormăi:

— Cine sunt răpitorii?

Luminiţa din privirea lui descuraja orice rezistenţă. Hamalul suspină şi lasă să-i cadă umerii resemnat.

— E foarte periculos, domnule.

Hunter îl împunse cu ţeava revolverului.

— Eu trăiesc braţ la braţ cu moartea, zise el. În momentul ăsta, şi tu eşti în aceeaşi situaţie.

— Au greşit omul, nu-i aşa? zise hamalul suspinând din nou.

— Exact, dar tu ai nimerit peste cine trebuia. Mai ai vreo zece secunde ca să-mi spui lucruri interesante.

Hamalul dădu din umeri şi răspunse:

— Asta e viaţa; ce mi-e unii, ce mie alţii! Nu fac parte din grupul lor, domnule. Mi-au dat două mii de franci. Poate că mi-am vândut viaţa, nu?

— Şi cui, mă rog?

— Îl cheamă Marcel. Are case de toleranţă.

— Bordeluri, ai? Unde-l găsesc?

— Frecventează diferite localuri de noapte.

— Localuri de noapte? Păi, nu cred că sunt mai mult de o sută la Paris. Trebuie să fii mai precis.

— L-am văzut deseori pe lângă piaţa Saint Michel.

Hunter scotoci buzunarele hamalului, îi luă portofelul şi scoase din el cartea de identitate. Se uită la ea, o puse în buzunar şi îi

dădu înapoi portofelul.

— OK, mă duc acolo, Jean. Dacă cumva m-ai minţit, o să trec pe la tine să te întreb de sănătate. Dacă vrei să adaugi ceva, acum e momentul s-o faci.

— Există o casă de toleranţă, domnule, pe strada Galande, lângă Sena, în cartierul Saint Michel. Marcel e cunoscut în acel loc. Îi ştiu doar prenumele. E destul să întrebaţi de Marcel.

Hunter îi reaminti hamalului cât de preţioase sunt tăcerea şi discreţia, îi dădu drumul şi îl văzu dispărând în holul central. În clipa următoare, Hunter se afla într-un taxi.

— Până la cea mai apropiată staţie de metrou.

— Porte de la Chapelle?

— Porte de la Chapelle, răspunse Hunter.

Taxiul porni prin ceaţă cu o viteză care sfida vizibilitatea. Hunter se destinse, mulţumit că îşi încredinţase viaţa în mâinile altuia. În urmă cu câţiva ani ajunsese la concluzia că şoferii de taxi din Paris aveau în slujba lor un înger păzitor. Pe urmă, avea în minte alte subiecte şi rezolvările nu i se păreau deloc promiţătoare.

Gil Martin nu i se păruse prea simpatic, ba îl găsea chiar odios. Totuşi, Martin căzuse într-o cursă pe care Mafia o pusese la cale pentru Exterminator, iar Hunter nu suporta să lase pe altul să sufere în locul lui. Chiar dacă era vorba de Gil Martin.

Scoase borseta mică din piele şi îşi dădu seama că era portofelul răpitului. După toate aparenţele, cel care fusese trădat se pregătise să-l recompenseze pe trădător, totuşi cu o sumă mai mică de două mii de franci. În borsetă se afla paşaportul lui Martin, un teanc de bancnote franţuzeşti, o carte de credit *American Express* şi o legitimaţie emisă de studiourile *American-Independent* din Hollywood. Hunter mai găsi şi o tăietură dintr-o publicaţie unde se relata despre rolul jucat de Martin într-un film recent. Deci… era actor.

Hunter nu avusese niciodată înclinaţii de cinefil şi nu-l interesaseră niciodată vedetele. Se întreba cât de mare şi reală era notorietatea lui Martin şi dacă dispariţia lui va provoca scandal.

Un actor!

Lui Hunter i-ar fi plăcut să-l vadă că se descurca jucând teatru, dar semeţia şi indignarea lui nu aveau să-i fie de nici un folos. Hunter se uita prosteşte la borsetă. Tipul îşi pierduse şi actele de identitate. Gravitatea situaţiei lui Martin îl frapă pe Hunter. Era foarte posibil ca numele lui Gil Martin să nu însemne pentru

Mafia franceză mai mult decât pentru Hunter. Ce putea să le spună? Ce putea să facă ca să-i convingă că se înşelaseră? Lui Hunter i-ar fi plăcut ca hamalul Jean, să-şi anunţe telefonic complicii, dar îi era şi frică în acelaşi timp. Căci acest demers l-ar fi dus la pierzanie.

Mai erau şi alte detalii care îl stinghereau. Dacă ar fi fost la New York, sau în alt oraş american, Martin ar fi zăcut la ora actuală într-un şanţ, plin de sânge, în faţa holului central al aeroportului. Francezii erau mai puţin grăbiţi să tragă în locuri publice? Sau această răpire avea o semnificaţie mai profundă?

Hunter se aplecă înainte.

— N-ai putea să te grăbeşti? îl întrebă pe şofer. Repede, repede!

Din cauza circulaţiei, drumul putea fi străbătut mai repede cu metroul, care rămânea mijlocul de locomoţie cel mai practic chiar şi pentru un străin, iar Hunter nu voia să piardă nici o secundă.

Dacă ajungea destul de repede la o staţie, dacă informaţiile hamalului erau exacte, atunci era posibil ca Hunter să ajungă la locul respectiv la timp ca să-l salveze de la moarte pe bietul Martin. Era, încă o dată, un pariu împotriva morţii, dar viaţa lui Hunter părea făcută numai din astfel de pariuri.

Trebuia măcar să încerce. La urma urmelor, tocmai această atitudine îl deosebea de inamicii săi. Încă nu pierduse respectul faţă de viaţa celor nevinovaţi. Renunţarea la această conduită l-ar fi aruncat în aceeaşi barcă cu gangsterii pe care voia să-i suprime şi ar fi însemnat că pierduse războiul şi că lumea mai suferise o înfrângere.

La naiba! Trebuia să încerce!

Se scotoci prin buzunare, găsi surdina armei şi o montă la capătul ţevii revolverului, apoi verifică deschiderea focului. Şoferul conducea maşina fără să-i acorde nici o atenţie lui Hunter.

Hunter repetă:

— Repede, repede!

Apoi se sprijini cu spatele de speteaza banchetei şi încercă să-şi amintească topografia Parisului. Mai fusese o dată, cu câţiva ani în urmă, în permisie, pe când era tânăr recrut în Germania. Petrecuse atunci la Paris două săptămâni memorabile.

Azi, revenea în postura de luptător încercat, foarte nemulţumit că trebuia să-şi continue infernul personal.

Dacă trebuia să revadă infernul, atunci îl va privi drept în faţă.

Nu va permite Mafiei să spună că Bob Hunter a trecut discret şi iute ca vijelia.

Se ducea la o casă de toleranţă, plină de veselie. Dacă reuşea să acţioneze, în curând o va îndolia.

CAPITOLUL V

Hunter îşi smulse mustaţa şi favoriţii la ieşirea din staţia de metrou Saint Michel. Se trezi din nou în ceaţa groasă şi se opri pe bulevard ca să se orienteze. Pe stradă nu era aproape nimeni.

Se îndreptă spre strada Saint Jacques şi găsi în cele din urmă strada Galande, care arăta mai pustie decât bulevardul. Tăcerea era apăsătoare iar şi localurile de pe strada îngustă nu dădeau nici un semn de viaţă. Erau acolo hoteluri, bistrouri şi câteva pivniţe transformate în localuri de noapte.

Hunter fusese acolo cu câţiva ani în urmă, într-o seară de primăvară, când un soldat cu fonduri limitate putea să-şi permită un păhărel în una dintre acele pivniţe şi să tragă de el toată seara ascultând o muzică de jazz de foarte bună calitate.

Realitatea tristă luă însă locul amintirilor plăcute în momentul în care Hunter cercetă cu privirea locurile. Ceaţa părea că are acel miros de putreziciune umedă care domneşte peste tot unde s-a trăit prea mult timp. Unde s-a murit foarte des. În fond, ce diferenţă era?

Viaţa nu era nimic altceva decât o cursă lentă spre moarte, putrefacţia începând chiar în momentul conceperii. Hunter îşi zisese de multă vreme că violenţa nu era decât un protest împotriva putreziciunii inevitabile. Acolo unde domnea mirosul de mucegai al morţii, violenţa bântuia în mod natural.

Se înfioră din cauza frigului şi porni din loc. Ştia ce semne să caute la acea oră matinală. Pipăi arma. Revolverul avea acum surdina montată. Hunter înaintă pe stradă.

O uşă se deschise undeva, în faţă, şi în ceaţă se auzi râsul unei femei. Hunter traversă strada şi se ghidă după zgomotul paşilor care se depărtau. O lumină slabă îl făcu să ezite şi auzi din nou vocea femeii care îşi lua rămas bun.

Aprinse o ţigară şi aşteptă. Scena se repetă, auzi chicotitul unei femei şi vocea unui bărbat care vorbea cu glas scăzut, apoi paşi care se depărtau şi vocea femeii care adresa un rămas bun plin de promisiuni.

Hunter nimerise la fix. Semnele erau indiscutabile. Casa de toleranţă se golea de clienţii din timpul nopţii.

De data asta paşii se apropiară de Hunter. Puse mâna în faţa ţigării şi se sprijini de vitrina unui magazin. O formă neclară trecu pe lângă el pe trotuar – un bărbat care îşi căuta drumul prin

ceaţă.

Da, avusese dreptate. În urmă cu câţiva ani, aceste case erau legale şi contribuiseră la veselia şi farmecul Parisului şi, în plus, succesul lor interzisese accesul Mafiei. O doamnă bătrână făcuse să fie închise aceste case dar deschisese uşa Mafiei, care viola toate interdicţiile.

Hunter se apropie şi mai mult şi, când uşa se deschise din nou, putu să vadă cuplul în lumina intrării. Femeia era înaltă şi destul de bine făcută. Părul negru, tuns scurt, îi cădea puţin peste urechi şi purta un fel de rochie de interior cu cordon la mijloc. Prin despicătura rochiei se putea zări un picior lung care sfida frigul dimineţii. Bărbatul era mai bătrâior şi purta un costum elegant. Îi murmură femeii:

— Pe curând, Sophie. A fost foarte bine.

Femeia îi servi acelaşi râs standard şi răspunse:

— La revedere, Paul. Ne vedem mai târziu.

— Mai mult ca sigur.

Bărbatul ieşi pe trotuar şi se depărtă de Hunter, care aşteptă ultimul rămas bun adresat de pe treptele peronului, apoi făcu o mişcare rapidă şi ajunse lângă femeie. Ea rămase nemişcată, cu o mână pe uşă, cu cealaltă pe burtă, cu o expresie şocată pe faţă.

— Bună ziua, Sophie, zise Hunter. Ai păţit ceva?

După expresia de pe faţa ei, se vedea clar că nu se simţea prea bine. Ea se duse spre uşă şi încercă s-o închidă în nasul lui Hunter. Dar el reacţionă mai repede decât ea şi intră în acelaşi timp. Lumina redusă de ceaţă se potrivea mai bine cu trăsăturile femeii. Excesul de ruj şi de fard accentua trăsăturile unei feţe marcate de practica prea îndelungată a celei mai vechi meserii din lume. Totuşi, corpul ei era încă excitant, şi Hunter ar fi pus prinsoare că o cameră întunecoasă i-ar fi conferit acelaşi farmec ca ceaţa.

Se aflau într-o încăpere mică care cu siguranţă că folosise drept hol unui mic hotel. Două canapele şi câteva fotolii umpleau acest spaţiu. Hunter ghicea urmarea. O scară în fund ducea spre o sală de primire mai largă, mai luxoasă, care, la orele de vârf, servea drept sală de expunere pentru angajatele casei, unde se putea bea un păhărel şi schimba vorbe fără perdea, şi dansa dacă se simţea nevoia pentru aşa ceva între reprize. O adevărată sală de spectacole.

La acea oră a zilei, sala respectivă era goală şi sinistră, mirosind puternic a alcool, parfum ieftin şi pasiune consumată.

Dacă un tip ar fi trecut pe-acolo la capătul nopţii, probabil că s-ar fi întrebat de ce simţise o excitaţie atât de mare cu câteva ore mai înainte.

După hol ar fi fost apartamentul particular al patroanei precum şi camera sau camerele protejaţilor ei.

Sophie se uita cu ochii mari la revolverul din mâna lui Hunter, interesată în special de surdină.

— E nemaipomenit un tip ca tine când abia se crapă de ziuă!

— Îl caut pe Marcel, zise domol Hunter.

— Nu? Tu eşti americanul?

Femeia strigă:

— Marcel, a venit americanul!

Uşa din fundul holului se deschise imediat şi un bărbat scurt şi îndesat, de vreo douăzeci şi cinci de ani, intră cu un zâmbet primitor. Când îl zări pe Hunter, zâmbetul îi deveni nesigur, apoi un al doilea om se ivi în urma lui.

Al doilea personaj aruncă o privire spre Hunter, scoase o exclamaţie şi trase pistolul de la centură. Revolverul lui Hunter „tuşi” înfundat şi sângele ţâşni dintre ochii nervosului. Tipul se prăbuşi, mort, iar arma îi alunecă pe parchet până la picioarele lui Hunter. Primul individ se năpusti spre uşă. Acceleră brusc pasul, împuns de al doilea glonţ al lui Hunter, care îi trecu prin cap, şi căzu pe parchet.

Sophie privea terorizată scena. Hunter puse o mână pe umărul ei.

— Vorbeşte! zise el. Pe cine aşteptau?

Se auzi un sunet vag când patroana încercă din nou să vorbească.

— Nu, nu… gemu ea.

Hunter îi dădu drumul şi femeia căzu în genunchi. Un zgomot îl făcu să se întoarcă şi văzu o blondă de vreo douăzeci de ani care cobora scara. Se opri brusc, la jumătatea scării, când văzu măcelul de jos. Nu purta decât un mic portjartier şi ciorapi negri.

— Dumnezeule! exclamă ea. Mi se păruse mie…

— Coboară! mormăi Hunter.

Ea continuă să coboare cu un pas ezitant, uitându-se la Hunter ca la o cobră pregătită să atace, şi se lăsă jos lângă Sophie. Apoi ridică ochii spre Hunter.

— De ce-ai făcut asta?

Blonda avea intonaţii de englezoaică de familie bună. Hunter se întreba ce căuta într-un astfel de loc. Îi răspunse în engleză:

— Nu reuşesc s-o fac să vorbească, îi e prea frică. Spune-i că

are o şansă să trăiască. Vreau răspunsuri rapide. Îl vor aduce aici pe american? Câţi sunt şi când trebuie să sosească?

Între cele două femei avu loc un schimb de cuvinte în franceză. Apoi blonda îi spuse lui Hunter:

— Da, trebuia să fie adus un criminal american care trebuia să fie ţinut aici până la noi ordine. Nu ştiu câţi sunt, cred că e vorba de un singur om. Te referi… ah, înţeleg ce vrei să spui.

Se întoarse spre femeia mai în vârstă, urmă o a doua discuţie, apoi englezoaica se adresă din nou lui Hunter.

— Şapte oameni au plecat la aeroport cu două maşini. Crede că au fost întârziaţi de circulaţie. De multă vreme ar fi trebuit să fie aici.

— Bine, asta voiam să ştiu, zise Hunter.

În alte împrejurări, i-ar fi cerut mai mult englezoaicei blonde, dar era obligat să-şi sacrifice propriile dorinţe în faţa necesităţilor acestui război nenorocit.

— Du-o sus, zise el. Rămâi şi tu acolo şi nu lăsa pe nimeni să coboare.

Fata dădu energic din cap şi o duse pe Sophie spre scară. Franţuzoaica începu să tremure şi să plângă. Hunter spera să nu fie prea legată de peştele împuşcat. Se uită după ele cum urcau scara şi se strădui să nu se lase hipnotizat de posteriorul englezoaicei. Apoi stinse luminile, ieşi şi închise uşa.

Afară situaţia rămăsese aceeaşi. Strada era calmă şi ceaţa nu se risipea. Hunter făcu câţiva paşi pe stradă, ascuns de atmosfera încărcată a dimineţii. Remarcă faptul că la etajul de sus al casei era lumină şi-şi imagină circumstanţele trezirii neobişnuite. Puse alte două gloanţe în locul celor trase şi aşteptă, gândindu-se la blondă. Ţigara era pe jumătate fumată în momentul în care percepu zgomotul motorului unei maşini şi văzu aproape imediat două faruri care străpungeau ceaţa, apropiindu-se pe lângă trotuar. Maşina era urmată de alt automobil.

Cele două vehicule se opriră ceva mai jos de locul unde se afla Hunter. Se deschise o portieră, pe trotuar răsunară paşi şi farurile se stinseră. Se auzi o voce nazală:

— Grăbiţi-vă!

„Te cred! zise Hunter în gândul lui. Grăbiţi-vă că v-aşteaptă moartea!”

Vedea forme neclare care se deplasau în ceaţă, auzea portiere închizându-se şi voci murmurând. Se apropie încet de intrarea casei.

O siluetă singură veni spre Hunter. Hunter se apropie dintr-o parte şi-i dădu o lovitură în spatele urechii cu mânerul revolverului, apoi prinse în braţe corpul şi-l lungi fără zgomot pe ciment.

Acum se apropiau alte trei forme... în sfârşit! Cele pe care le aştepta: forma din mijloc moale şi aplecată în faţă, târâtă de două forme laterale. Revolverul „strănută” de două ori şi formele laterale căzură de o parte şi de alta, în timp ce silueta din mijloc se poticni şi se legănă până la Hunter, care o prinse în braţe şi şopti:

— Tăcere, să nu scoţi o vorbă!

Îl ajută pe omul slăbit şi porni pe trotuar spre strada Saint Jacques.

O voce tulburată strigă în urma lor:

— Armand?... Henri?...

Hunter merse mai departe, vrând să se depărteze cât mai mult posibil mai înainte ca ceilalţi să înţeleagă ce se petrecuse. Văzu farurile primei maşini reaprinzându-se şi auzi strigăte. Bărbatul de lângă el gâfâia şi încerca să-i spună ceva cu o voce slabă. Nu era însă timp de discuţii. Urmăritorii alergau după ei şi maşina pornise deja pe urmele lor.

Hunter îl aşeză pe bărbatul slăbit în intrândul unui zid, îl ajută să stea jos, apoi se întoarse spre urmăritori. Paşii precipitaţi luară forma unui om care venea drept spre el. Trase încă o dată şi alergătorul se poticni în urma impactului, apoi alunecă jos.

Ridică uşor revolverul şi trase de trei ori într-o ţintă imaginară deasupra farurilor abia vizibile, măturând spaţiul de la dreapta la stânga. Spargerea parbrizului şi traiectoria bruscă a farurilor îi anunţară succesul demersului. Vehiculul traversă strada şi intră după câteva clipe într-un felinar.

Răsună vocea unui bărbat, care vorbea un amestec de franceză şi italiană, după care începu să răcnească isteric, cerând ajutor. Un fulger străbătu brusc maşina, apoi o explozie o înghiţi într-o mare de flăcări.

Dinspre casa de toleranţă se auzeau paşi şi voci excitate; de cealaltă parte a străzii, se vedeau flăcări şi răsunau strigăte de groază. Pe acest fond sonor, Hunter îşi reîncărcă arma, îşi ridică de jos protejatul şi îl ajută să parcurgă strada cât de repede era posibil.

Ajunseră în strada Saint Jacques în momentul în care strada Galande părea populată brusc de gură-cască. Hunter se opri la colţ ca să-i permită lui Martin să-şi tragă sufletul. În spatele lor se

vedeau flăcări şi oameni care se strângeau în jurul lor ca nişte spirite macabre.

— Te simţi bine? îl întrebă pe Martin.

— Nu, gemu actorul. Ti… ticăloşii. Mi-au rupt degetele… cu picioarele… mi-au ars… coastele…

— Trebuie să mergem mai departe, îi zise Hunter. Poţi să rezişti?

— Da. Merg oriunde. Mul… Mulţumesc cerului. Mergem.

Porniră din loc, străbătură strada Saint Jacques îndreptându-se spre bulevardul Saint Michel. Când ajunseră pe bulevard, Hunter, care îşi schimbase complet impresia despre comportamentul unui anume Gil Martin, încercă să se orienteze şi să se gândească la o ascunzătoare. Îi veni în minte un nume care suna ca o marcă de whisky precum şi o declaraţie seducătoare: „Stau totdeauna la pensiunea Saint Germain”.

Hunter nu cunoştea acel loc dar îşi amintea de cartierul unde se aflau majoritatea pensiunilor. Pentru un tip în stare normală, ar fi fost o plimbare de cinci minute, dar după ce treceai prin mâinile Mafiei… îl duse pe Martin până la staţia de metrou.

Când se pregătea să coboare scările, Martin zise:

— De ce alergăm? Să găsim… un poliţist.

— Nu putem.

— De ce?

— Bine, să zicem că nu pot. Preferi să te las aici, sau vrei să mergi mai departe cu mine?

Se aflau la intrarea în metrou şi, datorită luminii, Hunter putea să examineze victima răpirii. Martin avea braţele încrucişate pe stomac ca să-şi ţină degetele strivite. Avea faţa tumefiată, un ochi era complet închis, iar buza de jos era despicată şi plină de sânge. Sub haină şi sub cămaşă Hunter îşi imagina alte răni oribile. Mafia lua în serios „relele” lui Bob Hunter. Îl întrebă pe Martin cu o voce compătimitoare:

— Ce faci? Vii cu mine?

Actorul se uită la salvatorul său cu o privire plină de gratitudine. Apoi păru că înţelege. Dădu din cap.

— Te urmez, Hunter.

Hunter zâmbi şi îl ajută să coboare treptele. Dacă totul mergea bine, actorul avea să se afle în curând în camera unei stewardese drăguţe şi aceasta va avea ocazia să-şi ţină promisiunea sau să le închidă uşa în nas. Poate că va face o escală excepţională. Nu însă şi Hunter. În privinţa asta, Exterminatorul prevedea un sejur diabolic. Simţea cum creşte în

el furia care preceda totdeauna un masacru de mafioţi, iar fostul trăgător de elită din Vietnam se lăsa totdeauna în voia acestui sentiment.

Pentru această febră deosebită existau doar două leacuri: moartea sau sângele Mafiei. Hunter se mulţumea cu unul dintre ele.

CAPITOLUL VI

Hunter deschise brusc uşa şi îl introduse pe Martin.

— Avem nevoie repede de un pat, zise el fetei uluite.

Ea se dădu înapoi cu un mic strigăt speriat şi îi permise lui Hunter să-l instaleze pe rănit în pat.

Tânăra femeie avea un prosop mare în jurul corpului, care nu reuşea prea bine să-i acopere sânii agresivi şi care se oprea cu puţin dedesubtul şoldurilor. Îşi făcuse un turban impecabil dintr-un prosop mic. Ieşise de sub duş şi arăta curată şi încântătoare, mult mai frumoasă decât în uniforma de stewardesă.

Tânăra femeie aranjă perna şi mângâie capul lui Martin, apoi se întoarse spre Hunter.

— Să nu-mi spui că i s-a întâmplat un necaz venind aici în locul tău.

— Iar te înşeli, mormăi Hunter.

Stewardesa trecuse de la surpriza îngrijorată la ostilitatea făţişă.

— Tu te înşeli, nu eu. Tu eşti frumosul june prim, fără mustăţi false, iar acest biet băiat ţi-a ţinut locul mai mult decât trebuia. Cum merge treaba, domnule Martin? Te ocupi de femei, iar el face faţă soţilor?

Hunter îşi dădu seama că era furioasă pentru avansurile din avion şi îi dădea de înţeles că nu mai glumea. Îi întinse paşaportul lui Martin.

— Am încercat să-ţi spun că te înşeli.

Îi întoarse spatele, lăsând-o să privească fotografia, şi se apropie de pat.

— Cum te simţi? îl întrebă pe Martin.

— N-o să mor.

Hunter voia să fie convins de asta. Desfăcu uşor cămaşa. Torsul actorului era o plagă multicoloră cu mari hematoame.

— Au făcut asta cu picioarele? întrebă Hunter.

Pipăi uşurel coatele actorului care se strâmba de durere.

— Da. În burtă la fel.

— Au avut probabil vârfuri de oţel.

Hunter desfăcu centura pantalonilor, descoperi pântecele şi aruncă o privire, apoi dădu din cap şi se ridică.

— Vei avea nevoie de un medic, îi zise el actorului.

— Perfect de acord. Oh, mâinile mele… Dumnezeule!

Nancy Walker se apropie cu un aer hotărât. Avea în mână un prosop umed cu care începu să cureţe faţa lui Martin. Întoarse capul spre Hunter.

— Nu-ţi face griji. Voi chema un medic.

— OK, răspunse Hunter.

Se plimbă puţin prin încăpere, apoi reveni lângă pat şi îi zise lui Martin:

— Acum trebuie să te las. Ăăă... nu ştiu dacă e cazul să-ţi mai spun dar... îmi pare rău pentru tot ce-ai...

Actorul îi făcu cu ochiul.

— Acum mă ocup eu de mine. Tu însă ai grijă de tine!

— Mda.

Hunter îşi muşcă uşor buza de jos. Nu prea îi venea să-l lase pe actor în acea stare. Mafioţii ar fi putut să fie încăpăţânaţi. Totuşi, logica impunea ca Martin să beneficieze de îngrijirea unui medic. Lăsă pe pat borseta lui Martin.

— Vei avea nevoie de asta. Ai paşaportul înăuntru.

Se întoarse şi trecu prin faţa tinerei femei, îndreptându-se spre uşă.

— Hunter!

Se opri şi se întoarse.

— Da?

— Poate că ar fi mai bine să iei paşaportul meu. Ştii...

— Nu...

— O să meargă, ştii foarte bine asta. Poliţia franceză e deja stingherită de ceea ce mi-a făcut. Fii un moment Gil Martin, iar eu mă voi odihni. Aveam mare nevoie, chiar şi fără acest incident.

Hunter ezită. Martin se gândea la poliţişti. Hunter era preocupat de Mafie.

Fata se uita pe rând la amândoi, zâmbind plină de înţelegere. Se adresă lui Hunter:

— Am auzit ce ţi-a spus şi acum înţeleg. Ideea lui ţine.

Îi aruncă paşaportul.

— Haide, schimbă-le. Dă-mi-l pe-al tău.

— La toate documentele, insistă Martin. Şi banii, dacă ai nevoie. Sau foloseşte-te de cărţile de credit. Dar să nu faci nebunii, nu sunt chiar atât de bogat.

O căldură plăcută puse stăpânire pe pântecele lui Hunter. Aproape că uitase această senzaţie. Era minunat, chiar şi pentru câteva secunde, să simtă prietenia. Apoi schimbă actele, îi mulţumi fetei cu o privire şi plecă.

Îşi zise că această operaţiune avea o parte de pericol pentru fiecare. Gangsterii o dăduseră în bară din cauza greşelii făcute cu Gil Martin, dar pe această pistă falsă mai puteau fi şi altele, şi această consideraţie atârnase cel mai greu în hotărârea lui Hunter. Dacă Mafia urmărea pe cineva, era mai bine să fie el decât un biet tip de la Hollywood care nu cunoştea adevărata semnificaţie a cuvântului a „ucide”.

Cu cât se gândea mai mult la acest aranjament, cu atât îi plăcea mai mult. Martin să rămână în umbră, cel puţin până când acţiunea se va deplasa. Când va veni momentul, Martin se va putea prezenta la poliţie, va explica ce se întâmplase, îşi va relua locul în lume şi va relata această aventură care avea să-i facă publicitate luni de zile în toate ziarele.

Iar fata se va alege cu un actor cunoscut în patul ei timp de câteva zile, chiar dacă era puţin cam mardit... Şi cine ar fi putut să spună cum se va încheia relaţia lor?

Hunter coborî din nou în metrou şi merse până la Champs-Élysées. Sub numele de Gil Martin, Exterminatorul luă un apartament la hotelul *George V,* ceru să nu fie deranjat şi dădu cheia ca cineva să-i aducă bagajele de la aeroport. Apoi ceru o maşină de închiriat care să fie la dispoziţia lui în garajul hotelului, după care urcă în apartament ca să ia micul dejun, să facă un duş şi să se odihnească puţin.

Când închise ochii, nu era mai mult de nouă dimineaţa în acea primă zi petrecută în Franţa.

*

* *

Furia mută făcea parcă să vibreze linia telefonică în timp ce Tony Lavagni aştepta răspunsul Fermierului. Degetele îi amorţeau şi pusese cealaltă mână pe aparat când vocea tăioasă găsi în sfârşit cuvinte decente de exprimare.

— Parcă ţi-am spus că vreau să fie găsit şi urmărit, zise vocea glacială. Ţi-am cerut cumva să fie răpit şi ascuns undeva?

— A fost iniţiativa lor, domnule Castiglione, zise cu o voce umilă Lavagni. Le-am spus idioţilor ălora cum să acţioneze, dar au vrut să fie ambiţioşi. Le-am spus că acest Hunter nu e un oarecare, dar au vrut să afle asta singuri. Le-am spus...

— Mi se fâlfâie de ce le-ai spus! răcni Arnie Farmer. De data asta să mă asculţi cu mare atenţie. Pleci cu Iuda ăla negru şi cu o echipă... o echipă completă, auzi... pleci acolo! Scotoceşti tot oraşul şi îl găseşti pe ticălos. Pe urmă mi-l aduci dintr-o sigură bucată! Toate astea ţi se par greu de înţeles, Tony?

— Nu, domnule Castiglione, am înţeles.

— Perfect. Sper asta pentru tine. Câţi tipi a curăţat acolo?

— După câte am înţeles, şase sau şapte, plus unul din echipa personală a lui *Monsieur,* un tip pe nume Shippy Catano.

— Ah! Câţi tipi iei cu tine, Tony?

— Cred că ar trebui să iau cel puţin vreo doisprezece.

— Idiotule! Vreo doisprezece! Toni, ascultă-mă bine! Pune-ţi capul la contribuţie! Să nu-mi vorbeşti mie de doisprezece ţipi! Şi fă-te-ncoace imediat! Vino cu Fat Angelo şi Sammy Shiv, şi presupun că ar trebui să-l aduci şi pe negrotei. Vreo doisprezece! Păi bine, măi prostule, eu vreau să-l prind pe tipul ăsta! Înţelegi?

— Înţeleg, domnule Castiglione.

— Atunci fă-te-ncoace imediat! Vom face un plan, pas cu pas, şi vom face totul noi. Să nu mai aud de francezi, ai înţeles? Se bat cu picioarele, se regulează cu gura şi gândesc cu coaiele! Nu vreau să mai am de-a face cu ei. S-a-nţeles?

— Da, domnule. Am înţeles.

— Într-o oră să fii aici.

Lavagni îi jură şefului său că va fi acolo într-o oră şi închise cu un aer sinistru. Se întoarse spre Wils Brown cu o privire furioasă.

— Arnie Farmer crede că numai el îl vrea pe Hunter. Să ştii, Wils, că sunt sătul până peste cap de tipul ăsta. Am ajuns în situaţia ori eu, ori el… înţelegi? Eu sau el.

— Înţeleg, bătrâne, răspunse negrul zâmbind. Dar ai face bine să-i spui asta lui Hunter.

— O să i-o spun, Wils. Nu mă crezi în stare? N-am trecut chiar de atât de multă vreme la birou.

Negrul îşi pierdu zâmbetul urmându-l pe Quick Tony care părăsea încăperea. Îi era puţin cam milă de patronul lui. Lavagni prefera, să ajungă în faţa diavolului însuşi decât să-l mai înfrunte pe Castiglione după un al doilea eşec. Acest Hunter ar face bine să se ferească. Un adversar disperat putea să fie foarte periculos. Wils Brown ştia, era expert în disperare.

*

* *

La Paris se frângea un vis, un imperiu care nu existase niciodată avea acum toate şansele să nu mai existe în veci, iar Thomas, *Monsieur* Rudolfi, era un om nefericit şi dezorientat.

Ambasador al Mafiei în Franţa, servind lumea crimei, Rudolfi era un cetăţean american de patruzeci şi cinci de ani a cărui meserie oficială era cea de avocat. Trăia la Paris de la începutul anilor şaizeci în calitate de consilier financiar pentru unele

afaceri americane în Franţa.

Rudolfi frecventa înalta societate franceză, deţinea un castel în afara Parisului unde organiza în mod regulat serate mondene foarte şic şi avea închiriată o reşedinţă particulară la doi paşi de Etoile. Era un apropiat al câtorva eminenţi politicieni francezi, le spunea pe numele mic mai multor financiari şi industriaşi şi frecventa saloanele cele mai la modă. Celibatar, numele lui fusese legat, în mai multe rânduri, de cel al unor actriţe de cinema, de teatru sau din lumea modei. Thomas Rudolfi, nepotul unuia dintre cei care fondaseră Cosa Nostra în America, îşi organizase o viaţă plăcută în Franţa.

Totuşi, lăsând de-o parte plăcerile vieţii private, cariera sa se dovedise frustrantă. Nu avea avere personală şi nici o putere reală în ierarhia Familiei, deşi manipula aproape toate câştigurile în acea parte a globului. Totalitatea operaţiunilor Mafiei în lume semăna cu o monarhie feudală cu puternice tendinţe imperialiste, iar fiecare şef feudal, sau *capo,* avea o putere absolută asupra teritoriului său. Teritoriile „străine" fuseseră cu minuţiozitate selecţionate şi menţinute de unele Familii americane care, din motive de forţă, depindeau toate de *Commissione* sau consiliul capilor. Fireşte, acest consiliu îşi avea sediul în Statele Unite, iar imperialismul lui era şi mai evident în Europa decât pe propriul teren.

Deci, Mafia franceză nu exista cu adevărat. Existau gangsteri locali care îşi formaseră propriile lor organizaţii şi-şi administrau câştigurile independent, dar îşi datorau coeziunea doar manipulărilor Familiilor americane din Cosa Nostra. Unele dintre ele furnizaseră propriii reprezentanţi pentru supravegherea câştigurilor din Franţa, dar când era vorba de reprezentarea organizaţiei în ansamblul ei, Thomas Rudolfi era autoritatea supremă.

De aici provenea visul de imperiu al lui Rudolfi. În realitate, era literalmente ataşat serviciului diplomatic al numitei *Commissione,* ocupându-se de diferitele activităţi ale Mafiei americane în afara regiunilor obişnuite de afaceri. Mai era şi pe post de intrigant, de plătitor, de arbitru şi de consilier, un punct central de contact pentru Familiile care aveau afaceri în Franţa şi o legătură între elementele criminale, organizate sau nu în sindicat, care acţionau în Franţa, într-un interval de peste zece ani, *Monsieur* stabilise legături care făceau din el, în aparenţă, „Monsieur Mafia" din Franţa.

Câştigul lui era stabilit în funcţie de anumite procentaje ale

cifrelor de afaceri, stabilite de *Commissione.* I se interzicea categoric o activitate independentă, deoarece consiliul capilor mafioţi considerase că ar fi putut să apară un eventual conflict de interese. În compensare, *Commissione* îi oferea ambasadorului ei sume în consecinţă care să-i permită să-şi servească cât mai bine stăpânii evoluând în sferele înalte ale societăţii franceze.

Numai că nu era destul pentru Rudolfi. Acest aranjament nu-i permitea deloc să se realizeze, să se dezvolte. Dacă exista dreptate, atunci ar fi fost numit *capo* al Franţei. I se datora asta! În loc să ia drumul Statelor Unite – pentru omul care făcuse totul rămânând doar un procentaj infim – beneficiile ar fi rămas în Franţa, cu un procentaj mic pentru americani. De câţiva ani, acest vis creştea în mintea lui Rudolfi, care era convins că într-o zi va vedea născându-se Familia Rudolfi din Franţa.

Acum, în acea zi foarte mohorâtă la Paris, Rudolfi era un om îngrijorat. Arcul de triumf abia se contura în ceaţa care se risipea şi îl privea gânditor de la fereastra biroului reşedinţei sale particulare. Cu câteva clipe mai înainte terminase a treia convorbire telefonică transatlantică din acea zi, unul dintre cele interminabile schimburi de cuvinte cu subînţeles, un cod deprimant, care îi dădea totdeauna o senzaţie de gol. Visul său, chiar şi stilul vieţii sale – ba poate însăşi viaţa lui – păreau că depind de nişte evenimente pe care nu le controla el.

Deci, Bob Hunter se afla la Paris... Şi? Hunter era o problemă americană. Rudolfi nu avea de ce să se intereseze de el, în orice caz nu financiar. Nu trebuia să participe la această urmărire furioasă peste oceane şi continente, după acest ucigaş banal, acest nebun singuratic care ar fi putut să fie suprimat de luni de zile dacă ramurile americane nu s-ar fi împotmolit în tacticile lor perimate. Dacă Hunter însemna ceva în Franţa, această semnificaţie nu se aprecia decât în franci sau în dolari.

Rudolfi se considera de multă vreme francez. Vorbea limba la perfecţie, gândea franţuzeşte şi chiar căpătase un accent în engleză şi în italiană. Sub privirea lui vigilentă, teritoriile franceze se întăriseră ca să supravieţuiască unei duzini de Republici, ba chiar şi unei duzini de *Commissione.*

Cine era acest Arnesto Castiglione care sugera că la Paris trebuia să aibă loc o schimbare? Poate că ar fi fost mai inteligent să se sugereze o schimbare chiar în *Commissione*!

Cum putea acest „fermier”, cu armata lui de oameni, să pretindă că cunoştea Parisul? Ce se putea aştepta de la un *capo*

care nu era *capo* şi de la o Familie care nu era o Familie? Cartierele generale pariziene erau formate din cinci mafioţi... ba nu, patru. Bietul de Shippy zăcea la morgă carbonizat. Echipa lui Rudolfi! Era rizibil! Totuşi acest Arnesto insultase şi ridiculizase mica Familie franceză pentru că nu putuse îndeplini ceea ce toate familiile americane rataseră: strivirea ploşniţei de Hunter.

Era adevărat că ploşniţa se comporta ca un leu, dar Franţa îi auzise răgetul doar de câteva ore. Cum îşi putea permite acest fermier din Virgina să critice echipa restrânsă din Franţa?

Rudolfi credea că ştie răspunsul la această întrebare. Era sigur de asta. Ştia cum funcţionau creieraşii acestor *capi* care fuseseră simpli ucigaşi. Se urmărea împiedicarea Franţei de a dobândi o putere reală. Franţa trebuia să continue să depindă de procentajul mizerabil din afacerile imense făcute acolo. Trebuia să justifice fiecare centimă pe care o cheltuia în cadrul operaţiunilor sale. Oamenii lui Rudolfi trebuiau să-şi piardă timpul calculând, să nu aibă nici o clipă liberă ca să se gândească la imperiul lor. Se dorea ca Franţa să rămână săracă, să continue să depindă de generozitatea vampirilor americani. În schimb, i se putea foarte bine cere să-şi rişte viaţa ca să-l prindă pe Hunter, leul american pe care America întreagă nu reuşea să pună mâna. Totuşi nu trebuia să râvnească la recompensă. Trebuia deci să-şi declare neputinţa şi să suporte ridicolul situaţiei.

Ambasadorul Mafiei suspină şi se depărtă de fereastră, dar refuză să uite sau să-şi părăsească visul. Încă mai avea în faţa ochilor Arcul de Triumf. Asta ar fi ideal pentru vânătoarea leului la Paris. Franţa ar triumfa. Dacă va fi nevoie, viitorul *capo* va coborî în stradă cu arma în mână. Franţa va fi victorioasă. Puteau să vină armatele străine, iar vânătorii albi – veniţi de pe străzile din New York, Chicago sau Philadelphia, ba chir de pe câmpurile mocirloase din Virginia – puteau să bată bulevardele pariziene. Vor pleca trişti, cu mâinile goale. Franţa va prinde leul, Franţa va cere recompensa. Numai să încerce cineva să i-o refuze!

Rudolfi nu era lipsit de resurse locale. Putea să adune vreo sută de oameni înarmaţi în mai puţin de o oră. Dispunea de personaje politice. Nu era vorba să dea dovadă de forţă. Nu. Era în joc orgoliul lui.

Drept pentru care Thomas Rudolfi judecă cu „părţile sensibile”. Se îndreptă spre birou, deschise sertarul încuiat, luă Lugerul cu zvastici pe mâner, verifică încărcătorul şi telefonă la garaj ca să i se pregătească maşina. Visul se va realiza. Va încolţi

şi va creşte în pământul îngrăşat de cadavrul lui Hunter.

CAPITOLUL VII

Hunter se trezi puţin după orele cincisprezece, făcu un duş, se bărbieri şi comandă un dejun uşor pe care îl consumă cu şervetul în jurul şoldurilor. Costumul fusese călcat şi pe comodă se aflau câteva cămăşi noi. În timp ce-şi bea cafeaua, Hunter se gândea la planul de acţiune. Luă o hotărâre şi îmbrăcă mai întâi combinezonul subţire de culoare neagră, cu care se obişnuise atât de mult. Se gândi la revolverul de calibru 45 şi la tocul greu de piele. Auzise de un loc de unde ar fi fost posibil să obţină alte arme. În cele din urmă puse revolverul de calibru 45 în valijoară. Îmbrăcă o cămaşă şi costum, puse revolverul de calibru 32 sub haină, luă valijoara şi plecă.

Omul de la recepţie chemă maşina şi îi întinse un bilet lăsat special pentru el. „Bun venit la Paris, scumpul meu. De ce nu mi-ai telefonat?” Urma semnătura: Tessa.

Recepţionerul zâmbi şi-i zise:

— Domnişoara Tessa Mercier stă în acest hotel, domnule. Dacă doriţi să-i telefonaţi…

Omul de la recepţie duse mâna spre receptorul telefonului.

— Mulţumesc, nu e nevoie, mormăi Hunter.

Ieşi şi aşteptă maşina gândind cu repeziciune. Era clar că Gil Martin era cunoscut în Europa, deci nu exista nici un motiv să creadă că actorul nu avea o mulţime de prieteni la Paris.

Hunter cunoştea destul de bine caracterul semenilor săi ca să fie sigur că putea să se plimbe prin faţa majorităţii oamenilor dându-se drept Gil Martin, numai că dacă apăreau persoane care îl cunoşteau personal, atunci ar fi fost o adevărată catastrofa.

Trebuia deci să renunţe cât mai repede posibil la această acoperire. O zi… va încerca o zi… şi chiar şi aşa i se părea că era destul de riscant.

Avea la dispoziţie o mică Simca 1100, minunată prin aspectul ei neutru. Se deplasă imediat dând ocol marilor bulevarde, trecând prin faţa Operei, în cartierele unde înfloreau cinematografele erotice, sex-shop-urile şi restaurantele unde se servea *cus-cus.*

Trecu pe lângă clădirea unde îşi avea sediul ziarul *l’Humanité.* Mai traversă câteva străzi, apoi opri maşina pe o străduţă liniştită. Îşi puse o pereche de ochelari negri şi coborî din vehicul. După cinci minute de mers, timp în care întrebă de câteva ori

dacă era pe drumul cel bun, găsi străduţa întunecoasă unde rebelii algerieni se adunau la Paris înainte de dobândirea independenţei.

Intră într-un mic bistro franco-algerian, unde mirosul de *cus-cus* plutea ca o pasăre de pradă şi, după ce schimbă câteva cuvinte, fu dus în pivniţă, unde se pomeni în faţa unui francez gras, cu faţă de ucigaş plătit, care îi vându, în schimbul a cinci sute de dolari, un pistol-mitralieră de mare eficacitate cu care ar fi avut posibilitatea să tragă la ţintă patru sute cincizeci de gloanţe pe minut. Luă şi muniţii, încărcătoare suplimentare şi o valijoară pentru transport.

Hunter era convins că ar fi putut obţine arma la jumătate de preţ dacă ar fi avut timp să se târguiască, dar nu avea timp. Refuză politicos invitaţia la masă, luă noua valijoară sub braţ şi plecă spre maşină.

După o jumătate de oră se învârtea în jurul străzii Galande, lângă locul primei bătălii. Strada era mai pitorească în lumina portocalie a sfârşitului de amiază, dar Hunter nu se afla colo în calitate de estet. Se gândea la cartografie, la poziţia străzilor, la imobile şi la planuri de atac.

Era foarte posibil ca acea casă de pe strada Galande să nu-i mai fie de nici un folos, dar era un punct de plecare, singurul pe care îl avea până în acel moment.

Trecu de câteva ori prin faţa bordelului, apoi trase maşina pe strada Saint Jacques, după care se întoarse şi se instală într-o cafenea care se afla aproape în faţa uşii casei de toleranţă. Stătu douăzeci de minute în faţa unei cafele şi observă că la acea oră a zilei nu era nici o mişcare, ceea ce i se păru perfect normal. Apoi se îndreptă spre micul hotel, situat chiar în faţa casei şi luă o cameră la etajul trei cu ferestrele spre stradă. Era ideal ca loc de observaţie. În plus, de acolo se putea vedea o bună parte din cartier.

Directorul hotelului, un bărbat nervos de vreo cincizeci de ani, îi explică că avea noroc că găsise o cameră, deoarece până în acea dimineaţă totul fusese ocupat de un grup de turişti suedezi. Se speriaseră de un incident petrecut pe stradă – câteva împuşcături – şi plecaseră la puţină vreme după aceea. Dar, în realitate, cartierul era foarte liniştit şi acest gen de evenimente era extrem de rar, iar dacă domnul nu se temea, el era sigur că cele întâmplate în acea dimineaţă nu se vor mai repeta.

Hunter îi mulţumi şi îi răspunse că nu, în privinţa asta nu avea nici o temere. Puse câteva întrebări vagi şi află că nici una dintre

casele din cartier nu fusese cercetată şi că fusese vorba de o ceartă între derbedeii de pe stradă, aflaţi în trecere.

Asta îi confirma lui Hunter genul de protecţie de care se bucura Sophie; poliţia nici măcar nu o deranjase. Hunter se întreba de la ce nivel îi venea această protecţie. Dezinteresul autorităţilor ar fi fost în avantajul lui Hunter dar şi al inamicului. După ce rămase singur, Hunter deschise valijoara şi montă PM-ul, potrivi cureaua şi o fixă, încărcă arma şi o puse pe pat. Apoi se dezbrăcă până la ţinuta neagră, luă pistolul de calibru 45 din valijoara personală şi prinse centura la mijloc. Puse încărcătoarele suplimentare pentru pistolul-mitralieră în buzunarele acestei centuri. Încercă noua armă şi-şi trecu cureaua după gât. Poziţia era incomodă şi potrivi din nou cureaua ca să poată duce arma sub braţ. Acum era mai bine. Puse totul pe pat, luă pantofii uşori şi îi aşeză lângă arme, apoi se instală la fereastră şi începu să aştepte cu răbdare.

Aproape imediat îşi dădu seama că nu era singurul observator al acelui loc. O maşină DS începuse să patruleze pe sub fereastra sa. Hunter o vedea trecând cam din cinci în cinci minute. Venind o dată din dreapta şi altădată din stânga, deplasarea ei sugera un traseu în formă de opt parcurs în cartier. Nu semăna deloc cu obiceiurile poliţiei.

Pe la orele şaptesprezece se mai întâmplă ceva. Mai întâi un bărbat singur, cu un aspect aproape obişnuit, se apropie de casa de toleranţă, trecu pe lângă ea şi, după vreo zece paşi, traversă strada şi dispăru. La intrarea în casă se aprinse o lumină, apoi se stinse. Omul reapăru imediat sub fereastra lui Hunter, traversă din nou strada şi intră în casă. Alţii îi urmăriseră manevra, căci începură să se apropie în grupuri de doi-trei, venind dinspre cele două extremităţi ale străzii. Hunter văzu unsprezece tipi care intrară şi remarcă faptul că toţi erau mai curând tineri şi bine îmbrăcaţi.

DS-ul îşi continua traseul. Se lăsa noaptea şi, ici şi colo, pe stradă se aprindeau luminile. Era ora aperitivului, oamenii intrau în bistrouri. În faţă însă nu era aprinsă nici o lumină, în afară de lumina slabă de la intrare.

Cu puţin înainte de orele optsprezece, lumina se aprinse brusc la primul etaj. Perdelele nu erau trase, şi Hunter putea să vadă sala de primire. Un bărbat apăru un scurt moment la fereastră şi trase perdelele. După câteva minute, la etajul trei se deschiseră obloanele şi o femeie tânără ieşi pe balcon. Hunter nu o vedea foarte bine în penumbră dar avea părul desfăcut şi părea încă

adormită, întinzându-se leneş şi căscând. Apoi intră în casă şi aprinse lumina. Hunter zâmbi. Angajatele se pregăteau, începea ziua lor de lucru.

Totuşi se petrecea ceva. Câteva minute mai târziu, un tânăr se prezentă la uşă, urcă scările cu un pas ezitant şi sună. Sophie veni să-i deschidă şi urmă o scurtă discuţie, după care femeia închise uşa. Prea repede? Tânărul rămase o clipă ţintuit locului, apoi se întoarse şi privi spre celălalt capăt al străzii. Chiar şi în penumbră, Hunter îi vedea expresia dezamăgită de pe faţă. Tânărul se depărtă nemulţumit, întorcându-se acolo de unde venise. Ora următoare, aceeaşi mişcare se repetă de două ori cu doi clienţi diferiţi. DS-ul îşi continua cursa.

Hunter observă, aşteptă, reflectă. Era evident că Sophie nu primea clienţi în acea seară. Totuşi unsprezece bărbaţi intraseră în casa ei. O seară privată? Nu, cu siguranţă că nu. Nu mirosea deloc a bine… şi tocmai asta aştepta şi Hunter…

O singură consideraţie îl reţinea. Era posibil ca tipii dinăuntru să fie poliţişti veniţi să pună la cale o capcană. Era posibil ca Citroen-ul să fie o maşină cu staţie-radio, în contact cu cei din interior. Totuşi, toate aceste manevre nu semănau deloc cu felul de a acţiona al poliţiştilor. „Puţea” a mafie de la o poştă, dar Hunter nu voia să rişte viaţa unui poliţist din cauza unei impresii instinctive.

Exterminatorul putea să aştepte. Răbdarea făcea parte din meseria lui. Deseori aşteptase ore în şir în ierburile înalte cu vietcongi în jurul lui. Ba chiar stătuse vreo zece ore într-o orezărie, cu apa până la bărbie, aşteptând momentul potrivit pentru îndeplinirea misiunii. Camera hotelului de pe strada Galande era mult mai confortabilă decât o orezărie.

Odată cu noaptea se făcu simţită şi ambianţa Cartierului Latin. Mici grupuri de studenţi se deplasau de la o cafenea la alta. Frânturi de conversaţii ajungeau până la el, amestecate cu sunetele unor melodii de jazz sau rock. Ici şi colo, grupuri se opreau chiar în mijlocul străzii ca să flecărească, iar neobositul Citroen continua să se strecoare prin toată această lume.

La zece seara, cealaltă parte începu să dea semne de nervozitate. Maşina DS claxonă trecând prin faţa casei dar îşi continuă drumul. După câteva clipe, doi bărbaţi ieşiră din casă şi se depărtară pe stradă. Maşina îşi făcu turul şi se opri lângă ei. Hunter observa cu atenţie. Şoferul coborî din vehicul şi se întinse făcând câţiva paşi, în timp ce bărbaţii ieşiţi din casă discutau cu persoana aflată pe bancheta din spate, apoi şoferul urcă iar la

volan şi maşina îşi văzu de drum.

Cei doi bărbaţi traversară strada şi ieşiră din raza vizuală a lui Hunter. Alţi doi apărură după câteva minute şi, traversând strada, intrară în casă... Puţin după aceea, alţi doi ieşiră şi o luară în direcţia opusă. De data asta Hunter remarcă schimbul. Un bărbat ieşi dintr-un magazin de pe stradă şi altul traversă. Cei patru îşi vorbiră un moment, apoi cei doi bărbaţi se îndreptară spre casă în timp ce ceilalţi luară locul primilor.

Hunter zâmbi. Asta identifica cu claritate echipa adversă. Era convins că era tipic mafiotă.

Bob Hunter se hotărî să acţioneze în timp ce ceilalţi se relaxau şi se înlocuiau. Îşi puse centura cu pistolul de calibru 45, luă PM-ul, se încălţă şi ieşi pe culoar. Singura lumină de la acel etaj provenea de la un bec chior de lângă casa scărilor. Din hol se auzeau sunetele unei emisiuni de televiziune.

Hunter deşurubă becul şi aşteptă să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, apoi se îndreptă spre capătul culoarului unde se afla o scară basculantă ce ducea spre acoperiş. Un fel de trapă era zăvorâtă pe dinăuntru. Lemnul şi zăvorul erau vechi ceea ce-i convenea de minune.

Urcă pe acoperiş şi se opri câteva clipe ca să se orienteze. Toate clădirile aveau aceeaşi înălţime, un detaliu pe care îl remarcase deja cu ocazia primei recunoaşteri. Nu era nici lună, nici stele. Singurele surse de lumină se aflau mai jos, pe stradă. Se îndreptă spre partea din spate a imobilului şi găsi o scară de serviciu ruginită. Dedesubt se afla o mică alee obscură cu pubele şi o uşă deschisă. Se opri lângă un coş şi-şi înnegri faţa cu funingine, apoi porni de-a lungul acoperişurilor, mişcându-se ca o umbră în noapte.

Hunter aşteptă DS-ul, îl văzu trecând, apoi coborî repede scara. O clipă mai târziu, Exterminatorul se afla pe partea opusă a străzii Galande şi urca spre acoperişurile unor imobile vechi. Dispunerea acoperişurilor era puţin diferită, cu inegalităţi de nivel şi uneori cu un mic parapet de separare între clădiri.

Se opri puţin ca să se orienteze şi să constate absenţa sau prezenţa cuiva. Făcuse deja jumătate de drum spre ţintă când văzu un bărbat de vreo cincizeci de ani care vorbea singur cu o voce gâfâită, în timp ce-şi agăţa rufele la uscat într-un colţ întunecat, luminat de lumina ce răzbătea printr-o uşă deschisă. Hunter îl aşteptă să-şi termine treaba şi să plece. Exterminatorul îşi continuă drumul zicându-şi că trebuia să fie atent la sârmele întinse pentru rufe.

Hunter se folosea de propriul său hotel ca să se orienteze. Ajungând în dreptul lui, se opri şi aşteptă un moment. Lăsă să treacă zece minute. Constată că era singur pe acoperiş şi se puse pe treabă. După câteva eforturi, broasca trapei pârâi înfundat. O ridică. Descoperise o nouă cale de coborât în infern.

Trecând dincolo de scara basculantă, Hunter îşi dădu uşor drumul pe parchetul culoarului. Auzi mişcare lângă casa scărilor. Se lipi imediat de perete. O rază vagă de lumină urca dinspre etajele inferioare şi observă că la acel nivel erau şase uşi şi, în spatele lui, o fereastră care dădea spre stradă. La acest etaj domnea o tăcere absolută dar, de jos, se auzeau murmure şi puţină muzică.

Hunter aşteptă câteva minute, apoi începu să se apropie de scară, centimetru cu centimetru, trecând lent prin faţa fiecărei uşi, până când zări un om slab aşezat pe ultima treaptă.

Tipul era adormit sau distrat. Hunter sări ca o fiară, îl apucă de gât cu o mână, îi acoperi gura cu cealaltă, apoi îl ridică de jos şi îl duse în umbra culoarului. Nu-i dădu drumul decât după ce tipul fu incapabil să mai scoată vreun strigăt.

Aşeză cadavrul într-un colţ întunecat şi începu să viziteze camerele de la etaj. Găsi pe cineva în ultima. După ce deschise fără zgomot a şasea uşă, Hunter văzu o roşcată tânără cu un păr lung dat pe spate, care îşi pudra vârful sânilor cu o substanţă roz. Fata purta un halat transparent pe care îl desfăcuse mult în vederea machiajului subtil. Privirile li se încrucişară în oglindă. Fata era speriată de ceea ce vedea.

— Nici o vorbă! şopti Hunter.

Intră şi închise încet uşa în urma lui.

Sânii frumoşi dispărură sub halat şi fata se întoarse spre el cu ochii mari de uimire.

— Ştii cine sunt?

Ea dădu din cap şi murmură:

— Poate.

Hunter îi arătă pistolul-mitralieră.

— N-am venit pentru femei. Pe gagii îi vreau, înţelegi?

Fata dădu din cap şi vru să spună ceva. Dar nu reuşea. Înghiţi în gol şi-şi duse o mână la faţă.

— Eşti americanul? şopti ea.

— Poate. Principalul e că nu vreau deloc ca fetele să fie rănite.

Ea mişcă din nou capul, dar privirea ei era plină de neîncredere.

— Aş vrea să le faci pe toate fetele să urce. Ai putea?

Ea făcu ochii mari.

— Vrei să cobor…

Hunter nu era convins de eficacitatea ei. O apucă de mână şi o făcu să se ridice.

— O cunoşti pe englezoaică, pe blondă? Cheam-o aici.

Fata dădu din cap.

— Ah, da, Judy Jones. Mă duc s-o aduc.

Hunter îi făcu semn să nu facă zgomot. Avea mâna pe pistol şi fata păru că înţelege. Se duse până la uşă, o deschise, aruncă o privire pe culoar şi-i făcu semn fetei să-l urmeze. Merseră până la scară. Hunter se opri lângă balustradă, cu arma în mână, apoi o trimise mai departe pe fată singură.

Bineînţeles, risca enorm. Dar era obişnuit. În schimb, nu avea obiceiul să sacrifice o mână de fete, chiar şi prostituate, în cadrul spectacolelor pe care le punea în scenă în mod obişnuit. Rămase lângă balustradă, cu piedica armei trasă şi cu degetul pe trăgaci. Auzi un zgomot, apoi mişcare la capătul de jos al scării.

Se retrase în umbră şi se pregăti pentru aşteptarea cea mai extenuantă din timpul serii.

CAPITOLUL VIII

Monsieur Rudolfi se afla în partea din spate a Citroen-ului şi faţa lui era o adevărată mască de încordare. Vito Bertolucci, puternica sa mână dreaptă, era aşezat lângă el. În faţă, la volan, se afla un tip originar din Philadelphia, Charley *Roller* Guevici, care se plângea de ameţeli.

— Lasă gura, Roller, mormăi Rudolfi.

Deschise micul bar din braţul banchetei şi-şi turnă un coniac fără să se preocupe de nevoile însoţitorilor săi. Îl durea capul şi fesele îl furnicau. De câteva ore se întreba dacă avuse dreptate să întindă această capcană. Hunter era prea şiret ca să revină la locul faptei; nu va exagera punând încă o dată la încercare norocul care îi surâsese până atunci. Deci, de unde să înceapă? Totuşi, dacă Hunter avea intenţii rele faţă de operaţiunea pariziană, nu s-ar fi folosit de punctul de plecare ca să-şi extindă activităţile?

Rudolfi adulmecă coniacul, apoi se întoarse spre Bertolucci.

— Încearcă să contactezi din nou casa. Vito.

Bertolucci mârâi, apoi luă telefonul şi formă numărul. Aşteptă uitându-se la patronul lui cu o privire sumbră. În sfârşit i se răspunse.

— Gisèle? Vito. Ceva nou?

Ascultă un moment, apoi se adresă lui Rudolfi.

— Avem invitaţi. Lavagni şi echipa lui. Ce-i spun?

— Să-i îmbete pe Lavagni şi echipa lui.

— Fii serios, Tom.

Rudolfi suspină.

— Spune-i să-i ducă la castel. Să le ia ochii cu marele lux. Gisèle va înţelege.

Se uită la ceas.

— Spune-i că vom fi şi noi acolo cam pe la miezul nopţii. Poate cu „lozul câştigător”.

Bertolucci dădu din cap şi transmise instrucţiunile, apoi închise şi se lăsă pe spate suspinând. Aprinse o ţigară şi se uită pe fereastră. Se deplasau pe acelaşi traseu şi se întreba când avea să se sfârşească sminteala asta. Aruncă o privire patronului şi zise:

— Trebuie să urinez.

Rudolfi îşi termină coniacul înainte de a răspunde. Dădu cu

piciorul în speteaza fotoliului din faţă.

— Cafeneaua de pe strada Saint Jacques, Roller. Toţi avem nevoile noastre.

Guevici privi în oglinda retrovizoare eu ochi recunoscători.

— Mda, învârteala asta a început să-mi dea o senzaţie de greaţă, Tom. Şi măcar dac-am face ceva…

— Lasă gura, Roller.

Lui Rudolfi nu-i plăcea deloc să-i audă pe ceilalţi exprimând cu voce tare propriile sale temeri. Hunter va veni. Ştia asta. Leul nu putea să nu ragă.

— Nu, fă turul, zise el răzgândindu-se brusc. Opreşte la Céleste. Bem acolo un păhărel.

Guevici îi aruncă o privire încântată.

— Poate schimb şi eu locul cu Julio un moment.

Rudolfi se strâmbă dezgustat.

— Cum ai putea să schimbi locul cu Julio, Roller, când nu ţi-ai dat niciodată osteneala să înveţi franceza? Nu ştii să spui decât „dezbracă-te” şi „întinde-te”.

— Păi, tocmai. Nu-i de ajuns acolo?

— Descrie-l mai bine pe Hunter, ordonă calm Rudolfi.

— Ticălosul! exclamă Guevici.

— Atunci gândeşte-te mai bine la asta! Mai e un cuvânt prin care îl poţi descrie. Moartea! Şi nici unul dintre voi să nu uite că moartea are două feţe. Una când vine, alta când pleacă. Esenţialul e să n-o vezi pe a doua când pleacă, nu-i aşa, Vito?

— Mi-ar plăcea să-l privesc în faţă pe ticălosul ăsta, Tom, mormăi Bertolucci. O să-i vezi atunci faţa de mort.

Maşina reduse viteza şi opri în faţa casei de toleranţă.

— Aş da zece mii de franci pentru asta, Vito, zise Rudolfi suspinând.

*

* *

Silueta blondei urcă scara şi se opri în umbră. I se tăie respiraţia când văzu forma neagră desprinzându-se din obscuritate şi punându-i mâna pe braţ.

— Nu se poate! şopti ea. Dumnezeule, chiar tu eşti! E o adevărată nebunie…

Hunter îi puse un deget pe buze.

— Taci. Du-mă undeva unde putem vorbi.

Nu o vedea prea bine, dar auzea răsuflarea gâfâită a fetei, îi simţea căldura şi mirosul plăcut al parfumului. Nu se putea opri să nu se gândească la acel corp perfect, aşa cum îl văzuse prima

dată.

Merse în urma ei pe culoarul lung până la o cameră puţin luminată. Hunter închise uşa iar ea se aşeză pe pat, cu faţa spre el, privindu-l cu teamă şi totodată seducător. Purta o pijama transparentă şi papuci de catifea, ceea ce lăsa foarte puţin loc pentru imaginaţie. Hunter reuşi să-şi abată privirea de la ea.

— Ştii de ce-am venit?

— Da, dar e o adevărată nebunie furioasă. Jos sunt vreo doisprezece inşi înarmaţi până-n dinţi.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Vreau să le aduci pe fete de-acolo înainte de a începe focul de artificii.

— Dar cum?

— Ce fac acum?

— Flecăresc, atâta tot. Julio nu permite nici o activitate în camere, nici băutură, nici nimic.

— Cine e Julio?

— Cred că şeful lor. Un tip înalt de vreo treizeci şi cinci-patruzeci de ani, vulgar şi violent. El dă ordine. Sophie e terorizată. Soţul ei, Marcel, era…

— Marcel era soţul ei?

— Nu chiar, dar se înţelegeau foarte bine.

— Ce voiai să spui?

— Marcel era mesagerul. Mă refer la plată. Şi era implicat şi în alte afaceri.

— Sophie plăteşte pentru a fi protejată?

— Evident. Altfel n-ar rezista nici măcar o noapte.

— Ce spune de invazia asta?

— Te referi la cea din seara asta? E furioasă. Şi e furioasă şi pe tine, domnule Hunter.

— Văd că mi-ai învăţat numele.

— Fireşte. De câteva ore bune numai asta auzim.

— Bine. Spune-mi unde stau jos. Câţi sunt la primul etaj?

— Opt. Şi alţi trei sau patru la parter. Şi mai sunt şi în stradă, sunt sigură de asta.

— Şi fetele?

— Toate sunt jos, în sala de primire.

— OK, foarte bine.

Hunter se gândi un moment. Fata îl întrebă:

— Pe unde ai intrat?

— Pe acolo pe unde veţi ieşi voi acum. Pe acoperiş. Du-te să aduci fetele. Fără zgomot. Viaţa lor depinde de tine. Îţi dau două minute ca să le aduci sus, să puneţi pe voi haine groase şi să

ieşiţi pe acoperiş.

Se uită la ceas.

— Trec la atac la zece şi jumătate fix. La acea oră trebuie să fiţi plecate.

Fata începuse să tremure puţin. Se îndreptă spre uşă şi întrebă:

— Şi Sophie?

— Adică?

— Te detestă. Nu răspund pentru reacţia ei când va afla că eşti aici.

— Mă detestă destul de mult ca să moară?

— Nu cred.

— Fă-o să înţeleagă că e singura alegere pe care o poate face. Ştii cum să le faci să urce?

— Voi găsi ceva.

— Am o idee. Tipii de jos probabil că se plictisesc cumplit. Anunţă o distracţie. Spune că vrei să urci fetele ca să organizezi spectacolul. Ceva distractiv. Un striptease sau altceva, nu ştiu… Vei reuşi?

Ea dădu viguros din cap.

— Da, mi se pare o idee bună.

Cu mâna pe clanţă, fata se întoarse şi şopti:

— Domnule Hunter, ar fi o mare dezolare dacă…

Se uită la el o clipă fără să termine fraza, apoi părăsi camera şi se pierdu pe culoar.

Hunter o urmă până la scară şi îşi reluă locul în umbră. După câteva clipe, de jos se auziră frânturi de conversaţie animată. Roşcata urcă prima. Se strecură pe lângă Hunter şi şopti „Mulţumesc”, depărtându-se repede pe culoar. După toate aparenţele, ea le informase pe celelalte în timp ce Hunter vorbea cu englezoaica. Acum urcau toate, râzând domol, puţin cam isteric, şi treceau prin faţa lui Hunter murmurând mulţumiri.

Hunter le numărase. Când Judy urcă însoţită de Sophie, el le zise calm:

— Cu voi, fac zece. Sunteţi toate.

— Da, răspunse blonda. Dă-ne un minut ca să punem ceva pe noi.

Sophie îi aruncă o privire ucigaşă şi trecu. Era un lucru pe care Hunter îl detesta în „meseria” lui. Se întreba câte văduve neconsolate lăsase în urma lui, dar alungă imediat acest gând morbid ca să se pregătească de atac.

Scara basculantă scârţâi. Încotoşmănate în mantourile lungi,

fetele părăseau repede locul în tăcere. Mai puţin una dintre ele. Sophie stătea lângă scară şi se uita la Hunter. „Crede că voi fi omorât, îşi zise Hunter. Vrea să mă vadă mort…”

Venise ora. Trase piedica pistolului-mitralieră, acţionă levierul şi coborî rapid, cu paşi uşori, scara.

Trei tipi care se destindeau pe o canapea de cealaltă parte a încăperii beneficiară de primele lui gloanţe, rafala ţintuindu-i de pernele moi, cu ochii rătăciţi.

Cei doi tipi de lângă fereastră încasară a doua rafală. Unul se prăbuşi într-un colţ cu capul înainte, celălalt trecu prin fereastră spărgând geamul cu mare zgomot.

Dansul macabru al lui Hunter continuă. Un francez bărbos trăgea atât de frenetic de pistolul de la centură încât apăsă până la urmă pe trăgaci şi glonţul îi intră în burtă. Hunter îi expedie alte două ca să fie cu cugetul împăcat şi trecu mai departe.

Doi oameni se agitau lângă scară, cu pistolul în mână, încercând zadarnic să-şi nimerească adversarul. Hunter îi mătură mişcând arma de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta. Fu nevoit să se tragă într-o parte ca să se ferească de corpurile lor care se prăbuşeau. Puse repede alt încărcător şi trecu peste cadavre ca să coboare la parter.

De la primele împuşcături trecuseră doar câteva secunde. Doi gangsteri încercau să iasă pe uşă în acelaşi timp. Unul dintre ei reuşise să scoată arma şi o îndreptase spre Hunter când acesta îi „plumbui” copios.

Câteva siluete trecură fulgerător prin faţa uşii şi o voce de bărbat strigă:

— Julio! Julio!

Hunter desenă un opt în deschizătura uşii şi se întoarse cu faţa spre stradă. Un bărbat mic de statură, cu o faţă parcă de lup, se afla în pragul uşii, cu revolverul ridicat, şi trăgea asupra lui Hunter care se deplasa tot timpul, gloanţele ciuruind zidul în jurul lui. O voce răguşită strigă de-afară:

— Roller! Lasă-te-n jos, Roller!

Hunter îl făcu să se lase în jos şi chiar să cadă pe spate pe numitul Roller, trăgându-i o serie de gloanţe drept în faţă, care îl expediară pe italo-american pe trotuar. Un glonţ atinse uşor părul lui Hunter când se întoarse în direcţia vocii răguşite şi se pregătea să riposteze, îl recunoscu pe tipul înalt cu pistolul său de calibru 45. Era Vito Bertolucci, care părăsise recent mediul mafiei americane. Hunter făcu această absenţă definitivă cu un tir grupat în jurul inimii. Vito se prăbuşi fără o vorbă, mort chiar

mai înainte de a fi căzut.

Exterminatorul rânji şi trase în aer pentru a-i descuraja pe eventualii atacatori, evitând să tragă la întâmplare pe stradă. Apoi se îndreptă spre o altă uşă şi intră în apartamentul patroanei.

Un bărbat elegant stătea pe podea şi se uita ţintă la el. Tipul, cu un Luger într-o mână plină de sânge, murmură:

— Hunter.

— Exact.

Al doilea tip stătea întins pe burtă şi avea răsuflarea sacadată şi gâtul plin de sânge.

— Am impresia că n-am mai rămas decât noi, zise Hunter.

Lugerul căzu pe podea şi bărbatul elegant îi zise cu o voce stinsă:

— Mă predau.

— Drăguţ din partea ta!

Hunter era frapat de ridicolul situaţiei. În cariera lui nu auzise niciodată astfel de cuvinte.

— Ascultă, sunt un om de afaceri, nu un ucigaş cu plată.

— O s-o mierleşti totuşi.

Hunter făcu câţiva paşi în încăpere şi sprijini ţeava PM-ului de faţa bărbatului elegant. Era fierbinte. Pielea sfârâi dar bărbatul nu făcu nici o mişcare.

— Nu mă ucide, Hunter. Facem o înţelegere, sunt un om de afaceri. Negociem.

— OK, negociază. Dar repede.

— La Paris n-ai nimic de câştigat. Totul se petrece în sud, pe Coastă… la Marsilia, la Nisa. Acolo se desfăşoară adevăratele activităţi. Nu la Paris.

— Cine eşti? întrebă Hunter curios.

— Sunt Tom Rudolfi. Cunoşti acest nume? Sunt ambasador în Franţa, Hunter.

— Bineînţeles, răspunse Hunter. Dar încă n-am auzit nici o propunere, Rudolfi. Ai zece secunde, pe urmă trag.

— Nume, Hunter, îţi dau nume. Aumond, Deschamps, Silvaterri. Marii boşi, Hunter. Du-te pe Coasta de Azur.

— Mda.

Hunter îl lovi pe Rudolfi în cap cu ţeava PM-ului. Bărbatul elegant se prăbuşi. Hunter se uită la el o clipă, se strâmbă şi ieşi. Un tip intra, venind din stradă şi Hunter îl zări. Se trase brusc înapoi. Hunter se strâmbă şi trase o rafală scurtă care ciopârţi o parte din uşă, apoi se repezi în sus pe scară.

Se uită repede la ceas în timp ce traversa camera plină de cadavre. Acţionase fulgerător: de la primul glonţ nu trecuseră mai mult de două minute.

Sophie se afla în capătul de sus al scărilor, la etajul trei. Era încremenită. Hunter se opri lângă ea şi murmură:

— Îmi pare rău, Sophie.

Ea îl scuipă în faţă. Hunter ieşi pe acoperiş. Nu-l aştepta decât blonda.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

— Mie, da, răspunse Hunter, luând-o la picior.

Ea porni în urma lui cu repeziciune, pe acoperişuri. Hunter se uită la ea.

— Ce faci?

— Doar nu-ţi închipui c-am să mă întorc în morga aia?

— Unde sunt celelalte?

— Nu ştiu. Au… dispărut.

— Te-ai hotărât să mă însoţeşti?

— Nu ştiu unde să mă duc. Poliţia…

— Da, mereu aceeaşi problemă.

Hunter încetini pasul şi o ghidă în jurul locului unde se afla sârma de rufe. În spatele lor, pe acoperişuri, două siluete ieşiră una după alta de la Sophie. Urmărirea începea. Hunter o prinse pe fată de braţ şi porni mai departe. Zgomotul ciudat al sirenelor poliţiei franceze răsuna din toate părţile. Ajunseră lângă scara de oţel de la capătul imobilului.

— Coboară, repede, îi zise Hunter.

— Nu… nu ştiu dacă…

Auzeau zgomot de paşi care traversau cu rapiditate acoperişul. Hunter percepu un zgomot înăbuşit, urmat de un gâlgâit, care nu putea să însemne decât un gât lovind sârma de rufe. Cineva înjură furios cu glas scăzut în întuneric.

Fata îi prinse mâna, speriată.

— Dacă mergi cu mine, Judy, trebuie să treci prin asta, îi zise Hunter. S-a dat drumul la lei.

Blonda trecu un picior peste parapet şi începu să coboare, cu ochii la Hunter. El venea imediat în urma ei.

Până în acel moment repurtase o mare victorie. Nimicise fortăreaţa Mafiei şi fugise, după ce lichidase vreo douăzeci de oameni şi obţinuse informaţii interesante. În plus, pentru prima dată în viaţă, ducea cu el o pradă deosebit de agreabilă.

Acum, dacă reuşea să traverseze acea mică întindere de teritoriu ostil, ar fi putut, cine ştie, să petreacă un moment de

destindere la Paris. Totuşi, Exterminatorul nu conta pe asta, căci învăţase că trebuie să trăiască clipa prezentă fără să conteze pe cea care va veni.

CAPITOLUL IX

Hunter stătea lângă fereastră şi observă activitatea de pe stradă. Fata şedea pe pat, cu genunchii sub bărbie. Îşi trăsese sufletul şi acum respira calm.

— E un coşmar, zise ea.

— Atunci viaţa mea seamănă cu un coşmar, răspunse Hunter fără să întoarcă capul.

— De ce?

El dădu din umeri uitându-se ţintă în stradă.

— Poliţia e eficace în Franţa, nu? În curând vor urca. Voi fi obligat să-ţi cer să te dezbraci. Trebuie să fim convingători.

— Da, firește. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce te simţi obligat să duci această viaţă?

Strada era plină de poliţişti. Era blocată la ambele capete şi era plină de maşini. Hunter vedea jos poliţişti în uniformă care se deplasau plini de energie. Era încântat de acel refugiu temporar în care se afla, deasupra agitaţiei. Ştia că în acel balamuc nu se putea depărta mai mult de două sute de metri.

Părăsi fereastra şi se întoarse spre fată. Blonda îşi scotea bluza de pijama.

— Nu cunosc altă viaţă, îi răspunse el. E ca şi cum te-ai lupta cu vietcongii. Nu există un adevărat motiv ca să continui lupta, dar nu există nici un mijloc de a te opri şi a rămâne în viaţă.

— Nu erai obligat să te întorci, insistă ea cu o voce domoală.

Blonda se lăsă să cadă pe spate şi-i întinse picioarele.

— Trage, te rog.

Hunter trase pantalonii de pijama şi se uită fix la corpul gol întins în faţa lui.

— Eşti foarte frumoasă, zise el.

— Mulţumesc.

Se depărtă de pat şi-şi scoase salopeta neagră, o împături repede şi o puse în valijoară împreună cu armele, apoi încuie valiza şi o puse în dulap. Când se întoarse din nou spre fată, ea îl privea cu un aer întrebător.

Blonda dădu la o parte cuverturile ca el să se poată urca în pat.

— Şi tu eşti foarte frumos.

Hunter stătea lângă pat. O făcu să se ridice şi o luă în braţe.

— Te-am prevenit că va trebui să fim convingători.

— Nici o problemă, murmură ea sărutându-l cu multă convingere.

Căzură amândoi pe pat, fata îşi eliberă o mână şi trase cuverturile peste ei. Murmură cuvinte confuze şi se lipi de el.

Hunter se depărtă puţin şi-i zise:

— Nu chiar atât de convingător.

— Atunci va trebui să găseşti un subiect de conversaţie, îl preveni ea.

— Ce infern!

— Presupun că te întrebi ce făceam acolo. Ac… activitatea mea…

— Nu mă priveşte, răspunse el.

— Sunt scriitoare.

— Felicitări. Faci cercetări directe, ai?

— Nu chiar. Să zicem că mai curând trăiesc direct. După ani şi ani de studii, am înţeles că ştiu foarte bine să povestesc, dar că nu ştiu ce să spun.

— Mda, înţeleg.

Îi prinse mâna care se rătăcise pe şoldul lui şi o păstră în mâna lui. Era cea mai neverosimilă conversaţie din viaţa lui nesigură.

— Nu crezi, nu-i aşa?

— Ce importanţă are?

— Are, pentru mine. N-am venit la Paris pentru… pentru asta. Mă refer la… prostituţie. Am venit să gust viaţa…

— Şi are gust bun?

— Oribil. Şi în acelaşi timp minunat. Dar trebuie să mă înţelegi. Prostituţia la Paris… e… în fine, multe fete câştigă bani în plus în acest fel. Dar pentru neprofesioniste e periculos… din mai multe privinţe. Poliţia nu constituie decât un risc minim.

— Şi Sophie ţi-a oferit protecţia ei?

— Da. Chiar dacă eşti sau nu de acord, ăsta e modul cel mai logic de a nu crăpa de foame la Paris. Cel puţin mă mişc liber. Nu mă întreţine nimeni, nu datorez nimănui nimic.

Hunter îi zâmbi.

— Lasă, că nu eşti în faţa unui judecător.

— Da, ai dreptate.

— Într-o zi, zise el, vei scrie *Memoriile lui Judy J.,* nu-i aşa?

— Da, şi voi câştiga cât se poate de mult.

— Nu te cheamă Jones, nu-i aşa?

— Nu.

Hunter zâmbi larg.

— Pseudonim de scriitor?

— Nu, zise ea începând să râdă. Pseudonim de aşternut.

Hunter vru să spună ceva de acelaşi gen dar se opri brusc, cu ochii îndreptaţi spre uşă. Şopti:

— Gata, vin!

Fata nu auzise nimic, dar după câteva clipe cineva bătu la uşă şi se auzi vocea directorului:

— Domnule Martin?

Hunter numără până la cinci şi răcni cu o voce dezagreabilă:

— Hei! Acolo scrie NU DERANJAŢI! Nu mai ştiţi să citiţi?

— Îmi pare rău, domnule. Poliţia doreşte să intre…

— La dracu'! Parcă m-ai asigurat că hotelul ăsta e liniştit!

— Domnule… vă rog. Poliţia…

— Du-te la naiba! răcni Hunter.

Se auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa se deschise. Hunter se ridică agresiv în pat.

Fata se sprijini pe coate şi-şi trase cearceaful peste umeri. Directorul bâigui de pe culoar:

— Mii de scuze, domnule Martin…

Intră un poliţist în civil, urmat de încă unul. Aruncară o privire în cameră trecând foarte repede peste cuplul din pat.

Directorul intră şi încercă să explice:

— Au fost iar împuşcături, domnule. Poliţia ar dori să vă pună câteva întrebări.

— Te rog să-mi faci plăcerea să le spui să iasă de-aici… Mă voi plânge consulatului Statelor Unite!

Unul dintre inspectori se apropiase de fereastră. Celălalt stătea lângă uşă, aruncând priviri furişe spre fată.

Cel de la fereastră se întoarse spre Hunter.

— Paşaportul, vă rog?

— Şi dacă nu vreau? zise Hunter cu un ton dezagreabil.

— Paşaportul!

Hunter se adresă directorului:

— În buzunarul interior al hainei mele… Oh, lasă că-l iau eu…

Aruncă cuverturile şi puse picioarele pe podea.

Inspectorul îi făcu imediat semn să nu se deranjeze.

— Rămâneţi unde sunteţi, domnule, paşaportul nu are nici o importanţă în definitiv. Ne pare rău că a trebuit să vă deranjăm, domnule. Câteva întrebări şi plecăm.

— Foarte bine, zise Hunter.

— Cu siguranţă că aţi auzit împuşcăturile?

— Am auzit *ceva.* Până să mă dau jos din pat, se terminase. Nu… ăăă… nu prea eram chiar atât de interesaţi… sunt sigur că

mă înţelegeţi.

Inspectorul schiţă un zâmbet.

— Înţeleg. Deci, n-aţi văzut nimic?

Hunter aruncă o privire spre fată:

— Inspectore, zise el cu o voce fals confidenţială, putea să bată la fereastră King Kong în persoană, că tot nu l-aş fi remarcat.

Momentul critic trecuse. Urmară alte câteva întrebări, după care poliţiştii plecară.

Uşa se închise şi fata suspină uşurată.

— Nu mi-au adresat nici un cuvânt, şopti ea.

— Poliţişti de la Brigada Omucideri, îi explică Hunter. Înţelegerea lor e foarte simplă. Dacă nu văd nimic rău, nu se bagă. Nu voiau să se amestece într-o chestie care era treaba Brigăzii Mondene. Ăsta e motivul pentru care n-a vrut să-mi vadă paşaportul. Ştiau că directorul îl văzuse deja. Ar fi trebuit să ţi-l ceară şi pe-al tău cu aceeaşi ocazie, şi ar fi văzut un lucru care nu i-ar fi plăcut.

— Te-ai descurcat grozav, zise ea.

— Mulţumesc, dar nu se putea altfel.

— Te descurci grozav în tot ce faci, nu-i aşa?

— Îmi dau toată osteneala.

— Acum cum ai să te descurci?

— Acum?

— Păi suntem singuri, nu?

Hunter o luă în braţe. Corpul ei călduţ şi tare i se oferea fără rezerve. Tânăra femeie se mişcă lent lângă el. Hunter simţi foarte repede că o doreşte. Încântată, blonda se lăsă ţintuită în pat, cu genunchii ridicaţi, gâfâind, ţipând sub asalturile lui Bob Hunter.

Apoi Hunter căzu lângă ea, cu nervii brusc relaxaţi, cu sângele pulsându-i la tâmple. Judy murmură cu ochii închişi pe jumătate:

— E clar că te descurci bine în tot ce faci.

— E uşor când te ocupi de ceva foarte frumos.

— Bob… nu te distruge luptându-te cu nebunii.

El zâmbi, se ridică şi începu să se îmbrace.

— Nu e vorba de nebuni, Judy. Mai adineauri vorbeai de gustul vieţii. Să ştii că nu mă pricep deloc la femei. Dar un bărbat nu începe să trăiască decât după ce a găsit un motiv ca să moară.

— Cred… cred că reuşesc să înţeleg asta. Cred că… că sunt pregătită să înfrunt paginile albe ale cărţii mele.

El îi zâmbi.

— Şi nu va fi *Confesiunile lui Judy J.*, zise ea.

— Sunt încântat.

Puse valizele lângă uşă şi se lăsă în genunchi lângă pat. O sărută uşor pe buze.

Apoi se îndreptă spre uşă, o deschise, luă valizele şi zise:

— La revedere, Judy.

— Nu spune asta. Pe curând.

— Mi-ar plăcea, zise el.

— Şi mie, şopti fata blondă.

Ieşi, coborî scara şi se pomeni în stradă. Era puţin trecut de două. Strada era pustie. Plecă fără să fie interpelat, urcă în maşină şi se îndreptă spre Champs-Élysées.

Fireşte, era în viaţă. Un om care îşi petrece timpul fugind în întâmpinarea morţii este mult mai conştient de fragilitatea existenţei. Nu înţelegea nimic din logica paradoxală care făcuse ca o tânără englezoaică rafinată să lucreze într-un bordel parizian, dar înţelesese că făcuse o greşeală care îi va fi poate fatală, o eroare comisă în acea morgă, cum îi spusese Judy.

Lăsase un supravieţuitor. Îl umilise pe acel om şi îl obligase să implore ca să-şi salveze viaţa, apoi confirmase această ruşine plecând şi lăsându-l în viaţă. Nu exista om destul de tare ca să supravieţuiască în mediile Mafiei cu această plagă care îl rodea. Acest Rudolfi trebuia acum să-şi justifice existenţa. Rudolfi trebuia să-l ucidă pe Hunter căci nu se mai putea suporta. Astfel se năşteau războaiele sfinte, şi Hunter ştia asta. Rudolfi îl va ucide pe Hunter sau va pierde dreptul la viaţă. Va deveni un inamic periculos.

Totuşi nu o înţelegea decât pe jumătate pe englezoaică. Să vrei să ajungi într-un bordel din Franţa! Încercă să descopere o analogie între căutările lor, dar părăsi repede acest exerciţiu mintal inutil. Era clar că nu înţelegea femeile. Femeile trăiau pentru motive diferite. Ele construiau mereu, civilizau. Chiar şi în cadrul unei case de toleranţă, munca lor era o manifestare pozitivă a vieţii, conştientă sau nu.

Hunter „manifesta” şi el viaţa… dar în mod paradoxal. Manifestarea supremă, confirmarea, ar fi fost propria lui moarte… care îl aştepta la colţul străzii.

Suspină şi încercă să nu se mai gândească la ideile provocate de Judy Jones. Angajă maşina pe chei, traversă podul Concorde, făcu turul Obeliscului şi ajunse pe Champs-Élysées.

Cerul era senin, aproape că nu mai erau alte maşini, şi simţi o mare plăcere să conducă prin Parisul pustiu. Opri cu regret în

faţa hotelului *George V.*

Lăsă maşina în grija unui paznic de noapte somnoros şi luă ascensorul. Intră în dormitor, aprinse lumina… şi rămase locului stupefiat.

Fata care se afla în patul lui nu avea nimic pe ea. Ceea ce vedea era superb şi îşi imagina cu uşurinţă ceea ce nu putea să vadă. Tânăra se ridică brusc întinzându-i braţele, cu ochii încă neobişnuiţi cu lumina.

— Gilbert, zise ea cu o voce plină de reproş. Te aştept de ore întregi…

„La dracu”, îşi zise Hunter.

Ochii fetei se obişnuiră în sfârşit cu lumina. Deodată tresări văzându-l bine pe Hunter şi-şi trase până la gât cearceaful, ascunzându-şi sânii.

— Dar nu eşti Gilbert! izbucni ea. Cine eşti?

„La dracu şi la toţi dracii!” continuă să-şi zică Hunter.

CAPITOLUL X

Castelul era în întregime luminat, dar în seara aceea nu era nici o petrecere. Un autocar închiriat era oprit pe aleea centrală şi grupuri de bărbaţi de o eleganţă sobră se plimbau prin grădinile luminate, vorbind între ei de lucruri serioase.

În interior, într-o sală imensă de joc cu tavanul pictat, Tony Lavagni, cocoţat pe unul dintre taburetele barului, vorbea cu glas scăzut unei femei superbe, frumoasa Gisèle Loureau, amanta şi secretara personală a lui Thomas Rudolfi, o femeie cultivată, cu gesturi pline de distincţie.

Cei cinci oameni de acţiune ai lui Arnie Castiglione se adunaseră în jurul mesei de biliard. Fiecare dintre ei comanda un grup de zece oameni, toţi aleşi chiar de Castiglione.

Era vorba de profesionişti, erau periculoşi, şi teama pe care o inspirau se vedea în privirea tinerei femei. Gisèle vorbea o engleză extrem de precisă şi i se adresa lui Tony Lavagni:

— Sunt convinsă că domnul Rudolfi va sosi foarte curând, domnule Lavagni. Totuşi este deja foarte târziu, şi cu siguranţă că aţi dori să vă odihniţi şi…

— Noaptea s-a dus deja, mormăi Lavagni. N-am venit în plimbare. Trebuie să mă asigur că Rudolfi ne protejează… vreau să spun oficial.

— Dar v-am dat deja documentele necesare.

Lavagni schiţă un zâmbet amuzat.

— Nu e destul, şi ştiţi foarte bine. Vrem ca lucrurile utile să fie spuse acolo unde trebuie. Vrem să plecăm după ce vom face treaba. Nu pot să-mi las oamenii în puşcăriile din Franţa.

Femeia se uita la numele de pe lista pe care o avea în mână.

— Dacă toţi sunt trecuţi aici, nu aveţi de ce vă teme. Vor fi protejaţi.

— Mi-ar plăcea să-l aud spunând asta chiar pe Rudolfi.

— Dacă v-am spus eu, e de ajuns.

Lavagni putea s-o creadă. Era o femeie care merita respect. Adăugă fără să vrea:

— Totuşi, aş vrea…

Afară, pe aleea cu pietriş, se auzi zgomotul roţilor unei maşini care frâna. Lavagni alunecă jos de pe taburet, moment în care negrul solid, Wilson Brown intră din grădină.

— El trebuie să fie, zise Brown cu vocea lui joasă.

În faţa uşii de la intrare oprise o maşină Ferrari. Rudolfi coborî şi se uită la autocar. Apoi intră în castel pe uşa principală.

Gisèle se scuză şi traversă culoarul spre intrare. Reacţionă vizibil văzându-l pe Rudolfi. Amantul ei avea mâna bandajată şi umflătura violacee de la frunte îi desfigura trăsăturile frumoase. Peste arsură fusese întinsă un fel de alifie care îl urâţea şi mai mult. Fără să spună o vorbă, Rudolfi îşi scoase pălăria şi o întinse femeii. În creştetul capului, o parte din păr fusese ras şi i se aplicase un plasture.

Gisèle nu puse nici o întrebare dar îi anunţă:

— Americanii sunt în sala de joc.

— Da, şi în grădină. Nu vreau ca...

— Sunt prost dispuşi şi îşi pierd răbdarea.

— Cobor imediat. Trebuie...

În acel moment intră Lavagni.

— Ah! Rudolfi. Unde-ai fost?

— La spital, răspunse Rudolfi. Am avut un accident. Nu mă simt bine, Lavagni. Am putea sta de vorbă mâine dimineaţă?

— Acum e mâine dimineaţă, răspunse Lavagni.

Vedea bine că *Monsieur* nu era într-o stare normală, dar nu era momentul să-i plângă de milă.

— Am pierdut deja patru ore. Ar fi mai bine să vorbim acum. Şi am un mesaj pentru tine. Din partea Consiliului.

Lavagni se întoarse şi porni spre sala mare.

Gisèle se apropie.

— Tipii ăştia sunt periculoşi, şopti ea. Te sfătuiesc să închei afacerile cu ei şi să-i laşi să plece.

Rudolfi dădu din cap, cu o expresie posacă, apoi îl urmă pe Lavagni. Gisèle îl opri şi-i luă haina. El gemu când trase mâna din mânecă.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

— Hunter, răspunse Rudolfi suspinând înainte de a pleca de lângă ea.

Gisèle duse haina şi pălăria într-un dulap, le rândui cu meticulozitate, apoi se trânti într-un fotoliu şi-şi prinse faţa în mâini.

Lavagni prezenta „oamenii” gazdei lor. Rudolfi murmură un bună seara şi se îndreptă spre bar.

— Un accident, ai? zise Lavagni.

— Da, răspunse Rudolfi turnându-şi whisky.

Caporegime din Washington scoase un carneţel din haină.

— Mesajul, *Monsieur.* Sunt sigur că n-ai să-mi poţi citi scrisul,

aşa că ţi-l voi citi. E un ordin şi vine de unde ştii. „Thomas J. Rudolfi, Paris. Cooperează fără rezerve şi dă-i tot ajutorul lui Anthony P. Lavagni şi tovarăşilor lui de călătorie. Fă-le rost de documente care să le permită călătoria în deplină siguranţă. Nu întreprinde nimic personal care ar putea să compromită succesul acestei călătorii.” Este semnat de *Better Trade Council.* Vei primi copia prin telegramă, aşa că nu trebuie să-ţi închipui că vei putea să nu ţii seama de el.

Rudolfi suspină şi bău o gură de whisky.

— De ce să nu ţin seama de el? Directivele Consiliului sunt directivele Consiliului. Îţi voi procura toate facilităţile pentru călătoria ta turistică, Anthony P. Lavagni.

— Arsura de pe frunte! Ai zice că cineva te-a marcat cu fierul roşu.

— S-ar putea!

— Cu o ţeavă fierbinte.

— Câţi oameni ai?

— Cincizeci şi şapte. Au luat un avion cu reacţie în sistem charter. Vom pleca la fel, cu acelaşi avion.

— Când?

— După ce călătoria va fi dusă la bun sfârşit. Ne aşteptăm ca la întoarcere să fim cincizeci şi *opt.* E treaba ta să nu avem probleme la aeroport când vom pleca. Să ştii că hârtiile astea par false.

— Documentele adevărate par deseori false. Te asigur că vor fi respectate de toţi poliţiştii din Franţa.

— Bine, OK. Sper că nu te înşeli. Nu ţin deloc să-mi las băieţii prin închisorile de-aici. Să nu uiţi asta.

— Îţi urez să n-ai nici unul de îngropat.

— De asta o să mă ocup eu. Ce-ai făcut toată ziua de arăţi în halul ăsta? Arnie ţi-a spus să stai potolit.

— Arnie nu guvernează Franţa, zise Rudolfi cu un ton semeţ.

— Aproape că da! Face parte din Consiliu, şi asta înseamnă că guvernează.

— Locul lui din consiliu nu dă ordine leului, nu?

— Care leu?

— Leul care e numit Hunter.

Lavagni râse.

— Hunter nu e deloc leu. Doar alături de un pisoiaş.

— Azi a ucis douăzeci de oameni, spuse Rudolfi cu dispreţ. Şi pot să te asigur că n-a avut de-a face cu pisoiaşi.

Quick Tony fluieră uimit.

— *Douăzeci!* Ultima dată parcă era vorba de şapte-opt.

— Acum sunt douăzeci.

— Plus unul marcat cu fierul roşu, adăugă cu seriozitate Lavagni. OK, ai face bine să-mi spui ce s-a întâmplat. Nu, stai… asta poate să mai aştepte. Vreau să-i pun pe băieţi la treabă. Nu mai au răbdare.

Se întoarse şi fluieră spre tipii grupaţi în jurul mesei de biliard. Aceştia se îndreptară spre bar. Erau nişte tipi cu privirea plină de cruzime.

Lavagni începu să le dea ordine.

— Mario… echipa ta se ocupă de personalul aeroportului. Găseşte fiecare persoană care a fost de serviciu ieri seară la aterizarea avionului. Ştii ce trebuie să întrebi şi cum s-o faci. Nu neglija nimic, nici cel mai mic detaliu. Vrem să ştim exact ce s-a petrecut în cele două ore care au urmat aterizării. Bun, Sammy, echipa ta va găsi personalul avionului. Nu-mi pasă unde-l vei găsi… Roma sau Tombuctu, numai găseşte-l! Pilotul, copilotul, stewardesele, toţi. Ştii ce vreau. Angelo, tu te duci…

— Pot să vă scutesc de toată osteneala asta, zise Rudolfi întrerupându-l.

— N-ai să ne scuteşti de nimic! bombăni Lavagni. Vom începe cu începutul şi vom scotoci tot oraşul. Angelo, echipa ta se ocupă de şoferii de taxi, de autocarele de la aeroport, de agenţiile de închiriat maşini. Zinger şi Little-fingers, voi împărţiţi-vă hotelurile. Sunt multe, ştiu, dar va trebui să le verificaţi pe toate. Acţionaţi repede pentru că nu stăm prea mult aici. Începe cu cartierele mai modeste şi cască-ţi ochii.

Lavagni făcu o mică pauză apoi continuă:

— Acum, să vedem cum se prezintă situaţia. Ştiţi cu toţii pentru ce ne aflăm aici şi ce ne cere domnul Castiglione. Nu vrea cadavrul lui Hunter, vrea să i-l ducem pe tip în viaţă. Aşa că fiţi atenţi! Sunaţi din oră în oră la cartierul general ca să transmiteţi noutăţile. Ştiţi unde voi fi. Dacă găsim pista, nu vom pierde timp ca să aşteptăm o echipă rătăcită. E un oraş mare şi nu trebuie să pierdem contactul. Dacă daţi de el, nu-l scăpaţi din ochi şi lăsaţi-l pe seama mea şi a lui Wils. E foarte simplu, aşa că nu riscaţi să fiţi omorâţi sau băgaţi la zdup.

Făcu din nou o pauză, după care continuă arătând spre Rudolfi:

— *Monsieur* ne-a procurat documente utile, aşa că să nu vă lăsaţi călcaţi pe bătături. Dar ascultaţi-mă cu atenţie. Nici nu poate fi vorba să ne întoarcem acasă fără Hunter. Ştiţi de ce.

Ucigaşii ştiau. Ieşiră, îşi adunară oamenii, urcară în autocar şi plecară. Wils Brown intră, luă o sticlă de la bar şi se duse să se întindă pe o canapea.

Rudolfi stătea jos şi se gândea. Gisèle intră cu o tavă plină cu sandviciuri şi vin. Rudolfi nici măcar nu ridică ochii, dar Wilson Brown acceptă cu plăcere toată tava pe care o puse la picioarele lui pe mochetă.

După un moment, Lavagni zise:

— Ei bine, *Monsieur,* ne cărăm. Doamna Loureau ştie unde să ne găsească. Voi avea nevoie de o maşină.

— Ia Ferrari, mormăi Rudolfi.

— OK, mulţumesc. Ei, nu face mutra asta! Punem noi mâna pe Hunter. Şi vei avea şi tu partea ta!

— Partea mea! zise Rudolfi cu un ton dispreţuitor.

— Mda.

Lavagni se uita la el curios.

— Ce-ai?

— Partea mea e inima!

— Care inimă?

— Inima leului! O s-o tai cu mâna mea!

— Nici să nu te gândeşti la asta! Ai văzut care sunt ordinele. Am şase-şapte oameni care pot depune mărturie. Ai face bine să stai…

Nu-şi termină fraza, înclină capul spre tânăra femeie şi se îndreptă spre canapea ca să-şi ia tovarăşul.

Brown luă restul sandvişurilor, făcu un semn amical spre cei doi aflaţi lângă bar şi-şi urmă patronul.

Zgomotul maşinii care demara răsună în sală în momentul în care Rudolfi zise:

— În seara asta am făcut cunoştinţă cu mine însumi.

— Ce vrei să spui? întrebă Gisèle privindu-l îngrijorată.

Împinse paharul pe jumătate golit dincolo de bar. Paharul se sparse pe pardoseală şi băutura se împrăştie pe jos.

— Aşa, răspunse el. Spart… şi tu pleacă.

— Nu te simţi bine? Mâna…

— Mâna se va vindeca. Mândria mea va rămâne veşnic rănită!

— Pot să te ajut? întrebă ea.

— Nu, în fine, da. Există un detaliu de care te-ai putea ocupa. Telefonează-i prietenului nostru, domnul Landrois. Indică-i casa Sophiei, de pe strada Galande. Toate fetele, cu patroana în frunte, vreau să fie trimise în Coasta de Fildeş.

— Thomas! Nu!

— Ba da. Spune-i lui Landrois că trebuie să le găsească pe toate. Nici una nu trebuie să scape. Şi spune-i că vreau să se ştie, toată lumea să ştie.

— Thomas, e…

— Aşa e drept, Gisèle. Din cauza lor nu l-am prins pe leu în seara asta.

— Totuşi… Coasta de Fildeş… Ştii cum vor fi tratate acolo.

— Vreau să ştie de ce se află acolo, să aibă timp să se gândească la greşeala lor şi Parisul să afle trădarea lor şi pedeapsa pe care au primit-o. Trebuie să dau un exemplu.

— Foarte bine, Thomas, aprobă Gisèle cu o voce plină de lehamite. Şi pe urmă?

— Nimic. De restul mă voi ocupa eu. Lavagni va bate oraşul cu echipa lui. Dar atuurile sunt în mâna mea.

Pe faţa tinerei femei se putea citi acum spaima.

— Thomas, lasă-i să-l prindă.

— Nu. Rudolfi are cărţile bune. Rudolfi va juca. Îl voi prinde pe leu… sau voi muri.

Gisèle îşi zise că poate era deja mort. Acest bărbat cu privirea smintită care; trimitea cele mai frumoase fete în casele de tocat femei din Africa şi sfida puterea americană… Acel om nu era Thomas pe care-l cunoştea atât de bine.

*

* *

Un mic grup de poliţişti extenuaţi se înghesuia într-o încăpere mică de la Prefectura de Poliţie. Inspectorul principal, un bărbat tânăr încărunţit la tâmple care arăta mai în vârstă decât era, împinse în spate şi înclină scaunul, apoi puse pe masă un dosar plin de rapoarte.

— Trebuie să tragem concluzia că Bob Hunter se află la Paris, zise el cu o voce calmă. În tot Cartierul Latin circulă zvonuri despre american. Parisul n-a mai cunoscut atâta violenţă într-o singură zi de la teroriştii algerieni încoace.

Un inspector tânăr, de la celălalt capăt al mesei, zise:

— Dar nu avem nici o probă care să confirme categoric că acest american e Bob Hunter, domnule inspector.

— Să recapitulăm, zise inspectorul principal. Mai întâi primim un mesaj de la poliţia americană care ne informează despre posibilitatea îmbarcării Exterminatorului – un criminal american notoriu – la bordul avionului venind de la Washington, cursa 721. La Orly nimerim peste un om care corespundea perfect cu descrierea primită, dar facem o greşeală regretabilă, căci e

vorba de actorul american Gil Martin. Aflăm apoi că un american, căruia i se potriveşte aceeaşi descriere, a trecut prin toate controalele aeroportului calm, fără probleme.

— Da, dar…

— Să continuăm, vă rog. La mai puţin de o oră de la sosirea avionului la Orly, lângă Saint Michel are loc un schimb de focuri. Aflăm că victimele fac parte din lumea interlopă şi încep să circule zvonuri despre american. Aproximativ o oră mai târziu, acelaşi Gil Martin se instalează la un hotel de pe Champs-Élysées. Să presupunem… e acelaşi Gil Martin? Dacă da, ce-a făcut timp de două ore? Turism? Portarul spune că a venit pe jos. L-a repezit pe recepţioner şi a închiriat o maşină chiar mai înainte de a urca să-şi vadă camera.

— Dar ce urmărim… de ce ne întoarcem la Gil Martin, domnule inspector?

— Veţi vedea. Să continuăm. Gil Martin urcă în camera lui şi, după toate aparenţele, se culcă. Îşi face din nou apariţia pe la sfârşitul după-amiezii. Din nou se răsteşte la recepţioner. Pleacă cu maşina. Să facem acum un salt înainte. În aceeaşi seară, cam pe la zece şi jumătate, are loc alt schimb de focuri în acelaşi loc. Iar e vorba de american.

Inspectorul arătă spre un tânăr poliţist aşezat la capătul mesei.

— Când ajungem la faţa locului, constatăm un masacru cumplit la Sophie, o patroană de bordel notorie. Găsim un singur supravieţuitor. E vorba de Thomas Rudolfi, un om de afaceri distins, cu multe relaţii… dar cetăţean american. Detaliu important. American.

— Doar nu presupui că Rudolfi ar fi americanul.

— Puţină răbdare şi să continuăm. Domnul Rudolfi nu e în stare să explice ce s-a petrecut. Mergea cu maşina. I s-a părut că vede o persoană cu care era în relaţii de afaceri intrând în acea casă îndoielnică. A intrat şi el acolo şi a dat peste un nebun care asasina pe toată lumea, e rănit şi lăsat ca mort. Să ne întoarcem…

Ochii inspectorului principal se îndreptară spre alt poliţist.

— Claude, repetă evenimentele care au transpirat în seara asta la Orly.

Poliţistul, un bărbat scurt şi-ndesat cu gesturi greoaie, scoase din gură o pipă.

— Cursa charter a ajuns la Orly la nouă venind de la Washington. Un grup de oameni de afaceri americani a trecut cu

prioritate pe la control, după care a urcat într-un autocar turistic care îi aştepta. Aceşti oameni de afaceri nu arătau ca nişte oameni de afaceri. Autocarul i-a dus lângă Etoile. Apoi autocarul a aşteptat în timp ce trei oameni au intrat la domnul Thomas Rudolfi…

Aruncă o privire spre inspectorul principal.

— Un om de afaceri distins, cu multe relaţii…

Unul din poliţişti suspină.

— Autocarul a aşteptat până când a trecut de zece, continuă poliţistul cu pipă. Pasagerii au rămas înăuntru, fără să se agite. Cu puţin înainte de zece şi jumătate, cei trei oameni au ieşit şi autocarul a plecat, îndreptându-se spre un castel din Normandia care aparţine domnului Rudolfi. După ultimele informaţii, autocarul încă se mai află acolo, împreună cu toţi pasagerii lui.

— Aţi remarcat, zise inspectorul principal… Până acum, toate elementele acestei recapitulări sunt americani. Rudolfi… ştim cine e şi ce face. „Oamenii de afaceri” americani ştim cine sunt…

Fu întrerupt de un tânăr poliţist din faţa lui:

— De ce nu-l aducem aici pe acest Rudolfi ca să-i punem unele întrebări?

Inspectorul principal suspină agasat.

— Mi-l veţi aduce aici pe acest om „cu multe relaţii” în momentul când veţi avea poftă de o pensionare înainte de termen sau când îl veţi fi surprins asasinând pe cineva… dacă aveţi o duzină de martori şi un maldăr de fotografii ca să puteţi dovedi fapta. Să continuăm…

Îl căută cu privirea pe tânărul inspector de la capătul mesei.

— Perrault, tu ai condus ancheta în strada Galande. Ai mai dat de alt american în afară de acesta?

— Da, răspunse tânărul. Nu ştiam în acel moment, domnule inspector…

— Ştiu, ştiu. Repetă rezultatele anchetei, te rog.

— Am chestionat un american care se afla într-un hotel din faţa casei de toleranţă unde a avut loc masacrul. Eram convins că nu putea să ofere nici o informaţie utilă.

Suspină.

— L-am lăsat în pace. Se… se găsea într-o situaţie… compromiţătoare. Era cu o femeie tânără.

— I-ai verificat identitatea?

— M-am mulţumit cu registrul hotelului. Directorul mi-a spus că e vorba de un om care a venit la hotelul lui mai devreme chiar în acea zi. I s-a cerut paşaportul şi i s-a luat numele.

— Un paşaport american, nu?

— Da.

Privirea inspectorului făcu turul mesei.

— Vrei să-mi spui numele acestui om care se afla la hotelul din faţa locului crimei şi care s-a prezentat cu un paşaport american?

— Numele din registru era Gil Martin.

— Iată! Numele era cel al lui Gil Martin. Nu se poate să fi fost Bob Hunter… Exterminatorul?

Şedinţa se termină la câteva minute după această lovitură de teatru, poliţia pariziană ajungând la o concluzie logică.

*

* *

Femeia pe care o privea avea o calitate unică care nu consta în pielea catifelată, nici în privirea impertinentă, nici în părul negru ca pana corbului. Bob Hunter ştia că are în faţa lui una dintre cele mai frumoase creaturi pe care le văzuse vreodată, dar i-ar fi fost greu să descrie acea frumuseţe.

Hunter încă nu ştia drept cine se va da. Luă un scaun, îl duse lângă pat şi se aşeză.

Fata se trase puţin înapoi văzându-i privirea rece.

— Vreau să ştiu cine eşti.

Hunter îi zâmbi.

— Având în vedere că te afli în camera mea şi chiar în patul meu, cred că tu ar trebui să-mi spui mai întâi cine eşti.

— Mă aflu în apartamentul lui Gilbert Martin.

Hunter încuviinţă dând cu amabilitate din cap.

— Foarte exact. Deocamdată sunt dublura lui. Deci cine eşti?

Ea îl privea cu o curiozitate din ce în ce mai vădită.

— Dublura lui… dar e ilogic…

— Dacă ai fi a mea, jumătate din timp mi l-aş petrece privindute, zise Hunter.

Ea reacţionă imperceptibil cu o cochetărie inconştientă.

— Şi cealaltă jumătate?

Hunter râse domol.

— Ghici!

Ea îşi aminti brusc de situaţie.

— Dar unde e Gilbert?

— La odihnă. Aşa că nu spune în dreapta şi în stânga, da?

— Ştii cine sunt?

— Poţi să fii şi Jeanne d’Arc, că eu n-am nici o treabă. Dacă dai de ştire că nu sunt Gil, eşti o nemernică. Încântătoare, e drept, dar nemernică.

Ea începu brusc să râdă.

— Oh, dar e incredibil! Bine, dă-mi halatul şi întoarce capul.

Hunter făcu ce-i cerea. Tânăra femeie sări din pat, îmbrăcă halatul, apoi se aplecă spre el şi-l sărută uşor pe obraz.

— Nu sunt o nemernică, zise ea. Oricum, plec la Cannes peste câteva ore. N-am timp să umblu cu vorba. Spune-i lui Gilbert că Tessa îi transmite sărutări.

— Tessa şi mai cum?

— Ei bine, să ştii că eşti o dublură cam ciudată. Chiar n-ai auzit niciodată de Tessa Mercier?

Tânăra femeie puse pe ea o ţinută de interior mai amplă şi căută cu piciorul un pantof rătăcit. Îi aruncă privire scrutătoare.

— Nu eşti chiar atât de ciudat. O faţă care are caracter, poate mai mult decât cea a lui Gilbert. Ar putea să-mi placă o astfel de faţă. Spune-mi, dublură, ce-ai face cu mine, după ce m-ai privi?

Hunter râse scurt.

— Oh… aş găsi eu ceva.

Tânăra femeie râse şi ea.

— Ei bine, dacă n-aş pleca la Cannes…

— Asta e pe Coasta de Azur, nu?

— Da, evident.

— Lângă Nisa şi Marsilia?

— Lângă Nisa. Marsilia e puţin mai departe. Mergi acolo?

Hunter îi zâmbi.

— În seara asta mi s-a recomandat să fac un tur pe Coasta de Azur.

Ea îl privea cu ochii mijiţi.

— Nu-mi place să călătoresc singură. Vino cu mine.

— Conduci tu?

— Poate te ocupi tu de asta.

— Plecăm imediat? întrebă Hunter.

— OK! Ai ceva împotrivă dacă mă opresc un moment în apartamentul meu ca să iau câteva haine?

Hunter dădu din umeri zâmbind.

— În ceea ce mă priveşte, arăţi foarte bine şi aşa.

— Ah! Americanii! exclamă ea. Îi ador, sunt atât de impulsivi! Alergă până la uşă şi întoarse capul.

— Ne întâlnim în hol peste un sfert de oră.

— OK!

Tânăra femeie ieşi repede pe uşă.

Hunter duse mâna la frunte şi cercetă camera cu privirea, întrebându-se dacă chiar fusese acolo. Nu mai întâlnise până

atunci o femeie atât de excitantă.

Da, fusese acolo. Încă îi mai putea simţi parfumul.

„Poate că jocul se schimbă din nou”, îşi zise el.

Poate că se va mai bucura puţin de viaţă înainte ca jungla mortală să-l sufoce.

CAPITOLUL XI

Hunter luă ascensorul şi coborî în hol. Puse valizele lângă portarul care venise imediat în întâmpinarea lui.

— Pune-le în maşina domnişoarei Mercier, te rog.

Portarul luă valizele şi se îndreptă spre uşă, urmat de Bob Hunter. Americanul zări un Rolls Royce superb, de culoare albă, şi se apropie de el cu o senzaţie de indispoziţie. Tânăra femeie sosi tocmai când îşi aranja lucrurile în portbagaj. În urma lui veneau doi hamali încărcaţi de valize. Fata aproape că tremura de excitare.

Hunter luă valizele şi le puse chiar el în portbagaj. Tessa dădu un bacşiş celor doi hamali, apoi urcă în partea din spate a maşinii, fără să-i adreseze vreun cuvânt.

Hunter închise portbagajul şi se îndreptă spre geamul deschis din partea din faţă, se aplecă în interior şi evaluă distanţa care despărţea partea din spate de cea din faţă.

— Nu mă gândisem chiar la asta.

— În cutia din bord vei găsi o şapcă de şofer, se mulţumi să răspundă tânăra femeie.

— Vrei să port o şapcă de şofer? zise Bob Hunter tresărind.

— Crede-mă că e mult mai bine aşa. Şi te sfătuiesc să te grăbeşti.

Privirea ei interzicea orice contrazicere. Hunter se instală la volan şi scoase şapca albastră. Era puţin cam mică pentru el, dar reuşi să şi-o potrivească pe cap, îşi puse ochelarii negri, porni motorul şi demară lent.

Un poliţist aflat pe trotuar îi opri imediat. Hunter se uită rapid la stânga şi la dreapta şi văzu că întreg cartierul era plin. Inima începu să-i bată cu putere. Avea mâna pe mânerul portierei, aşteptând ca poliţistul să se apropie de el, gândindu-se cum să-l lovească pe poliţist cu portiera maşinii şi apoi s-o ia la sănătoasa.

Poliţistul nici măcar nu se apropie de el. Tessa coborî geamul şi zâmbi cu o privire care ar fi tentat şi un episcop. Poliţistul duse două degete la chipiu şi zâmbi când o recunoscu.

— Bună ziua, domnişoară Mercier… scuzaţi-mă.

Aruncă o privire vagă spre Hunter şi-i zise:

— Dă-i drumul.

Hunter făcu întocmai fără cea mai mică. Ezitare, îndreptându-se spre Champs-Élysées. Peste tot erau dube ale poliţiei iar în

faţa hotelului erau postaţi vreo douăzeci de poliţişti. Abia după ce parcurse vreo câteva sute de metri se întoarse spre actriţă.

— Bun, Coasta de Azur. Care e direcţia?

— Asta e tot ce ai să-mi spui?

El dădu din umeri.

— E o întrebare logică... doar dacă nu preferi să mergi la Bruxelles.

Tânăra femeie escaladă speteaza scaunului din faţă, oferindu-i o scurtă imagine a picioarelor ei superbe.

— Ocoleşti Etoile, parcurgi Avenue Foch şi intri pe bulevardul periferic până la ieşirea de pe autostrada sudului, zise ea cu o voce uşor gâfâită.

Îi scoase şapca şi ochelarii.

— De ce-l caută poliţia pe Gilbert?

— Ah? Pe el îl caută?

— Nu face pe neştiutorul. I-am întâlnit pe culoar, puneau o sumedenie de întrebări. Mascarada asta poate fi înţeleasă mult mai simplu. Gilbert e căutat de poliţie, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Hunter. E o neînţelegere. Gil n-are de ce să-şi facă griji. Aceşti poliţişti, Tessa, au vreo şansă să facă vreo legătură între noi doi?

Ea se uită la el un moment, cu o privire întrebătoare.

— Oh, nu, răspunse tânăra femeie. Nici nu cred că m-au recunoscut toţi, păreau foarte preocupaţi de treburile lor.

Se sprijini liniştită cu spatele în colţul de lângă portieră. Hunter îi simţea privirea îndreptată spre el. Erau foarte puţine maşini şi goneau nestingheriţi pe bulevardul periferic.

Hunter se uită la ea şi-i surprinse privirea.

— Cât facem până la Cannes?

— Opt, zece ore. Depinde de şofer.

El fluieră încetişor.

— E ceva drum!

— Asta e vina ta, dublură. Aş fi putut să mă aşez liniştită o oră în avion.

— Îmi pare rău, zise Hunter.

— Nu s-ar zice. Pari mai curând frumos şi sexy. În orice caz, mie nu-mi pare rău. O maşină Rolls e mai bună decât un avion Air France.

Se apropie de el şi puse o mână pe braţul lui.

— Atenţie! zise Hunter cu un aer de reproş.

— De ce atenţie?

— Mă ţii de braţul cu care trag.

Ea chicoti şi-şi lăsă capul pe umărul lui. Hunter simţi o iritare profundă.

— Joci un rol acum? mormăi el.

Ea ridică imediat capul mirată.

— Îmi pare rău. Scuză-mă.

Hunter îşi reveni imediat.

— Nu, iartă-mă. Eu îţi datorez scuze. Vreau să-ţi mulţumesc pentru acolo…

Urmă un moment de tăcere.

— OK, continuă el. Eu joc un rol, Tessa. Şi e posibil să fii în mare pericol în momentul ăsta. Cred c-am să dispar imediat ce voi găsi o ieşire.

— Nici nu poate fi vorba. Nu vreau să dispari.

Hunter se uită la ea.

— Ascultă, ăsta nu e un film. E vorba de viaţa reală şi ea poate să fie destul de dură. Nu pot…

— Nu, zise ea lăsându-şi din nou capul pe umărul lui. Du-mă până la Cannes, dublură. Am o vilă pe Coasta de Azur… Viaţa poate să fie acolo foarte plăcută.

Şi se ghemui lângă el. Lui Hunter nu-i venea să creadă. Merseră aşa în tăcere şi ajunseră destul de repede pe autostradă în direcţia Lyon. Tânăra femeie se lipise de el, dar Hunter îşi zise că o va părăsi imediat ce va fi posibil.

Reduse viteza văzând racordul de acces, dar îşi dădu seama că tânăra femeie dormea. Conduse mai departe. Era pur şi simplu seducătoare, şi când se opri prima dată ca să facă plinul, îşi zise că primejdia era departe şi că nu mai avea motive ca să se sacrifice. Iar promisiunea paradisului îl atrăgea ca un magnet.

Tessa se trezi când Hunter opri maşina la staţia de benzină şi coborî ca să se învioreze după ce-i atinse uşor gâtul cu buzele.

Hunter se uită atent la omul de la pompă care îi făcea plinul, plăti şi se duse să-şi spele mâinile. La întoarcere, descoperi sandvişuri şi apă minerală pe scaunul din faţă al maşinii. Tessa se închisese în cabina telefonică. Imediat ce-l zări pe Hunter, se întoarse la maşină. Nu-i spuse nimic, dar începu să-i pregătească ceva de mâncare. Hunter porni motorul şi demară.

Tânăra femeie desfăcu o sticlă şi i-o întinse.

— Am încercat să prind Parisul.

El luă sticla.

— Şi?

— N-am reuşit.

Hunter se mulţumi cu acest răspuns. Actriţa desfăcu celofanul

unui sandvici şi i-l întinse.

— În felul ăsta nu mai oprim pentru dejun.

El dădu din cap. Deodată, tânăra femeie se apropie de el şi-l sărută uşor pe buze.

— De ce? întrebă el zâmbind.

— Pentru că ai încredere în mine.

— N-am nici un motiv să n-am încredere.

Ea dădu din umeri.

— Totuşi oamenii sunt atât de neîncrezători în ziua de azi.

— Încrederea dispare odată cu îndoiala, murmură el. Tu nu mi-ai dat nici un motiv de îndoială, Tessa.

— Nu. Iar tu nu mi-ai dat nici un motiv ca să te trădez, dublură, nu?

Râse uşurel, destinsă.

— Sper că nu, ar fi cel mai bine pentru amândoi.

Hunter nu avusese intenţia s-o ameninţe, dar îşi dăduse seama că această remarcă ar fi putut fi interpretată greşit. Îi simţi privirea dar nu spuse nimic. După ce termină de băut, ea îi luă sticla şi se ridică în genunchi pe fotoliu ca să pună sticlele şi cutiile de carton în spate. Îşi păstră această poziţie, dar se aplecă peste el şi-l prinse cu mâinile pe după gât.

— Te deranjez? şopti ea.

— Da, dar e plăcut.

Ea râse domol.

— Chiar eşti înarmat?

— Da.

Îşi desfăcu haina.

Ea întinse degetele şi mângâie uşor mânerul revolverului.

— O să-mi rupi braţul? întrebă ea cu o voce ironică.

— Nu încă.

— Când?

— Nu-mi complica viaţa, Tessa, zise el râzând.

Ea îşi trase mâna şi o lăsă lângă talia lui Hunter. El se uita ţintă la autostradă păstrând tăcerea. După câteva minute, Hunter îşi dădu seama că tânăra femeie dormea din nou. Încercă cu un braţ să o aşeze mai confortabil. Ea se agăţa de el. Hunter suspină, o apropie de el, şi merseră astfel până aproape de Lyon.

Răsărea soarele şi oraşul se trezea. Hunter opri din nou ca să facă plinul şi ea se ridică docilă.

— Ai dormit bine? întrebă el.

— Nu dormeam.

Franţuzoaica îl privi cu ochi strălucitori şi maliţioşi.

— Eşti foarte frumos când eşti pierdut în gânduri.

El îi mângâie uşurel braţul.

— Nici nu mă puteai vedea.

— Nu vezi numai cu ochii.

Tessa deschise portiera şi sări jos din maşină.

O văzu intrând într-o cabină telefonică, apoi cerând omului de la pompă să-i facă plinul. Coborî şi el ca să-şi dezmorţească picioarele.

Tessa încă mai era la telefon când el se îndreptă spre toaletă, şi încă mai vorbea când ieşi. Plăti şi deplasă maşina.

Când Tessa se întoarse la maşină, Hunter o întrebă:

— De data asta ai obţinut legătura?

Ea dădu drumul pe podea unui ziar împăturit.

— Da.

Hunter demară şi-şi continuară drumul. După Lyon, în timp ce conducea cu repeziciune, ea se întoarse spre el.

— Am telefonat şi la Cannes. Ca să-mi pregătească vila.

Hunter nu spuse nimic. E îşi îndoi picioarele şi rămase în genunchi pe fotoliu cu ochii la el. El o privi şi zâmbi.

— E foarte stingheritor, zise el. De ce te uiţi aşa la mine?

Ea râse uşurel.

— Tu mi-ai dat ideea asta cu privitul. Pot şi eu să te privesc.

Hunter începu să râdă, după care urmă o tăcere care dură câteva minute. În cele din urmă ea îi zise:

— De ani de zile aud despre fete tinere răpite de pe străzile Parisului. În America s-a auzit despre asta?

— Probabil că nu. În Statele Unite au loc deja destule răpiri. De ce?

— De ce? Pentru că mă întrebam dacă crezi în astfel de poveşti. Se spune că aceste fete sunt răpite ca să fie vândute în Africa. Crezi că e posibil?

Hunter dădu din umeri.

— Habar n-am. Pe lumea asta se mai spun şi glume, Tessa.

— Aceste zvonuri sunt negate oficial. Acum un an, ziarele au scris despre povestea asta şi s-a tras concluzia că era vorba de zvonuri lipsite de fundament. Dar când am telefonat la Paris, mi s-a vorbit de o nouă răpire. E diabolic.

Hunter nu făcu nici un comentariu. Se întreba dacă ea alesese pur şi simplu un subiect oarecare de conversaţie. Părea că se uită atentă la faţa lui ca să-i surprindă reacţia.

— Mi s-a spus, continuă ea, că au fost „deportate” zece fete o dată. Fetele dintr-o casă de toleranţă din Cartierul Latin, de pe

strada Galande.

Urmă o reacţie. Un muşchi se încordă pe obrazul lui Hunter.

— Ca la cinema, Tessa. Cum ai aflat asta?

— E un zvon care circulă la Paris. Se spune că mai mulţi gangsteri au fost ucişi în acea casă de un bărbat căruia i se spune Exterminatorul. S-a presupus că acele femei l-au ajutat. Drept pedeapsă, şeful acestor gangsteri a dat ordin să fie expediate la Abidjan.

Hunter vedea dispărând imaginea paradisului ca o stea căzătoare care se stinge. Ridică piciorul de pe acceleraţie şi frână până când maşina se opri pe marginea şoselei.

— Ce faci? întrebă tânăra femeie.

— Cale-ntoarsă. Te voi păsări la aeroportul din Lyon.

— Nu. E prea periculos ca să te întorci la Paris! Oricum, tot n-ai putea să faci nimic.

— Trebuie să mă întorc acolo, Tessa!

Îşi amintea de bărbatul marcat în frunte de ţeava fierbinte a PM-ului.

— Am o treabă urgentă de rezolvat cu un anume tip.

— Cel pe care-l cauţi nu se mai află la Paris, îl anunţă ea calm.

— De unde ştii?

Ea îi răspunse cu o voce foarte scăzută:

— Ai să mă crezi dacă am să-i spun numele? *Thomas Rudolfi!*

Hunter opri motorul şi se uită la ea cu răceală.

— Ce ştii despre Rudolfi?

Ea luă jurnalul de pe podea şi-l deschise pe volan. Fotografia lui Hunter ocupa jumătate din pagină cu un titlu mare scris cu litere groase.

EXTERMINATORUL LA PARIS?

— Exterminatorul nu se mai află la Paris, nu-i aşa?

Hunter avea trăsăturile încremenite.

— Ce ştii despre Rudolfi? repetă el.

— Îl cunosc de multă vreme, dublură. Ceea ce nu are nici o importanţă. Important e că nu trebuie să te întorci la Paris pentru că nu ai nici un motiv s-o faci. Nu vei găsi nimic.

Hunter nu ştia ce să facă.

— Am impresia că ştii mai multe decât mine, zise el. Ce sugerezi?

Ea schiţă un zâmbet.

— Să mergem mai departe până la Cannes. Acolo poţi face

planuri în siguranţă. Şi vei fi cu mult mai aproape de ţintă.

El o apucă de mână şi o strânse.

— Cărţile pe masă, Tessa. Vreau să aud tot.

— Nu, nu încă. Dar trebuie să ai încredere în mine, Bob Hunter. Te voi ajuta.

El porni maşina şi îi aruncă o privire.

— Nu merge, Tessa. Toate persoanele care se apropie de mine sfârşesc rău. Cobor cu prima ocazie.

— N-am să sfârşesc rău, îi răspunse ea cu calm.

Hunter aproape că o credea.

— Cine eşti cu adevărat, Tessa? zise el cu răceală.

— Sunt cu adevărat Tessa Mercier, răspunse ea foarte serios, îi aruncă o privire care îi reaminti de aerele de cochetă de la hotel.

— Nu sunt mulţi bărbaţi în Franţa care ar refuza o invitaţie la mine.

O idee începea să prindă contur în mintea lui.

— OK, zise el brusc. Ştii despre ce e vorba. Ştii cine sunt şi ce trebuie să fac. Riscă cu mine şi eu risc cu tine.

— Atunci, la drum spre Cannes, zise ea zâmbind.

— Dar să ai grijă, adăugă el cu răceală. Până acum suntem chit. Putem să ne spunem adio şi să ne despărţim buni prieteni în ceea ce mă priveşte. Dar dacă continuăm împreună şi-mi dau seama că eşti inamica mea… ei bine, rişti foarte mult!

— Cannes, zise ea cu acelaşi zâmbet plin de încredere.

Hunter apăsă pe acceleraţie. Ceva nu era în regulă la Tessa Mercier. Deocamdată juca rolul unei prietene… iar el accepta acest rol pentru o vreme. Totuşi, va fi cu ochii pe ea. Clipele liniştite îşi luaseră zborul ca un stol de vrăbii.

CAPITOLUL XII

Cea de a doua parte a călătoriei, de la Lyon până pe Coasta de Azur, se derulă în tăcere, şi la ora prânzului Hunter intră cu maşina în Nisa. Hotărâseră astfel instinctiv şi Tessa îl ghidă pe străzi până la o agenţie de presă americană care deservea coasta mediteraneană.

Hunter trase maşina lângă Promenada Englezilor şi se despărţiră. Tessa pleca să cumpere pentru el ceva foarte important.

Hunter de îndreptă mai întâi spre biroul poştei ca să telefoneze la pensiunea Saint Germain din Paris. După o scurtă aşteptare, auzi glasul cald al brunetei Nancy Walker.

— Aici dublura. Voiam să văd ce mai faceţi. Totul e în regulă?

— Dumnezeule! exclamă ea. Scotocesc tot Parisul în căutarea ta! Unde eşti?

— În siguranţă.

— Ei bine, nu te mişca de-acolo. S-a amestecat şi Interpolul. Nişte agenţi au trecut pe la noi în dimineaţa asta.

— Pe la hotelul vostru?

— Da. Nişte tipi duri. Gil spune că nu erau agenţi, dar eu nu ştiu ce să zic…

— Unde e telefonul, Nancy?

— Ăsta? Pe culoar lângă camera mea.

— Aş putea vorbi cu Gil?

— Ei bine… Nu ştiu… Mâinile lui sunt… Ar trebui să-i ţin receptorul.

— Trebuie să vorbesc cu el, insistă Hunter.

— O secundă.

După câteva clipe, Hunter auzi vocea lui Martin.

— Incognito, s-a înrăutăţit treaba, amice. Tot Parisul e răsturnat cu fundul în sus în speranţa că vor da de Gil Martin. În plus, amicii tăi îţi iau urma. Au venit în dimineaţa asta şi s-au dat drept agenţi de la Interpol. Nişte actori tare proşti…

— V-au ameninţat?

— Nici vorbă; eu mă aflam sub pat. Veniseră să vorbească cu Nancy.

— Deci nu i-ai văzut?

— Ba da. Pe fereastră când au plecat. Sunt gata să pun prinsoare pe procentajul de la viitorul meu film că erau mafioţi.

Unde eşti?

— Cu Tessa, răspunse Hunter.

— Tessa şi mai cum?

Hunter îşi amintea că pusese exact aceeaşi întrebare cu câteva ore în urmă, pe acelaşi ton.

— Vechea ta colegă, Tessa Mercier. Am găsit-o în camera ta de la hotel.

— Se poate, dar n-o cunosc. Era să lucrăm împreună, dar în ultima clipă filmul nu s-a mai făcut. De unde ţi-a venit ideea că…

— E foarte important, Gil, insistă Hunter. Nu glumi… O cunoşti sau nu pe Tessa Mercier?

— După reputaţie, atâta tot. E tipa cea mai solicitată de industria cinematografului, răsfăţata producătorilor europeni. Dar, şi-ţi spun sincer că-mi pare rău, n-o cunosc personal.

— Bine, OK, zise Hunter suspinând. Asta e tot ce voiam să ştiu. Ai dreptate, acoperirea nu mai ţine. Acum poţi ieşi din ascunzătoare, dacă vrei, dar cu prudenţă. Cheamă-i pe poliţişti la tine, nu te plimba pe stradă, e posibil ca mai întâi să tragă în tine şi pe urmă să te ia la întrebări.

— Nici vorbă, rămân unde sunt. Niciodată n-am fost atât de bine îngrijit.

Hunter auzi râsul lui Nancy Walker. Zâmbi şi zise:

— OK, te voi revedea în filmele tale.

Apoi închise. Liniştea îşi luase definitiv zborul.

Ieşi de la poştă şi se îndreptă spre agenţia de presă. Intră în birou în momentul în care un tip ieşea dintr-o altă încăpere. Mai era acolo o fată aplecată peste un fax şi alta care bătea ceva la o maşină de scris.

Hunter şi tipul se uitară o clipă unul la altul, omul privindu-l cu ochi înspăimântaţi, apoi intră în sală şi zise cu glas scăzut:

— La dracu’! Vino aici!

Hunter îl urmă până la biroul lui şi se aşeză pe un scaun. Tipul închise uşa şi luă o sticlă dintr-un fişet metalic şi o puse împreună cu două pahare în faţa oaspetelui său.

— N-am nici sifon, nici gheaţă.

— Mulţumesc, dar nu beau, zise Hunter.

Tipul puse sticla şi paharele la loc şi se întoarse la birou.

— Presupun că nu e nevoie să mă prezint? zise Hunter.

— Nu, nu! exclamă repede tipul. Spune-mi doar de ce-ai venit.

— Eşti Lon Wilson?

Tipul scutură din cap.

— Nu, sunt Dave Sharpe, şeful agenţiei.

Hunter dădu din cap.

— Îmi amintesc de câteva reportaje provenite de la biroul vostru despre această parte a lumii. În urmă cu vreo două-trei luni. O expunere despre mahării Mafiei şi oamenii lor de legătură influenţi. Detalii despre traficul de droguri. Îmi închipui că ştiţi mai mult decât aţi scris.

— Treaba asta a făcut-o Lon. Acum se află în Turcia.

— Totuşi trebuie să ai dosare, note, ceva. Nu vreau decât o listă cu nume şi adrese. Persoanele care au legături cu Mafia în această regiune.

Sharpe zâmbi cinic.

— Numai atât? De ce crezi că a trebuit să-l trimit pe Wilson în Turcia?

— Ar fi vorba de un schimb, zise Hunter.

— Ce oferi în schimb?

— Motivele pentru care am nevoie de această listă.

— Ce?

— Îţi voi spune pentru ce vreau această listă şi ce am de gând să le fac acestor oameni… dacă-mi dai numele respective.

Sharpe îi oferi o ţigară lui Hunter şi-şi aprinse şi el una, suflă cu nervozitate fumul şi se uită ţintă la Hunter.

— Nu e nevoie de prea multă gândire ca înţelegi pentru ce-ţi trebuie lista, bătrâne. În plus, imbecilul care ţi-ar da-o, ar deveni complice la asasinat… sau la asasinate. Am dreptate?

Hunter dădu din umeri.

— Aceste nume nu sunt secrete. S-a vorbit despre ele în presă şi ştii foarte bine asta. Dacă aş putea să mă mişc liber, aş putea să dau de ei cu uşurinţă. Dar sunt căutat şi m-am angajat într-o cursă contra cronometru. Am nevoie de listă imediat.

— De ce?

— Asta face parte din înţelegerea noastră. Pot să-ţi spun că povestea asta va revoluţiona Franţa.

— Serios?

— Da, confirmă Hunter zâmbind.

Tipul nu ştia ce să spună.

— Convinge-mă.

— E vorba de zece fete, răpite dintr-o casă de toleranţă din Paris în dimineaţa asta.

Mâna lui Sharpe tremura când scoase ţigara din gură.

— Chiar au fost răpite? Pentru prostituţie?

Hunter dădu din cap.

— Am avut mai adineauri confirmarea. Am de gând să le întorc

acasă.

— Cum?

— Asta depinde de tine.

Sharpe era chinuit de o dilemă morală. Rămase nemişcat, învăluit în norul de fum al ţigării.

— În fişetul de colo, în sertarul al treilea, se află un dosar pe care scrie LW. Eu mă duc să mă spăl pe mâini. Mă întorc imediat. Ce faci în absenţa mea te priveşte.

Hunter zâmbi.

— Sper că n-ai un telefon la toaletă?

Şeful agenţiei schiţă şi el un zâmbet.

— Nu sunt chiar atât de idiot, bătrâne.

Ieşi, şi Hunter deschise fişetul. Găsi un carneţel care părea să conţină informaţiile pe care le căuta şi-l puse în buzunar. Într-un plic mare găsi fotografii de identitate cu numele scrise pe verso. Plicul şi carneţelul dispărură în buzunarul lui Hunter.

Când Sharpe se întoarse, Hunter stătea lângă fereastră. Se întoarse şi-i zâmbi şefului agenţiei.

— Cred că v-am răpit destul timp. În definitiv, am impresia că am tot ce-mi trebuia. Dar mi-ar face plăcere dacă ai putea scrie un articol pentru mine.

Sharpe zâmbi cinic.

— Un epitaf?

— Într-un fel. Dar articolul se referă mai mult la motive decât la persoane. Într-un viitor foarte apropiat, în fiecare oră, atâta vreme cât aceste fete nu-şi vor recăpăta libertatea, o persoană importantă având relaţii cu Mafia va muri.

Urmă o mică tăcere.

— Dumnezeule mare! În felul ăsta vrei să...

Hunter dădu sumbru din cap.

— Da. Mi-ar face plăcere dacă această ştire s-ar răspândi repede pe calea undelor şi în presă. E important ca aceşti tipi să ştie de ce mor.

— Unul pe oră?

— Mai mult sau mai puţin. Până când fetele vor fi eliberate.

Hunter se îndreptă spre uşă.

— O secundă! zise Sharpe. Peste cât timp să transmit informaţia?

— Lasă-mi vreo după ore. Pe urmă, cu cât mai repede, cu atât mai bine... Şi răspândeşte-o bine. Ah! De unde voi afla că fetele au fost eliberate?

— De la radio Monte Carlo. Sau de la televizor.

— Foarte bine.

Hunter îi zâmbi şi ieşi. Numele pe care le avea în buzunar nu erau deloc secrete. Poliţia cunoştea aceste nume, unele agenţii ale Naţiunilor Unite le cunoşteau şi ele, iar ziarele din lumea întreagă le amintiseră la un moment dat. A cunoaşte era una, a dovedi era însă cu totul şi cu totul altceva. Uneori, chiar şi cu probe tangibile, era dificil să pui sub acuzaţie şi să obţii o condamnare. Hunter însă nu avusese niciodată nevoie să obţină dovezi legale şi nu suferea nici un fel de influenţă politică. Hunter trebuia doar să ştie. Acum ştia.

Iepurii alergau spre vizuini. Poate că nu imediat, dar cu siguranţă după ce primul dintre ei va muri. Trebuia să-şi folosească toate talentele ca să-şi ţină promisiunea. Trebuia neapărat să şi-o ţină şi asta îl obliga să se expună unor riscuri pe care ar fi preferat să le evite. Deci, încă o dată, se găsea în faţa alternativei: viaţă sau moarte.

Se întreba de partea cui va fi Tessa Mercier. Nu avea importanţă, se folosea de ea pe cât posibil în mod pozitiv. Cunoştea regiunea, cunoştea oamenii şi părea că ţine să-l ajute. Hunter nu avea dreptul şi nici posibilitatea să refuze ajutorul ei, chiar dacă i se părea suspect.

Tessa îl aştepta în maşină. Pe bancheta din spate a maşinii se afla un pachet lung.

— Am găsit ce mi-ai cerut, îl anunţă ea. Într-un magazin pentru scafandri. E o armă teribilă, abia am cărat-o.

— Probleme?

— Pentru mine, nu. Sunt cetăţean francez. De ce-ai vrut o armă atât de puternică?

— Ca să dobor un vânat mare, răspunse el domol.

— Vânzătorul mi-a spus că arma asta ar doborî un rinocer pornit la atac, zise ea. Dar în Franţa nu sunt rinoceri, dublură.

— Uite, asta mă duce cu gândul la ceva. Am vorbit adineauri cu Gilbert. Nu-şi aminteşte de tine, Tessa.

— Ca să vezi, zise ea cu glas scăzut.

— Vrei să-mi explici?

— Nu.

— Bine. Spune-mi pe unde o iau ca să ajung la vila ta.

— Drumul spre Cannes, răspunse ea. Vila se află pe la jumătatea drumului.

— Ar fi mai bine să nu se găsească la jumătatea drumului spre infern, Tessa.

— Între cer şi infern există mai multe nivele, zise ea. Nu te-am

trădat, Bob Hunter, indiferent ce-ai putea să crezi.

— Să nu te trădezi pe tine însăţi, asta e tot, mormăi el.

Porniră pe drumul naţional 7, apoi ajunseră pe malul mării. Îşi aminti fulgerător de Miami şi de Palm Springs şi fu cuprins de o mare tristeţe pentru soarta lui.

Coasta de Azur ar fi fost un cadru plăcut ca să se destindă şi să se distreze un timp.

Respinse brusc acest gând şi sentimentul de milă faţă de el. Descheie haina şi verifică arma la subsuoară. Tessa stătea din nou cu picioarele îndoite sub ea şi se uita ţintă la el. El se uita în faţă.

— Cred că am să mă îndrăgostesc de tine, zise el cu un ton serios.

— Şi eu de tine, şopti ea.

Hunter suspină.

— O pereche frumoasă de prefăcuţi.

— Da, dar nu te-am trădat, Bob.

— De ce m-ai adus aici?

— Ca să te salvez.

— Haida-de. Atâtea riscuri pentru un necunoscut?

— Am motivele mele, zise ea. Iar după orele petrecute împreună, am şi mai multe motive.

Hunter suspină.

— Tessa, dacă cumva sunt aşteptat în acea vilă, vom muri amândoi. Sper că-ţi dai seama de asta.

— Să fii aşteptat?

— Dacă e o cursă, o ambuscadă.

— Nu va fi nici o ambuscadă la vila mea.

Hunter spera şi el că nu. Voia să creadă asta şi nu numai din sentimentalism. Avea nevoie de o bază de unde ar fi putut să se lanseze uşor spre Monaco, Nisa, Cannes, Juan-les-Pins, Saint Tropez, Saint-Jean-Cap-Ferrat şi Antibes, acolo unde se ascundeau cei mari şi mai puţin mari din înalta societate. Vila, aşa cum fusese descrisă de Tessa, era perfectă în acest scop şi merita riscul calculat pe care şi-l asuma Hunter.

— Pari furios, şopti Tessa.

— Nu sunt furios, Tessa.

Nu era adevărat. Se gândea la altă prefăcută, o englezoaică superbă care se dădea drept târfa, o fată care voise să guste viaţa şi care se trezise în străfundul unui infern terestru. Îşi mai amintea şi de o mică roşcovană cu sâni frumoşi şi ochi nevinovaţi, şi de toate fetele care îi spuseseră „mulţumesc”

trecând pe lângă el pe scară. Se mai gândea şi la o femeie mai în vârstă care îl scuipase în faţă pentru că o făcuse să sufere cumplit. Hunter era furios la culme. Într-un timp foarte scurt, această furie avea să se reverse cu o violenţă rară, chiar şi pentru Exterminator.

Coasta de Azur se va cutremura.

CAPITOLUL XIII

Vila era „cutată” aşa cum îi promisese Tessa, şi ideală pentru proiectele lui Hunter. Construită în stil mediteranean, ea era situată la o extremitate a localităţii Cap-Ferrat, cu un mic golf îngust şi o plajă privată. O poartă mare de fier care se putea încuia şi un parc imens în jur asigura o mare intimitate. O scară cobora de la terasa din marmură până la plajă, unde se afla un ponton şi o ambarcaţiune superbă care strălucea în soare.

La recomandarea lui Hunter, Tessa dădu liber unui bătrân şi fiicei sale, paznicul şi camerista, şi Exterminatorul se puse imediat pe treabă. Duse înăuntru pachetul cumpărat de Tessa şi demontă carabina bucată cu bucată, verificând fiecare piesă. Apoi le montă la loc ungându-le. Era o carabină de fabricaţie belgiană, care funcţiona cu gloanţe de 444 de mare putere, cu vizor telescopic şi coeficient douăzeci.

Hunter coborî apoi pe plajă cu carabina şi muniţiile şi verifică ţintirea. Tessa se aşeză turceşte în spatele lui, cu urechile astupate când el trăgea metodic de la diferite distanţe, făcând corecţiile necesare.

Totul îi luă cam douăzeci de minute.

— E o carabină bună? întrebă Tessa când văzu că terminase.

El zâmbi.

— Da, foarte bună.

Îi arătă cum se ocheşte cu luneta şi-i explică compensările necesare pentru curba descendentă precum şi felul în care o influenţa vântul. Tessa vru să tragă şi ea. El îi explică cum e cu reculul, protejându-i umărul cu haina lui, apoi îi dădu voie să tragă stând în picioare aşa cum dorise.

Tânăra femeie apăsă uşor pe trăgaci, rată ţinta, colina şi tot ce se afla în împrejurimile imediate şi căzu în fund din cauza reculului. Hunter râse scurt şi o ajută să se ridice. Ea îşi masa umărul uitându-se încruntată la carabină.

— Nu înţeleg cum se poate spune că e o armă bună, bombăni ea.

Hunter o ajută să desfacă banduliera şi se aplecă să sărute în joacă umărul lovit. Ea îi prinse faţa cu amândouă mâinile şi o dirijă spre o ţintă mai atrăgătoare. Buzele lor se uniră pentru prima dată. Tessa făcu un pas înapoi.

— Asta e, zise ea.

Apoi urcă în fugă treptele spre terasă.

— La dracu', la dracu', la dracu'! mormăi Hunter pornind în urma ei.

Demontă din nou carabina şi o curăţă, în timp ce Tessa făcea cafea şi sandvişuri. Ea termină mai repede şi se aşează turceşte în faţa lui, cu un aer aproape jenat, în timp ce el îşi sfârşea treaba. Hunter montă arma la loc şi trecu la masă.

— Ce plan ai? întrebă ea. Pe cine vei omorî?

— Le voi elibera pe acele fete.

— Dar cum? Cu carabina asta?

— Da, exact.

Scoase carneţelul din buzunar şi îl puse pe masă.

— Aici sunt numele celor care formează organizaţia criminală de pe Coasta de Azur. Am dat de ştire că în fiecare oră va muri câte unul dintre aceşti tipi atâta vreme cât fetele nu vor fi eliberate.

Ea îl privea uluită.

— Dar asta e o păcăleală, nu?

— Nici vorbă.

Se uită în carnet, apoi căută o fotografie în plic. Găsi ce căuta şi puse poza pe masă lângă carnet.

— Iată prima ţintă, Claude Deschamps. Îl cunoşti?

Ea dădu uşor din cap.

— Vag. Face parte dintre cei pe care îi vezi la cazino, pe iahturi, aşa.

— E numai o aparenţă. Vehiculează peste douăzeci de milioane de franci anual numai din stupefiante, vinde arme de contrabandă şi încasează în jur de o sută de mii de franci săptămânal în urma operaţiunilor ilegale de la Marsilia. Cât valorează viaţa unui personaj ca ăsta, Tessa? Poate cât viaţa uneia dintre fetele răpite.

— Te voi ajuta, zise ea.

— Speram că vei spune asta, mărturisi el. Dar fără să te implici prea mult. Ai hărţi ale Coastei de Azur? Hărţi precise?

— Da, hărţi regionale, hărţi maritime, hărţi rutiere. Ce vrei să fac?

— Aş vrea să mă ajuţi să-i găsesc pe aceşti oameni. Dar numai pe hartă. Le ştiu adresele.

— Societatea de-aici nu e prea numeroasă, zise ea. Îi cunosc pe cei mai mulţi dintre aceşti oameni.

Se uita la fotografii.

— Chiar sunt foarte surprinsă să-i găsesc în colecţia ta. Eşti

sigur de intenţiile tale?

— Sunt sigur.

— Te voi ajuta, Bob, şi pot să te ajut şi mai mult decât atât. Cunosc regiunea ca pe buzunarul meu. Aş putea să-ţi folosesc drept şofer.

— Nici vorbă, bombăni Hunter.

— Atunci chem poliţia.

— Aproape că am impresia că o vei face, zise el.

— Nu mă ispiti.

Hunter adună fotografiile şi le întinse pe mochetă.

— Adu hărţile.

Tessa se ridică dintr-un salt şi părăsi încăperea. După câteva clipe se întoarse cu un morman de hărţi. Hunter le examină cu minuţiozitate, punând unele de-o parte şi aruncând altele, până când obţinu o reprezentare perfectă a Coastei de Azur. Tessa îi adusese creioane şi o bandă adezivă, iar Hunter decupă, lipi şi creionă, fabricând harta specială de care avea nevoie. Compartimentase harta de la Monaco până la Marsilia. Lipise fotografii în diferite cartiere. Apoi făcu triangulaţii asupra unor puncte pornind de la vila tinerei femei. După ce termină, se ridică în picioare.

— Bun, iată ordinea de bătaie.

— Nu înţeleg nimic, mărturisi ea.

— Nu-mi pot permite să le indic deplasările mele în mod sistematic, îi explică el. Nu vreau să le las nici o pistă. Trebuie să schimb direcţia, să urc, să cobor, să mă deplasez în zigzag.

Se uită la ceas.

— Încep cu Deschamps. Dacă reuşesc să dau de el, îl voi suprima la orele paisprezece fix. Soluţia de înlocuire este Vicareau care se află aici, dedesubt, pe Cornişa Mijlocie. Dacă termin cu unul sau cu altul, cobor după aceea în zona 4 lângă Nisa. Acolo ţintele mele sunt Korvini sau Bernard. Apoi urc spre Monte Carlo ca să dau peste marele boss al jocurilor de noroc, Hébert. Începi să înţelegi?

Tessa avea un aer puţin cam incredul.

— Da, pricep.

El continuă.

— Loviturile se vor da în plină zi. Asta înseamnă că se va vedea sângele ţâşnind, adică sânge adevărat, nu sirop. Tipii nu se mai ridică de jos ca să bea o coca-cola după turnarea scenei. Sunt văduviţi de o parte din ei şi uneori se zvârcolesc în ţărână urlând în timp e mor. Încerc să-i suprim cât se poate de curat,

dar…

— Bine, am înţeles.

— Te-am lăsat pe plajă să tragi ca să poţi înţelege diferenţa dintre armele adevărate şi cele false. O armă e mai mult decât o jucărie frumoasă care face bum! Armele adevărate sunt instrumente de masacru, şi dacă ţi s-a părut că reculul e dureros, mai bine să te rogi să nu ajungi niciodată în faţa a ceea ce iese de pe ţeavă. Vânzătorul nu glumea când ţi-a spus că un astfel de glonţ ar omori un rinocer în goana lui. Când trec proiectilele astea, Tessa, se produce un impact de aproape două tone, şi atunci ţesuturile şi oasele se dau la o parte şi le lasă să treacă. Spectacolul nu e deloc frumos.

Ea îl privi foarte calmă.

— Ce vrei să-mi spui?

— Vreau să te fac să înţelegi de ce, în nici un caz, nu te voi lua cu mine.

— Chiar dacă te ameninţ că te dau pe mâna poliţiei? zise ea cu o voce supusă.

— Chiar dacă. Dacă eşti de partea mea, resemnează-te să mă aştepţi aici fără să te mişti.

— Credeam că ai vrea să fiu acolo unde să mă poţi vedea.

— De ce?

Ea dădu uşor din umeri.

— Te-am minţit, nu? Nu înţeleg de ce ai încredere în mine.

— Uneori trebuie să ai încredere în instinctele tale, zise el zâmbind.

— Adică ai mai mare încredere în instinctele tale decât în mine?

— E acelaşi lucru, nu?

Tessa zâmbi şi ea.

— Probabil.

— Bine, haide, ajută-mă să găsesc toate locurile astea pe hartă. Am nevoie de o precizie absolută, aşa că nu mă lăsa baltă.

— N-am să te las baltă.

Hunter spera că spune adevărul. Puseră la punct ultimele detalii ale ordinii de bătaie, apoi Hunter începu să-şi adune echipamentul.

— Ce maşină mai ai în garaj? întrebă el.

— O Corvette Sting-Ray.

— În stare bună?

— Da. Vrei să te foloseşti de ea?

— Mda.

— Şi dacă nu se poate face nimic? Şi dacă planul nu merge? Dacă nici unul dintre aceşti oameni nu reuşeşte să le elibereze pe fete?

— Vor găsi soluţia imediat ce-şi vor da seama ce le voi face. Chiar, ai un televizor?

Ea dădu din cap şi se duse se deschidă aparatul.

— La ce-ţi trebuie televizorul?

— E aproape ora la care se va difuza mesajul.

Hunter continuă să-i aranjeze lucrurile.

— Ai un binoclu bun?

— Da, răspunse ea îndreptându-se spre un dulap şi întorcându-se cu un toc frumos din piele.

— Pune-l alături de lucrurile mele, zise el.

Ea începu să râdă cu nervozitate.

— Credeam că-ţi trebuie ca să te uiţi la televizor.

Râse şi el şi vru să spună ceva, dar privirea îi fu atrasă de ecran. Se vedea în fund, în spatele unui crainic care citea o hârtie pe tonul obişnuit al jurnaliştilor de televiziune din lumea întreagă.

„— ... deci, un criminal va muri din oră în oră atâta vreme cât fetele răpite nu vor fi eliberate. Poliţiştii spun că Hunter e un ucigaş sângeros, şi trebuie luate toate măsurile pentru a fi capturat.”

— Perfect, zise Hunter zâmbind.

Îşi strânse restul echipamentului şi puse carabina pe umăr. La uşă se întoarse.

— Dacă vrei să mă ajuţi, stai la televizor sau ascultă la radio. În felul ăsta voi fi anunţat că fetele au fost eliberate.

Ea îl urmă în fugă şi stătu lângă el în timp ce Hunter îşi aranja materialul în portbagajul maşinii. După ce termină, Tessa îl luă de gât şi îl sărută cu pasiune.

— În faţa porţii de fier de la intrare e o lampă, îi zise ea. Dacă lampa e luminată ziua, asta înseamnă pericol, şi la fel dacă e stinsă noaptea. OK?

— OK.

O sărută, apoi o îndepărtă şi urcă la volanul maşinii, porni motorul şi plecă pe aleea plină de pietriş. După câteva clipe se deplasa pe drumul principal.

Prima oprire avea loc chiar la sud de Monaco.

Ţinta: Claude Deschamps, gangster monden.

Armă: carabină belgiană de ucis rinoceri.

Războiul de pe Coasta de Azur începea.

CAPITOLUL XIV

Wilson Brown deschise uşa cu o expresie de uluială pe faţă.

— Ai auzit ce-a făcut Hunter?

— Mda, mda, am auzit, mormăi Lavagni.

Ţinea mâna pe telefon de parcă acest contact ar fi obligat aparatul să sune.

— Majoritatea băieţilor se află deja în drum spre aeroport. Dacă ar putea telefona Sammy…

Brown nu avea intenţia să tacă chiar aşa cu una, cu două.

— E povestea cea mai incredibilă pe care am auzit-o vreodată, zise el. Hunter ăsta e incredibil, bătrâne…

— E un idiot! izbucni Lavagni. Se bagă într-o situaţie monstruoasă din cauza unor curve. Acum vom pune mâna pe el, Wils, nu-ţi face griji.

— De asta e un tip deosebit, insistă negrul. Nu se poate să nu-şi fi dat seama că se va expune. E ceva tipic Hunter. Chiar şi în Vietnam, totdeauna puteai conta pe el că va salva copii şi bătrâne când avea vietcongi în coaste. Cred că-i simpatiza tare mult pe urâţii ăia. Îmi aduc aminte că odată…

— Gura! răcni Lavagni. Nu-mi împuia capul cu poveştile tale eroice când e vorba de ticălosul ăsta! Ţi-ai făcut valiza? Plecăm la Nisa imediat ce Sammy dă un semn de viaţă!

— Valiza e făcută, bătrâne, răspunse negrul.

Apoi ieşi din cameră mormăind:

— Dar asta nu înseamnă că sunt pregătit.

*

* *

Într-o perioadă anterioară, Claude Deschamps s-ar fi simţit cât se poate de în largul lui cu o perucă albă, cu o tabacheră în mână, la curtea lui Ludovic al XV-lea sau într-o sală de bal în timp ce compatrioţii săi mureau de foame pe străzi. Acest pretins aristocrat îndrăznea să afirme că este descendentul Omului cu Masca de Fier, o afirmaţie greu de contrazis, deoarece adevărata identitate a acestui om pedepsit cu atâta cruzime de regele Franţei nu a putut niciodată să fie stabilită în mod sigur.

De fiecare parte a porţii mari a proprietăţii de pe malul mării a familiei Deschamps se putea vedea o copie a măştii, iar blazonul de deasupra sălii de recepţii era format dintr-o mască sub două săbii încrucişate.

Omul cu mască nu trăise niciodată într-un astfel de lux.

Nici Deschamps, înainte de a se ocupa cu afaceri ilegale. Dându-şi seama foarte repede că colaborarea cu germanii îi va aduce câştiguri mai mari decât Rezistenţa, tipul făcuse rapid o primă avere. Oportunist, reuşise să-i primească pe eliberatorii aliaţi având în mână o carabină folosită de membrii Rezistenţei. În plus, o ascunzătoare plină de opere de artă îi permisese să treacă fără probleme prin anii grei de după război. Se amestecase din ce în ce mai mult în afaceri necurate şi, prin anii cincizeci, Deschamps ocupa un loc sigur în mediile criminale „selecte" din Franţa. Averea creştea şi odată cu ea ambiţiile sociale.

În perioada când Bob Hunter îşi termina studiile şi se angaja în armata americană, Claude Deschamps călătorea alături de cea mai bună lume internaţională şi îşi „descoperea" legătura cu nobilul său strămoş.

Poate că din această cauză privise cu dispreţ ultimatumul dat de Exterminator. Îi spusese colaboratorului şi asociatului său, Paul Vicareau, cu ocazia ultimei sale convorbiri telefonice:

— Haide, Paul. Nu există nici un motiv de îngrijorare. De când se află în Franţa omul ăsta? O zi, două. E urmărit din toate părţile şi nu îndrăzneşte să scoată nasul din ascunzătoare. Cum ar putea să ne cunoască? Cum ar putea să ajungă la noi?

— Poate că ai dreptate, răspunse vocea neliniştită şi cultivată a lui Paul Vicareau, un adevărat om de lume care avusese necazuri în urmă cu câţiva ani şi căzuse sub dominaţia lui Deschamps. Dar m-aş simţi mai bine dacă am vorbi cu Rudolfi ca să pună capăt poveştii ăsteia. Mai încearcă o dată să-l prinzi la telefon.

— Bineînţeles, Paul. Îţi promit. Important e să fim calmi. Comportamentul laş ar însemna admiterea vinovăţiei. Înţelegi?

Vicareau suspină.

— Va trebui ca soţia mea să înţeleagă asta, Paul. Regret din tot sufletul ziua în care Viviane a aflat natura afacerilor mele. Ar vrea să închidă obloanele şi să trăiască în pivniţă.

Deschamps râse scurt.

— Poate că ar trebui să regreţi ziua în care te-ai însurat. Chiar şi cu o femeie atât de frumoasă ca Viviane... Sunt prea multe fete frumoase ca să te mulţumeşti numai cu una singură, nu? Uite ce-ţi propun. După ce acest nebun va fi prins, vom pleca cu iahtul meu la Capri. Cu vreo şase fete frumoase. Ce zici?

În vocea lui Vicareau se simţea însă neliniştea.

— Vorbeşte cu Rudolfi, Claude. Nu vreau să mă bag în treburile lui, nici să-i cer o explicaţie... numai că a ales foarte prost momentul. Spune-i să aducă înapoi acele fete.

— Nu-ţi face griji, zise Deschamps închizând.

Traversă biblioteca, unde avea o colecţie inestimabilă de mari valori ale trecutului, şi ieşi pe balconaş ca să-şi contemple regatul. Ar fi îndrăznit un borfaş american să înfrunte toate astea? Acel parc era cunoscut în întreaga Europă, ca şi sala de bal de dedesubt. Bucătăria lui avea o mare reputaţie şi la masa lui se delectau persoanele cu gusturile cele mai rafinate în materie de gastronomie. Cu toate astea, Deschamps nu era chiar atât de sigur de el precum păruse la telefon. Situaţia prezenta într-adevăr un anumit pericol. Vicareau nu ştia decât să se vaite. Deschamps scoase o exclamaţie dispreţuitoare şi se aplecă peste balustradă ca să privească spre partea de sud a parcului.

Zâmbi amintindu-şi de un amănunt din discuţia cu acea oaie speriată. Nu, Deschamps nu va închide obloanele ca să se închidă în pivniţă. Câinii se deplasau liber în incinta parcului. Ar fi fost caraghios să-l vadă pe acel trăgător de elită croindu-şi drum printre acele fiare. Ar fi avut impresia că a nimerit printre leii înfometaţi. Efectul ar fi fost acelaşi.

Îl văzu pe Pierre, dresorul, care stătea sub ferestrele lui.

— Animalele sunt superbe, Pierre, zise Deschamps râzând. Par înfometate.

Dresorul purta un revolver la centură şi mângâie mânerul cu dosul mâinii...

— Nici eu nu sunt prea sigur pe ei, domnule. Sunt foarte prost dispuşi.

Deschamps râse din nou şi ridică privirea ca să vadă capătul de sud al proprietăţii Măştii de Fier. Pe-acolo trecea un drum public care ducea la plajă, la o distanţă de vreo cinci sute de metri. Pe marginea drumului era oprită o maşină roşie mică şi în spatele ei se zărea o siluetă. Deschamps se întoarse în bibliotecă, luă un binoclu şi reveni pe balcon. Se adresă dresorului.

— Pierre, deschide poarta de sud.

Apoi se aplecă lângă balustradă ca să regleze binoclul...

Era o maşină sport americană... un bărbat înalt stătea pe acoperiş cu un obiect... Deschamps reuşi să regleze bine binoclul şi imaginea deveni în sfârşit clară. Simţi că i se taie respiraţia. Ceva în el îi striga să fugă, dar Deschamps nu reacţionă destul de repede. Ultimul lucru pe care îl văzu fu faţa sinistră lipită de

vizorul unei carabine mari şi un fum subţirel care ieşea din ţeavă.

Glonţul parcurse distanţa în mai puţin de trei secunde, trecând pe sub binoclu şi prin gâtul lui Deschamps într-o explozie de sânge şi carne.

Binoclul căzu în curte şi Deschamps fu proiectat în spate, prin uşile deschise, prăbuşindu-se apoi pe parchetul bibliotecii.

*

* *

Maşina roşie patina pe drum în timp ce bubuitura carabinei se mai auzea încă printre coline.

Hunter urcă pe Cornişa Mijlocie, apoi apucă pe drumul spre Nisa, pe care trebuia s-o ocolească. Lipise pe volan o hartă mică ca să se poată orienta. Trecu de două ori pe lângă mici drumuri departamentale şi trebui să întoarcă, iar o dată se văzu nevoit să treacă foarte încet printr-o turmă de oi care bloca drumul. În cele din urmă ajunse în sud-estul oraşului cu un avans de cinci minute şi se îndreptă spre micul castel al lui Alex Korvini.

Fotografia prinsă pe tabloul de bord arăta o faţă ursuză cu ochi negri şi sprâncene groase, o frunte bombată, o bărbie pătrată şi o gură cu buze subţiri. După informaţiile lui Wilson, Korvini făcuse avere în Italia, după război, pe spinarea concetăţenilor săi, jefuind ajutoarele care trebuiau distribuite gratuit şi vânzându-le la negru la nişte preţuri astronomice. De atunci, tipul făcuse trafic cu bunuri furate, stupefiante şi contrabandă. Totuşi, principala sa activitate era revinderea unor materiale militare, obţinute prin soldaţii americani din Europa sau prin infanteriştii marini din Flota a 6-a aflaţi în Mediterana.

Korvini obţinuse cetăţenia franceză în 1961 şi se bucura de reputaţia unui financiar abil, ceea ce şi era, datorită unor fonduri de provenienţă ilegală, tot timpul reînnoite.

Hunter reperă locurile deplasându-se de două ori pe lângă proprietate, şi alese o mică colină ca punct de tir. Colina se afla la trei sute de metri de parc şi oferea o vizibilitate perfectă a celor două faţade ale castelului precum şi a portalului principal al parcului.

Clădirea era situată pe o mică ridicătură de pământ. În spate, puţin mai jos şi spre partea lui Hunter, se afla un grajd de importanţă medie. Cu ajutorul binoclului, Hunter putea să observe boxele cailor, un spaţiu închis pentru antrenament, o maşină americană garată în spatele conacului şi alta în faţă.

Un bărbat în blugi albi şi geacă albastră stătea de pază în faţa portalului cu o puşcă sub braţ. Al doilea, îmbrăcat la fel,

supraveghea o uşă din partea din spate a proprietăţii. Alţi doi oameni se plimbau pe o ridicătură de pământ în apropierea conacului.

Hunter continuă să inspecteze locurile şi ridică puţin binoclul ca să observe împrejurimile. În timp ce scruta orizontul, văzu două maşini cu girofaruri apărând la intersecţia cu drumul care ducea la portalul principal, situată la o distanţă de vreo doi kilometri. Poliţia!

Se întoarse brusc la supravegherea castelului. Trebuia să acţioneze imediat sau să renunţe. Perdelele erau trase iar obloanele de la etaj fuseseră închise. Începuse să se manifeste frica. Deodată, uşa faţadei din spate se întredeschise şi ieşi un bărbat scurt şi îndesat care spuse două vorbe unui tip care făcea de gardă, după care intră imediat în casă. Hunter zâmbi. Hunter avusese timp să remarce la bărbatul din casă o frunte bombată şi nişte sprâncene groase. Bun, zărise ţinta – acum trebuia s-o scoată din bârlog.

Hunter se întoarse la maşină, verifică arma şi reveni la punctul de tir. Raza vizuală acoperită de telescop cuprindea numai vreo treizeci de centimetri. Ţinti mai întâi uşa faţadei din spate, apoi reveni la paznicul cel mai apropiat, aprecie distanţa şi făcu o corecţie ca să tragă la zece centimetri deasupra ţintei. Reveni spre uşă, evaluă distanţa, făcu corecţia necesară şi luă ca ţintă una din balamalele uşii ca să stabilească înălţimea ochirii.

Făcu de mai multe ori această mişcare şi se obişnui cu gestul, apoi înfăşură cureaua după braţ şi luă la ochi prima ţintă.

Întors spre Hunter, omul de pază aprindea o ţigară, cu picioarele depărtate, cu patul puştii spre pământ şi ţeava aplecată spre puiet. Hunter ţintea. Patul armei aşezat pe pământ. Apăsă uşor pe trăgaci, rezistă reculului şi reuşi să păstreze contactul vizual cu ţinta. Văzu impactul asupra patului armei care fu distrus şi omul căzând pe spate. Apoi făcu cu calm mişcarea repetată şi se află în poziţie pentru a doua tragere în clipa în care zgomotul primei împuşcături ajungea la castel.

Faţa lui Korvini apăru în vizor şi era evident că striga ceva. Hunter ridică instinctiv crucea telescopului la zece centimetri deasupra feţei, îşi ţinu respiraţia şi apăsă pe trăgaci. Al doilea proiectil ucigaş îşi luă zborul spre ţintă.

Sprâncenele groase ale lui Korvini se lăsară brusc în jos şi faţa i se spulberă.

Hunter lăsă luneta şi luă binoclul, urmărind reacţiile din jur. Omul vizat prima dată stătea acum în genunchi şi examina patul

armei distrus. Celălalt om de pază care se afla mai aproape de Hunter pe ridicătura de pământ, alerga cu nervozitate între prima şi a doua ţintă, uluit de acea lovitură dublă care părea că venise din cer.

Un alt personaj făcu cu rapiditate turul conacului şi se trase înapoi când văzu rămăşiţele însângerate din pragul uşii. Se întoarse să strige spre cineva.

Omul de lângă portal încerca să se ascundă în spatele unei bariere şi gesticula în direcţia lui Hunter. Maşinile poliţiei ajunseră chiar în acel moment şi oamenii în uniformă coborau ca să se pună la adăpost sau să se ascundă.

Hunter duse din nou luneta la ochi şi sparse cauciucul stâng din faţă al celor două vehicule, precum şi pe cele ale maşinilor americane din parcul castelului.

Mai cercetă o dată terenul şi constată că nimic nu mai mişca. Hunter se întoarse la maşina roşie, puse materialul la locul lui şi făcu o cruciuliţă pe hartă înainte de a se depărta de castelul pe unde trecuse moartea.

Exterminatorul voia să ajungă acum la Monte Carlo.

CAPITOLUL XV

Vocea cultivată a lui Paul Vicareau vibra uneori cu accente isterice. Se adresa numitei Gisèle Loureau.

— Să nu-mi spui că nu poţi să dai de el, Gisèle! Trebuie! Şi spune-i să-l liniştească pe acest psihopat! Omul ăsta se ţine de cuvânt! Face ce spune!

Vocea tinerei femei era la fel de tulburată.

— Paul, sunt singură că poliţia îl va opri curând. Între timp…

— Poliţia! Poliţiştii stau în fotoliile lor şi-şi freacă mâinile satisfăcuţi de ceea ce ni se întâmplă! Se uită la hărţi şi vorbesc de strategie. Nu cred că au nici cea mai mică intenţie să-l prindă. Ce s-a întâmplat cu organizaţia noastră? Unde e influenţa şi protecţia promise de tine şi de Rudolfi?

— Te rog, Paul, fac tot… tot ce-mi stă în putinţă. Nu eşti singurul îngrijorat. Facem tot ce se poate, crede-mă. Şi, te rog, nu mai vorbi aşa de direct la telefon, e posibil să fim spionaţi…

— Dar, Gisèle, cred că nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei noastre! Ascultă-mă cu atenţie! Au trecut mai puţin de trei ore de când acest om ne-a aruncat în faţă ameninţarea. I-a împuşcat deja pe Deschamps şi Korvini, iar acum câteva clipe l-a omorât pe Hébert. Nimeni nu e în siguranţă, nu mai există siguranţă. Se deplasează fulgerător… Ai auzit de asasinarea lui Hébert?

Gisèle suspină.

— Nu, Paul, nu încă.

— Atunci să-ţi spun eu. Cum a ştiut Hunter unde să se ducă? Ce putea să fie mai sigur pentru Hébert decât cazinoul din Monte Carlo? S-a dus acolo înconjurat de mulţi oameni. Acolo sunt sute de turişti. Hébert a spus că va rămâne la cazinou până la arestarea ucigaşului. E chemat la telefon. E însoţit de patru gărzi de corp. Când ajunge lângă o masă, printre prieteni, răsună o împuşcătură, o fereastră se sparge, şi Hébert se prăbuşeşte mort în mijlocul anturajului său. Acum înţelegi?

Vocea tinerei femei îşi pierduse siguranţa.

— Înţelesesem situaţia de la început, Paul. Te rog să mă crezi când îţi spun că fac tot posibilul, dar şi tu trebuie să mă înţelegi pe mine. E foarte greu. Am dat ordine, nu e nevoie de Rudolfi pentru asta. Fii convins că fac tot ce e posibil ca să interceptez acel… acel transport. Şi întreaga Organizaţie se străduieşte să vă scape de această teribilă presiune. Între timp, trebuie să fiţi

extrem de prudenţi.

— Voi cere protecţia poliţiei! zise Vicareau. Voi cere poliţiştilor să fiu pus în stare de arest de protecţie!

— Paul, îţi vor cere o declaraţie!

— Nu-mi pasă. E preferabilă în comparaţie cu soarta lui Deschamps, Korvini şi Hébert.

— Stai, Paul! Mai aşteaptă o oră.

— O oră care ar putea să fie ultima mea oră! Nu... Voi mai aştepta treizeci de minute. N-am să uit niciodată că în momentul în care aveam nevoie de el, Thomas Rudolfi a intrat parcă în pământ. Şi să ştii că nici ceilalţi nu vor uita asta, Gisèle.

— Rezistă, Paul. Rezistă.

Gisèle închise.

Totul se năruia şi simţea greutatea imperiului strivind-o în căderea lui. Da. Unde era Rudolfi în acel moment de mare cumpănă? Ce era acea maşinaţiune diabolică de revanşă care îl făcea să dea fuga pe Coasta de Azur când prietenii lui mureau?

„O voi suna pe Tessa, îşi zise ea. Da, o voi suna imediat!”

*

* *

Exterminatorul era prins la înghesuială. Totuşi se crezuse foarte viclean! Micul Principat de Monaco devenise o capcană în care Hunter era prins, fălcile cursei fiind formate dintr-un roi de poliţişti, postaţi la toate ieşirile din oraş. În mijlocul acestei capcane, lucrurile mergeau de minune. Presupunea că turiştii se distrau grozav. Aveai impresia că prinţul ordonase schimbarea gărzii la fiecare colţ de stradă. Peste tot vedeai numai uniforme, iar oamenii care le purtau cereau cu autoritate paşapoartele sau actele trecătorilor. Principatul trăia o atmosferă de chermeză.

Hunter conduse timp de treizeci de minute maşina, căutând zadarnic o ieşire, şi în cele din urmă fu nevoit să admită că făcuse o prostie. Se îndreptă spre port ca să inspecteze iahturile miliardarilor în trecere şi ambarcaţiunile cu pânze ale turiştilor. Situaţia era aceeaşi. Fuga pe mare era la fel de imposibilă. Se opri în faţa unei cabine telefonice şi obţinu cu greutate numărul vilei din Cannes.

Tessa răspunse la al doilea semnal.

— Sunt dublura. Cum stă treaba?

— Oh, da! Bineînţeles.

— Ce? Nu înţeleg. Nu eşti singură?

— Nu.

— Te uiţi la televizor?

— Da.

— Ceva veşti pentru mine?

— Nu.

Hunter suspină.

— Am ajuns foarte greu la Hébert, şi acum cred că îmi va fi foarte greu să ies de-aici.

Ea îi puse apoi o întrebare, dar el nu auzi decât ultima parte care se termina cu „Monte-Carlo”.

— Mda, mormăi el. Sunt blocat aici. Am făcut pe şmecheru’ şi acum sunt încercuit.

— Să nu te întorci aici, zise ea cu o voce foarte scăzută.

— Lampa e aprinsă?

— Nici măcar. N-am avut timp. Ascultă, sunt peste tot, în grădină, pe terasă... Oh! Inspectorul a urcat pe terasă, nu mai am decât un minut şi am multe lucruri să-ţi spun. Nu te mişca. Poţi să ajungi în port?

— Eşti arestată, Tessa?

— Nu. Le-am spus – şi cred că m-au crezut – că te-am adus până la Nisa fără să ştiu cine eşti. Că după aceea m-ai părăsit. E verosimil pentru că Rolls-ul e aici, iar tu nu eşti. Răspunde-mi, poţi să ajungi în port?

— Chiar acolo sunt în acest moment. De ce?

— Imediat ce vor pleca, voi încerca să vin cu ambarcaţiunea.

— Nici vorbă, nu te mişti de-acolo.

— Dar ce vei face?

— Mă voi duce acolo unde n-au să mă caute şi am să mă aşez în fund.

— Adică?

— Nimic. La revedere, Tessa. Şi mulţumesc.

Închise şi se uită gânditor la telefon, apoi ridică din nou receptorul şi ceru un număr din Nisa.

Îi răspunse în engleză o fată cu un uşor accent franţuzesc.

— Dă-mi-l pe Dave Sharpe, îi ceru Hunter.

— Cine îl caută, vă rog?

— Spune-i că e omul de la Mancha.

— Poftim, aţi spus omul de la Mancha?

— Exact. Vând mori de vânt de ocazie.

Fata chicoti.

— O clipă, vă rog.

Tonul exasperat al jurnalistului se auzi aproape imediat.

— Nu poate fi vorba decât de un singur tip, zise el.

— Ei, da, răspunse Hunter. Ultimul nebun, şi poate că nu mai

am mult nici eu. Sunt prins la înghesuială şi-mi sap vizuina unde voi petrece poate noaptea. Ce zice cealaltă tabără?

— Panică în stare pură. Mergi tare, bătrâne.

— Se pare că nu destul, răspunse Hunter. Ascultă, voi face o retragere strategică. Te interesează alt articol?

— Asta mă va ajuta să-mi ţin zilele, zise Sharpe suspinând.

— Să zicem că e vorba de un armistiţiu temporar. E trecut de orele şaptesprezece. Le dau până la... să zicem opt seara ca să elibereze fetele. Dacă până atunci nu se întâmplă nimic, voi declanşa un război total...

— Fascinantă chestia asta! Mai ales când poţi constata panica generală din acest moment. N-ai auzit nimic la televizor?

— Nu, dar am pe cineva care se uită pentru mine. Încă nimic.

— Ei bine... poate că încă nu s-a făcut anunţul oficial, dar voi vorbi imediat cu directorul de la Nisa. A primit două telefoane – unul deja Paris, altul de la Marsilia – ca să le dai timp să recupereze marfa. Încă nu ţi s-a spus?

— Nu, răspunse Hunter cu o voce mohorâtă. Bine! Atunci spune că le dau timp până la opt seara să elibereze marfa... până la opt... nimic mai mult.

Sharpe tuşi uşor.

— E puţin cam imoral, dar trebuie să mărturisesc că te admir. Dar să nu strigi asta în gura mare.

Hunter râse scurt.

— Mulţumesc pentru susţinerea imorală. Pe curând.

— Poate că voi face reportajul despre procesul tău.

Hunter începu iar să râdă.

— Lucrurile nu vor ajunge niciodată atât de departe.

— Pot să te citez?

— Bineînţeles. Nu voi supravieţui mai mult de zece minute arestării mele. Ştii şi tu, şi toţi mafioţii ştiu asta. Arestarea mea ar însemna în mod automat condamnarea mea la moarte. Aşa că voi muri în picioare, unde o să vreau eu.

— Vorbeşti de parcă te-ai aştepta să mori.

— Evident, nu? Poate că sunt nebun, dar nu şi idiot. Asta mă aşteaptă mai devreme sau mai târziu. Cu cât mai târziu, cu atât mai bine.

Jurnalistul suspină.

— Mi-ai acordat un interviu foarte ciudat. Îţi mulţumesc. Dar, spune-mi... cum vei părăsi Monaco?

— Nu ţi-am spus că mă aflu la Monaco.

— Nici nu e nevoie. Toată lumea ştie asta. Cel puţin poliţia

spune că te afli încă acolo şi că n-ai să mai ieşi. Au organizat o adevărată linie Maginot în jurul principatului. Ce şanse ai?

Hunter se gândi o clipă.

— Nu ţi-am spus că voi trece la atac la opt seara? Asta îţi dă impresia că sunt încercuit?

— Dar ai spus...

— M-am referit la o retragere strategică. Ai tras o concluzie greşită. Nu da speranţe inamicului. Atac la opt seara dacă fetele nu sunt eliberate. Toată lumea ar face bine să mă creadă!

— Deci, nu eşti la Monaco?

— Nu vreau să-ţi spun unde mă aflu. Poliţiştii să se descurce singuri.

Hunter închise, întrerupând următoarea întrebare a jurnalistului. Urcă în maşină şi părăsi rapid acel cartier. Era tulburat. Mai întâi nu înţelegea de ce Tessa nu-i transmisese mesajul. Ce joc făcea?

Apoi, de ce erau poliţiştii atât de vorbăreţi? Nu-şi dădeau seama că vor atrage spre Principat toţi ucigaşii pe care Organizaţia îi avea sub ordinele ei?

Dar, ce-l supăra cel mai tare, era faptul că nu ştia cum va ataca la opt aşa cum promisese. Spera că nu va fi necesar, că publicitatea care i se făcea va ajunge la cei care ţineau fetele în captivitate şi că aceştia le vor elibera. Dar dacă nu era aşa? Putea oare să supravieţuiască până la opt seara?

În fine... va face tot ce-i va sta în putere. Acum trebuia să găsească locul cel mai incredibil din Monaco ca să se ascundă. Cu excepţia palatului princiar, bineînţeles. Cazinoul, acolo unde cu mai puţin de o oră în urmă, îl executase pe Herbert.

Hunter îşi potrivi nodul de la cravată şi îşi aranjă părul privindu-se în oglinda retrovizoare. Se pregătea să înfrunte cel mai mare risc din cariera lui. Avea să-şi pună viaţa în joc la cazinoul din Monte Carlo.

*

* *

Monte Carlo, la şase seara, semăna cu Las Vegas la miezul nopţii. Pe stradă era lume multă: femei, care păreau că ieşiseră de la Cardin sau Dior, bărbaţi în smoking şi o mulţime de turişti, îmbrăcaţi la întâmplare, care se uitau cu gurile căscate la personalităţile din acea lume. În cafenele nu mai era nici o masă liberă şi pe terase îţi croiai drum cu mare greutate. Ici şi colo puteai zări şapca unui proprietar de iaht, hippies în blugi şi mai ales detectivi cu ochi sfredelitori. Poliţişti în uniformă urmăreau

fiecare bărbat care trecea de parcă ar fi fost Bob Hunter deghizat.

Datorită acestei mulţimi, Hunter reuşi să se fofileze printre gură-cască pe o distanţă de o sută de metri, de la maşină la cazino, fără să fie oprit. La intrarea cazinoului se aflau vreo doisprezece poliţişti. Hunter îşi croi cu răceală drum printre ei şi trebui să arate actele pe care i le cerură doi tipi la costum aflaţi înăuntru. Înainte de a intra într-o sală de joc trebuia să arăţi paşaportul, aşa era regula.

Fu lăsat să plece, după ce-i rugară să plătească dreptul de intrare.

Se juca de obicei în sala mare. Hunter găsi locul în care căzuse ultima sa victimă. Geamul spart de la fereastra din faţă fusese înlocuit. Un covor acoperea mocheta în locul în care căzuse fulgerat Hébert, pentru a ascunde petele de sânge.

Hunter examină în linişte interiorul, unghiul de tir şi se felicită că nu făcuse nici o greşeală. O abatere de zece centimetri de o parte sau alta ar fi fost de ajuns ca să rateze. *Ceva îi venea în ajutor.*

Deplasându-se de la o masă la alta, mizând ici şi colo, Hunter căuta cu privirea inspectorii de poliţie în civil ca să se depărteze de ei. Pe la şapte seara, Hunter ieşi şi intră în sala mică cu jocuri mecanice. Aici era mai multă lume, îmbrăcată cu mai puţină eleganţă, îşi croi drum printre grupuri şi auzi vorbindu-se în mai multe limbi. Găsi în sfârşit un aparat liber şi jucă câteva monede.

Pe la şapte şi douăzeci, se duse la casă ca să facă rost de jetoane. Când vru să se depărteze, un negru înalt se sprijini cu coatele de tejghea şi îi adresă un zâmbet. Hunter îl recunoscu imediat. Îi zâmbi şi el şi se întoarse la jocul său mecanic.

După câteva clipe, negrul ajunse lângă el, introducând o monedă în maşina vecină.

Cu o voce foarte joasă şi foarte familiară, negrul îi zise lui Hunter:

— Uite în faţă, sergente. Eşti căutat.

Fără să întoarcă capul, Hunter îi răspunse cu glas scăzut.

— Îmi face plăcere să văd o faţă familiară, locotenente. Cine mă caută?

— Nişte tipi.

Negrul puse o monedă în aparat şi trase de manetă.

— Eşti la mare ananghie, ai?

— Mda. Mi-ai adus o batistă ca să plâng?

— Nu, cam duc lipsă de aşa ceva. Ciudat, sergente! E vocea

ta, eşti tu, dar faţa e cu totul alta.

— Atunci cum m-ai recunoscut?

— Glumeşti? Afară puştii vând fotografiile tale ca suvenir!

Hunter mormăi uitându-se la aparatul lui.

— Eşti cam în afara circuitului tău obişnuit… Mai joci fotbal?

Negrul reuşi o combinaţie câştigătoare, chicoti, şi luă moneda căzută din maşină.

— S-a terminat cu fotbalul. Din cauza unei mine Claymore, cam la două luni după ce ne-am despărţit la Sai Long. De un an de zile am un picior sintetic.

— La naiba! Dură treabă!

— Nu caut compătimirea nimănui. M-am plâns deja destul.

— Se întâmplă.

— Da, chiar am uitat cum era înainte. E ceva timp de când am devenit un alt negrotei.

— N-ai fost niciodată un negrotei, locotenente.

Brown se juca cu monedele pe care le avea în mână. Întoarse puţin capul ca să privească sala. Oftă.

— Ţi-am urmărit manevrele, sergente. Mi-am amintit de ce ţineam atât de mult la tine.

— Totdeauna am lucrat bine împreună.

— Mda. Sunt aici cu nişte mafioţi. Am vrut să-ţi spun asta imediat.

Hunter întinse cu nervozitate mâna spre partea de sus a maşinii şi puse o nouă monedă.

— Aha!

— Mda. Trebuie să te scot afară unde va avea loc o răpire discretă.

— Aş prefera un glonţ mai puţin discret, locotenente.

— Da, dar tipii nu joacă aşa. Jocul se cheamă. *Prindeţi-l pe Hunter viu.* În Virginia e un tip care cred că vrea să te prăjească la foc mic.

— Care e unghiul *tău*? mormăi Hunter.

— M-am lăsat convins pentru o sută de mii de dolari, sergente.

— Atunci de ce m-ai prevenit?

— Ţi-am spus că mi-am amintit de ce ţineam la tine. Mi-am dat seama că eram un fel de fraţi de suflet. Am ajuns la concluzia că prefer sufletul lovelelor.

Hunter începea să se destindă. Lăsa să cadă o monedă, mâna se deplasă mecanic.

— Acum ce facem?

— Poate ai remarcat că în acest oraş sunt mulţi poliţai?

Hunter râse scurt.

— Am remarcat.

— Şeful nostru e un tip pe care îl cheamă Lavagni. Îl cunoşti?

— După nume. Cum arată?

— Mic şi gras, solid, cu ochi răi. În acest moment e în hol şi probabil că se întreabă ce fac de zece minute. Peste câteva clipe se va nelinişti şi va veni să vadă.

— Tu eşti locotenentul, zise Hunter. Ce facem?

— Deci, avem aici o problemă cu poliţaii. Lavagni i-a convins pe poliţiştii locali să cedeze un teritoriu echipei sale de la Interpol. Aici, afară, sunt cincizeci de tipi, sergente.

Hunter fluieră uşurel.

— Bună armată.

— Da, şi bine plasată. Blochează intrarea principală în port.

— Bazinul pentru iahturi?

— Exact. Şi avem şi un iaht. În felul ăsta Lavagni vrea să te scoată de-aici pe sub nasul poliţiştilor.

Hunter gândea cu rapiditate.

— Poate că asta e calea cea bună, îi zise el lui Brown după o clipă. Ce-ar trebui să faci cu mine?

— Ar trebui să-ţi spun că am o ambarcaţiune în port. Tu n-ai mai putea de bucurie şi m-ai urma fuguţa.

Hunter auzi o sonerie de alarmă în cap.

— Păi tocmai asta mi-ai spus, locotenente. Şi deja am înghiţit momeala.

Brown râse domol.

— Aşa s-ar zice. Ascultă, fă ce crezi că e mai bine. Îţi înţeleg neîncrederea. Dar ţi-am spus adevărul.

Hunter era stăpânit de sentimente contradictorii. Se uită la ceas, constată că era aproape şapte şi jumătate şi luă singura hotărâre posibilă.

— Câţi oameni sunt pe vas, locotenente?

— Ultima dată erau cinci. Plus un tip şi o femeie, proprietarii. O legătură de ultim moment, nişte oameni din regiune. Ambarcaţiunea nu pune probleme. Partea proastă o constituie ultimii cincizeci de metri de ponton înainte de sosire. Trebuie să te prindă fără să tragă, acolo în port, şi să te îmbarce rapid. Urmează o plimbare până la Nisa, care probabil că nu va dura mai mult de un sfert de oră. După aia aeroportul şi îmbarcarea spre Dulles.

Hunter mârâi şi puse în maşină ultima monedă. Trase de manetă şi câştigă. Ascultă ploaia de monede.

— E un semn? se întrebă el cu o voce joasă şi tristă.

Brown râse cu cinism.

— Nu număra banii ăştia, sergente. Dacă sunt treizeci de monede, cred că aş da în gălbinare.

Hunter lăsă monedele în maşină.

— Ce şanse am să parcurg cei cincizeci de metri?

Negrul dădu din umeri.

— Nu prea grozave. Ordinul e să fii prins viu, dar cine ştie ce se va întâmpla dacă deschizi focul?

Hunter se strâmbă.

— Mda, mormăi el. Bine… de acord. Ce trebuie să facem?

Brown suspină uşurat.

— Trebuie să plecăm de-aci ca nişte fraţi şi să ne îndreptăm spre port. Oamenii lui Lavagni vor împiedica o reacţie a poliţiştilor. De fapt, în momentul ăsta se uită la mine, aşa că mai întâi trebuie să te recunosc.

Hunter se întoarse şi se uită în ochii negrului pentru prima dată de la începutul conversaţiei. Înaintă cu un zâmbet crispat şi zise cu o voce uimită:

— Dumnezeule mare! E chiar locotenentul Brown? Era gata să nu te mai recunosc cu hainele astea!

Negrul îl privi de-aproape, Hunter se aplecă spre el şi-i şopti ceva la ureche. Pe faţa negrului apăru o expresie consternată. Dădură mâna prieteneşte, iar când se depărtară, după câteva clipe, monedele lui Hunter rămaseră pe talerul maşinii infernale. Poate că erau treizeci, poate mai multe, poate mai puţine.

Nimeni nu avusese timp să le numere.

CAPITOLUL XVI

Cei doi bărbaţi traversară cazinoul şi se îndreptară spre maşină. Hunter se aplecă în interior ca să-şi pună o bandă de nylon în jurul gâtului şi, cu un gest rapid, să ascundă ceva sub haină. Din cauza întunericului, ar fi fost greu să vezi ce face, chiar la doi metri de el.

Porniră spre port, şi Wilson Brown îşi întrebă însoţitorul:

— Era un PM?

— Da, răspunse Hunter. Încărcătorul are treizeci de gloanţe şi mai am încă două de schimb. Ai face bine să te arunci în apă când o să strig „Hop!”.

— Te repezi în mijlocul lor? întrebă Brown.

— Exact. Singur. Lavagni e în spatele nostru?

— El e. Şi mai e şi Sammy Shiv şi echipa lui. Ceea ce înseamnă... cinci tipi pe vas, zece-doisprezece în spate... îţi dai seama în ce intri?

— Ştiu mai ales din ce ies, răspunse Hunter.

— Ai face bine să înţelegi ce vei ataca. În jur de patruzeci de pistolari postaţi la capătul digului. Mai sunt şi pe vas, şi de-a lungul cheiului, ba cred că mai sunt unii care stau în mici ambarcaţiuni pe apă. Ai vreo armă în plus?

— O vrei?

— Da. Lavagni nu-mi dă voie să am armă. Crede probabil că nu ştiu s-o folosesc.

Hunter începu să râdă, scoase revolverul de calibru 32 şi-l strecură în palma mare a lui Brown.

— N-ai decât şase gloanţe, locotenente.

— Îmi amintesc că o dată ne rămăseseră mai puţine.

Vocea lui Hunter răsună domol şi serios:

— Să ştii că nu joci de partea cea bună. Tipii ăştia nu vor uita niciodată. Şi nici nu vor ierta.

— De când m-am născut tot pierd, bătrâne. Nu-ţi face griji pentru mine. Tipii ăştia nu vor şti niciodată de partea cui am fost.

— Ştii ce sentiment am, locotenente?

— Da, bineînţeles, răspunse el râzând. O sută de mii de dolari nu aduc nimic pentru suflet, nu? Nu-i poţi lua cu tine. Nu poţi cumpăra nici măcar un picior nou.

— Mergi foarte bine.

— Evident. Pot chiar să alerg. Dar nu cu mingea. Adică nu pot

să mă reped în grămada echipei adverse. Nu mai pot avea asta nici cu tot aurul din lume.

Oftă.

— Cred că e singurul lucru la care am ţinut cu adevărat. Şi nimic nu mi-l mai poate aduce înapoi.

— Te descurci bine? întrebă Hunter.

Se vedea pontonul şi începuse să fie încordat.

— Nu prea grozav. Centrul de reabilitare a descoperit că am simţul cifrelor şi m-au ajutat să devin contabil. Să stau la birou! Mă ocup de registrele lui Lavagni, la un tripou.

— Serios?

Se aflau pe ponton şi mergeau repede. În spate, cea mai mare parte a grupului se oprise la capătul digului şi doi-trei oameni veneau departe în urma lor.

— Da, serios. Singurul lucru pe care l-am studiat cu adevărat la universitate a fost fotbalul. Pe urmă am studiat războiul. După care m-am aplecat asupra problemelor infirmilor, iar acum am intrat în lumea criminalilor. Mda. Wils Brown s-a născut pe ultimele trepte ale scării vieţii şi n-a făcut decât să coboare.

— Nu spune asta.

— Ăsta-i adevărul. Ştii ce admir la tine? Îndrăzneala. Eşti făcut dintr-o combinaţie ciudată, sergente. Suflet şi îndrăzneală. De obicei, cei care le au pe amândouă nu ştiu să se descurce.

— Tu ai ştiut, murmură Hunter.

Negrul izbucni în râs. Revolverul aproape că dispăruse complet în mâna lui.

— M-ai obligat să mă privesc din nou în faţă, sergente. Ca prima dată în Vietnam. Îţi aminteşti? Hei! Pregăteşte-te. În velierul din stânga ta e pregătită o ambuscadă. Uită-te la tipul din cabină. Vom merge pe vasul acela din faţă, care are toate luminile aprinse. Iahtul *Viviane.*

Începu să râdă cu cinism.

— Mai bine i-ar spune *Ultima Şansă.* Ai face bine să profiţi.

Încetini pasul.

— Unde vor acţiona? întrebă Hunter.

— După vreo zece metri. Vor fi zece tipi în faţă, apoi zece în spate, după care te vei trezi în mijlocul unei mulţimi de mafioţi.

— Asta îmi aminteşte de Dak Tung, zise Hunter.

— Exact.

— Mulţumesc, locotenente, zise Hunter dându-i o lovitură de cot în stomac.

Negrul trecu peste balustradă şi căzu în apa portului. Cu

aceeaşi mişcare, Hunter ajunse la pupa unui mare *cabin cruiser.* La zece metri înainte, postaţi pe plaja din faţă, zece oameni, care se pregăteau să urce pe chei, se opriseră şi se uitau la Hunter, surprinşi de acest gest neaşteptat.

PM-ul lui Hunter le administră o explicaţie care îi expedie la pământ. Hunter alerga spre ei trăgând o rafală lungă. Se trase asupra lui din spate când reveni pe dig, gloanţele lovind coca iahturilor şi ciuruind lemnul digului sub picioarele sale. Fu îndreptat spre el un reflector care nu rezistă decât timpul necesar apăsării pe trăgaci.

O voce enervată la culme strigă:

— Trageţi la picioare, fir-ar să fie! Nu-l omorâţi! Trageţi la picioare!

Trăgeau în el din toate părţile. Simţi o durere fierbinte de-a lungul braţului şi un glonţ îi brăzdă coapsa. Hunter se adăposti după o babă de legat vasele la ţărm şi puse un încărcător nou în PM, apoi trimise o rafală spre spate şi vocea care dădea ordine. Încă mai voiau să-l prindă viu.

Atinse ţinta invizibilă şi o voce strigă:

— La dracu'! L-a împuşcat pe Tony!

Apoi aceeaşi voce continuă.

— Încetaţi focul, nu mai trage nimeni! Toţi să vină aici, cu excepţia celor de pe *Viviane!* Aşteptaţi-l, cred că e rănit!

Hunter se târa deja de-a lungul digului, mişcându-se în umbră, ascultând paşii precipitaţi ai inamicului care se grupa în poziţie de forţă.

Fasciculul altui reflector, venind de la o ambarcaţiune aflată în spate, lumină locul părăsit de Hunter.

La capătul dinspre mal al digului avu loc o nouă mişcare; poliţia se precipita spre locul confruntării.

Cineva strigă în spatele lui Hunter:

— Vin copoii! Cât mai aşteptăm, Sammy?

Hunter ajunsese în locul unde puntea iahtului era paralelă cu cheiul. Înfruntarea dura doar de un minut. Nu trebuia să le lase timp să-şi tragă sufletul. Se strecură uşurel pe puntea iahtului şi se ascunse în umbră ca să-şi examineze coapsa.

Piciorul rezista dar pantalonii erau murdari de sânge. Rana de la mână ardea rău de tot, dar sângele se coagula deja. Apăsă pe mâneca cămăşii şi continuă să se târască în întuneric.

Brown spusese că erau cinci tipi la bord. Dacă îi găsea grupaţi, atunci…

Nu era luminată decât cabina de comandă. Cineva porni

motorul.

— Hei! Nu intraţi în panică! strigă o voce de sus.

Hunter se deplasă fără zgomot spre exterior şi putu să vadă, printr-un hublou deschis, un cuplu – un bărbat frumos de vreo cincizeci de ani şi o femeie blondă de vreo patruzeci – stătea aplecat peste fotoliile de comandă. PM-ul se strecură uşor prin hublou şi Hunter ordonă cu o voce blândă:

— Nici un zgomot!

Bărbatul ridică imediat mâinile.

— Nu sunt înarmat, domnule, zise el şoptind.

Ochii femeii erau măriţi de spaimă. Buzele ei formau silabe dar nici un sunet nu ieşea din gură. Hunter îşi zise încă o dată că războiul compromitea totul în calea lui.

Îl recunoscuse imediat pe bărbatul a cărui fotografie se afla printre cele al viitoarelor ţinte.

— Spune-mi, Vicareau, câţi oameni sunt la bord?

— Patru oameni, răspunse Vicareau ridicând ochii spre puntea superioară.

— Spune-i nevestei tale să se liniştească, şopti Hunter. Aveţi o şansă să scăpaţi. Faceţi să pornească cât mai repede acest vas.

— Imposibil. Frânghiile cu care e legat la mal…

— Nici o importanţă. Accelerezi la maxim, asta e tot.

Bărbatul înghiţi în gol şi se grăbi să execute ordinele. După câteva secunde puntea tremură sub picioarele lui Hunter iar vasul încercă să se elibereze.

O înjurătură înfundată se auzi deasupra, iar paşii care răsunau pe puntea de observaţie îl trimiseră Hunter în exterior. Cei patru ucigaşi se aplecau peste balustrada de protecţie ca să vadă ce se petrecea jos. Îl văzură pe Hunter în acelaşi timp, dar el fu mai iute decât ei şi le servi o rafală. Toţi patru căzură seceraţi.

Hunter lăsă PM-ul să atârne, apucă o secure de pompier agăţată pe peretele exterior al cabinei şi se năpusti spre prora vasului. O voce răsună pe chei în timp ce tăia o frânghie. Prora se depărtă instantaneu de chei. Se declanşară alte împuşcături în timp ce Hunter alerga spre pupă în umbră.

Un tir violent se declanşase spre extremitatea cheiului, şi Hunter îşi zise că probabil se deschisese focul asupra poliţiştilor şi că începuse o bătălie în toată regula. Reuşi să dea o lovitură de secure în frânghia întinsă. Frânghia se tăie pe jumătate, apoi se destrămă şi în cele din urmă se rupse. Eliberat, propulsat de forţa motoarelor, iahtul *Viviane* ţâşni spre exterior.

Doi oameni începură să alerge de-a lungul digului, trăgând cu

pistoalele în Hunter. Acesta ridică PM-ul şi-i seceră scurt. Agresorii se prăbuşiră şi Hunter se târî pe punte spre cabină, coapsa lui sângerând din nou abundent.

Viviane, la cincizeci de metri de chei, încetinise ca să adopte o poziţie mai bună pe canal. În faţă, două vedete ale poliţiei, cu toate farurile aprinse, veneau cu viteză spre iahtul care fugea, pentru o intercepţie inevitabilă.

Apoi, ca într-un vis extraordinar, Hunter auzi vocea caldă a Tessei care îl striga:

— Dublură! Dublură!

Se deplasa pe lângă iaht cu micul *cabin cruiser* pe care Hunter îl văzuse în faţa vilei din Cannes. De parcă ar fi repetat această scenă de ani de zile, Hunter trecu peste balustradă şi se lăsă să cadă în cocpitul micii ambarcaţiuni. Tessa se depărtă în cerc, trecând pe lângă chei, în timp ce iahtul gonea înainte. Când reluă direcţia, Hunter remarcă la câţiva metri de vas un corp plutind în apă, cu faţa spre cer. Hunter nu văzuse niciodată o astfel de expresie de satisfacţie pe faţa negrului.

Hunter atinse braţul tinerei femei şi se aplecă uşor pe deasupra bordului.

— Locotenente, şopti el. Urcă la bord.

— Cară-te de-aici, sergente, ordonă negrul cu o voce groasă. Nu vreau să-mi faci necazuri.

Hunter îi zâmbi amical şi făcu un semn discret cu mâna, iar Tessa mări uşor viteza motorului puternic. Nu se lăudase; cunoştea într-adevăr portul ca pe buzunarul ei şi naviga cu abilitate printre şirurile de vase ancorate la mal. Când ajunseră în larg, constatară că nu erau urmăriţi de nimeni.

Hunter trecu la cârmă şi Tessa desfăcu trusa de prim ajutor.

— OK, zise ea, pantalonii jos, dublură!

— Şi eu care credem că nu vom ajunge niciodată la asta! zise Hunter.

*

* *

Era aproape nouă seara când ajunseră în micul golf dintre Nisa şi Cannes. Rănile lui Hunter considerate superficiale fuseseră curăţate, şi Tessa îi expusese mai întâi câteva probleme care o preocupau.

Tessa precizase că poliţia mai rămăsese încă puţin după telefonul dat de el de la Monaco. Fuseseră asociaţi din cauza mesajului pe care îl lăsase pentru Gil Martin la hotelul de pe Champs-Élysées. În plus, poliţiştii bănuiseră că era vorba de o

legătură mai durabilă, având în vedere plecarea ei precipitată de la hotel chiar în momentul în care poliţia se pregătea să-l aresteze pe numitul Gil Martin. Renunţaseră la acuzaţie şi ceruseră scuze, după care, după toate aparenţele, plecaseră la Monaco să se alăture forţelor de poliţie de-acolo.

Ochii tinerei femei străluceau cu putere.

— Au făcut o greşeală. Nu trebuia s-o lase singură pe Tessa cu o ambarcaţiune pentru ca ea să se ducă să-l elibereze pe domnul Hunter.

Hunter nu avea deloc chef să prelungească acest interogatoriu, dar îi puse totuşi o întrebare legată de emisiunea de la televizor despre care ea nu-i vorbise.

— Dar n-am văzut-o decât după ce-ai închis, îi explică ea.

Hunter nu mai puse întrebări iar restul călătoriei se derulă în tăcere. După ce legară ambarcaţiunea la mal, urcară treptele spre terasă braţ la braţ. Tessa servindu-i drept cârjă.

Intrară în vilă şi privi încruntat o emisiune dramatică la televizor în timp ce Tessa îl dezbrăca. Tânăra femeie îi spălă din nou rănile, îl pansă din nou şi încercă să-l ducă în pat.

Hunter se trânti într-un fotoliu în ciuda insistenţelor ei.

— Nici vorbă. Încă n-am terminat. Dacă peste puţin timp nu primesc nici un mesaj prin intermediul acestui ecran, plec din nou.

Tessa oftă enervată, îi puse o cuvertură pe genunchi şi plecă să-i pregătească ceva de mâncare.

Hunter zâmbi, apoi părăsi un moment fotoliul ca să ia pistolul-mitralieră pe care îl încărcă înainte de a reveni la fotoliu, puse PM-ul pe genunchi şi cuvertura peste el. Apoi se uită la televizor şi aşteptă.

După câteva clipe, Tessa se întoarse în salon cu un amestec înspăimântător din sucuri de legume şi puţin coniac. În ciuda gustului cumplit, Hunter golise pe jumătate paharul când emisiunea dramatică se întrerupse pentru un anunţ special.

— Tessa, priveşte!

— Stai…

Imediat apăru o imagine. Calitatea era proastă şi lumina insuficientă, dar era una dintre cele mai frumoase bucăţi de film pe care Hunter le văzuse vreodată. Era o încăpere, probabil din interiorul unui comisariat, şi un grup de femei ieşea de pe un culoar pentru a intra într-o sală mare. Hunter le numără. Erau acolo Judy Jones şi Sophie, precum şi alte opt femei tinere cu lacrimi în ochi. Nu arătau deloc bine, probabil că încercarea prin

care trecuseră fusese foarte grea, dar acum erau acolo şi păreau sănătoase.

Hunter simţi că i se umezesc ochii şi zise:

— Grozav! N-am auzit bine, unde sunt?

— La Marsilia. Într-un comisariat de lângă port. Crainicul spune că poliţia a fost anunţată de un telefon anonim şi că s-a deplasat într-un depozit dezafectat din apropierea portului. A spus că erau foarte obosite dar fericite că sunt libere. Vor fi duse la spital.

Tessa întoarse capul spre Hunter şi-l privi cu admiraţie.

— E formidabil ce-ai făcut… chiar dacă a trebuit să ucizi pentru asta.

Oboseala începea să se vadă cu claritate pe faţa lui Hunter. În momentul victoriei, voinţa hotărâtă de a-şi continua efortul în ciuda preţului îl părăsi.

Tessa stinse televizorul şi se întoarse lângă el.

— Acum trebuie să te culci. S-a terminat.

Nu chiar. În timp ce Tessa se deplasa spre Hunter, uşa se deschise şi intră un om cu privirea tulbure. În mână avea un Luger şi o arsură circulară în frunte.

— Am prins deci leul în capcană! exclamă el triumfător.

Hunter se uită la acel bărbat prin ceaţa oboselii şi o auzi vag pe Tessa:

— Rudolfi! Nu!

— Tessa, ieşi de aici, ordonă Hunter.

Dădu pe gât băutura şi-i aruncă paharul gol.

— Mai adu-mi unul.

— Da, ultimul pahar va fi foarte apreciat, zise Rudolfi. Mai adu-i unul, Tessa, dar nu prea plin… nu va avea timp să-l termine.

Apoi se adresă lui Hunter plin de bucurie:

— Păi, domnule Exterminator, nu vrei să mai facem înţelegeri? Stau aici ascuns şi te aştept de ore întregi. M-am gândit la tot felul de înţelegeri pe care le-am putea face. Deci, ai venit pe mare; nu m-am gândit la asta. Dar e totuna. Ia spune-mi, Hunter, ce-mi oferi în schimbul vieţii tale, ai?

Cu o voce ostenită, Hunter îi zise tinerei femei:

— Du-te, Tessa. Nu vreau decât să schimbăm câteva cuvinte. Du-te şi adu-mi de băut, vorbesc serios.

Hunter avea ceva în privire care o convinse să plece. Ea se îndreptă cu un pas ezitant spre bucătărie, se opri lângă uşă, îl fulgeră pe Rudolfi cu privirea, şi plecă.

— Am reuşit să recuperez fetele, îl anunţă Hunter.

Nimic nu putea să ştirbească satisfacţia lui Rudolfi. Exulta,

ameţit de victoria lui. Asta îl făcea conciliant.

— Serios? Cu atât mai bine. Poate facem o înţelegere în privinţa lor, nu?

Pisica se juca cu şoarecele, imaginându-şi cu satisfacţie torturile la care îl va supune.

— Mi-ai da înapoi aceste prostituate în schimbul vieţii tale?

— Nici vorbă, răspunse Hunter. Le-am scos cu mare greutate de-acolo de unde erau. Găseşte altceva.

— Ah, nu! Tu trebuie să găseşti altceva. Număr până la cinci ca să-ţi las timp. E bine?

Hunter se mişcă uşor sub cuvertură.

— Am crezut că ai să-mi dai voie să beau paharul condamnatului la moarte.

— Bineînţeles! Tessa, adu-i ultimul pahar domnului Exterminator!

Rudolfi râse şi se apropie, bucurându-se de fiecare secundă a acestei mai victorii.

— Armatele americane n-au pus mâna pe tine, ştiam că aşa va fi. Sunt nişte borfaşi fără suflet şi fără minte.

— Tu însă ai suflet, zise Hunter. Nu e de ajuns numai îndrăzneala şi pistolul ca să trimiţi nişte fete tinere în Africa. Mda, eşti un om mare, Rudolfi.

Ochii lui Rudolfi scăpărară de furie o fracţiune de secundă, apoi reveniră la vesela contemplare a victimei sale.

— Gândeşte-te, prietene, gândeşte-te…

Acest comentariu ironic fu întrerupt de Tessa care se întoarse cu sucul de legume.

— Până la urmă, cred că n-am să-l beau, îi zise Hunter. Pune-l pe masă, ia-mi cuvertura asta, şi ieşi de-aici. Aş vrea ca Rudolfi să-mi vadă rănile. Ţi-ar face plăcere, nu-i aşa Rudolfi?

Ambasadorul Mafiei în Franţa zâmbi încântat.

— Crezi că n-am să trag într-un om rănit? Ce fel de înţelegere mai e şi asta? Ce câştig?

Tessa trase cuvertura. Privirea îi căzu asupra PM-ului de pe genunchii lui Hunter şi înţelese imediat. Aruncă cuvertura pe podea şi alergă spre uşă.

Rudolfi se uită fix la pistolul-mitralieră ca o vrabie în faţa unei vipere. Hunter i se adresă cu o voce ostenită:

— Acest instrument trage neînchipuit de uşor, Rudolfi. La cea mai mică tresărire a corpului meu, începe să „scuipe” plumbi. Patru sute cincizeci pe minut, dar, probabil, că nu vei avea parte de mai mult de douăzeci de gloanţe în burtă. Sau, dacă tresar

prea tare, probabil că va fi doar o mică incizie, să zicem de la burtă până la gât. E singura înţelegere pe care ţi-o ofer, Rudolfi. Sunt la dispoziţia ta. Trage când vrei.

Aerul victorios şi triumfător al lui Rudolf dispăru imediat în timp ce-şi privea din nou moartea în faţă. Hunter îşi dăduse seama – şi Rudolfi era conştient de acest lucru – că Rudolfi era laş, lipsit de curaj, un om care nu avea nici un drept să trăiască şi cu atât mai puţin un motiv pentru care să moară.

Lugerul tremură şi Rudolfi începu să se tragă înapoi spre uşă.

În momentul în care ajunse la uşă, Hunter îi zise:

— Data viitoare când vom da ochii, Rudolfi, te voi ucide. Şi dacă mai aud vreodată că ai trimis fete în Africa, mă voi întoarce aici, din infern dacă va fi nevoie, şi voi trece prin ţara asta ca o tornadă.

Fără o vorbă, Rudolfi ieşi mergând cu spatele şi închise uşa după el. Hunter se ridică din fotoliu, stinse lumina şi merse şchiopătând până la fereastră.

Tessa alergă spre el.

— Fuge pe alee, zise Hunter. Nu se va mai întoarce. Şi-a pierdut şi ultima fărâmă de îndrăzneală.

— Eram sigură că-l vei ucide, zise Tessa cu o voce sugrumată.

— Asta am şi făcut...

Puse PM-ul sub braţ şi se îndreptă spre dormitor.

— Oricum, adăugă el, nu-l puteam împuşca în faţa ta. În fine, am crezut că-ţi datorez asta, Tessa. Lucrezi pentru el, nu?

Ea reacţionă ca şi cum ar fi pălmuit-o.

— Nu, murmură ea însoţindu-l până la pat.

Trase cuverturile şi-l culcă.

— Bine, zise Hunter. Când vei fi pregătită, o să-mi explici.

— Sunt pregătită, Bob.

Îşi dădu jos fusta şi-şi desfăcu bluza ca să se întindă lângă el.

— Am să-ţi ţin de cald. Voi sta lângă tine cât timp vei dormi. După ce te vei odihni, voi vedea dacă poţi să faci şi altceva în afară de a te uita...

El schiţă un zâmbet şi îi întinse braţul sănătos. Ea continuă explicaţiile.

— În privinţa lui Rudolfi, pot să-ţi spun că abia azi dimineaţa am aflat relaţiile lui suspecte. Dar îl cunosc de ani de zile. Secretara personală a lui Rudolfi, Gisèle Loureau, e sora mea, şi amanta lui. Pentru că Gisèle e foarte inteligentă, ea a început să bănuiască înaintea tuturor că acest Gil Martin e în realitate Bob Hunter. Dar îi era teamă pentru Rudolfi al ei, nu pentru Bob

Hunter. Drept pentru care, Gise le mi-a cerut să-l duc pe acest om periculos departe de Paris, dar nu mi-a spus despre ce e vorba. Când am înţeles, am înţeles şi cine era Rudolfi şi…

— Taci, Tessa, zise Hunter. Vino în grădina Edenului.

Ea se ridică puţin pe un cot ca să-l privească.

— Ce vrei să spui?

Hunter o trase spre el, descoperind că nu era chiar atât de obosit.

Da, în definitiv, exista un Eden pentru fiecare om. Chiar şi pentru un exterminator.

Fireşte, nu putea să dureze veşnic, dar pentru un om care învăţase să se bucure de fiecare secundă, un mic sejur edenic putea să însemne o eternitate. Bob Hunter era pregătit să se bucure de acest moment.

Totuşi Hunter ar fi trebuit să ştie! O amintire a infernului sparse fereastra, urmă o explozie tunătoare şi aerul începu să miroasă a praf de puşcă. Un glonţ de 9 mm îi trecu pe lângă burtă. Tirul continuă şi gloanţele ciopârţeau salteaua şi pernele. Simţi ceva cald şi umed pe piept. Tessa gemu uşor.

Instinctiv, apucă cu mâna PM-ul de la piciorul patului şi trase rapid două rafale spre fereastră. Gloanţele întâlniră ţinta dincolo de geamul spart. Ceva căzu greoi la pământ şi începu să geamă. Tirul încetă. Hunter nu se mai gândea decât la Tessa. Tânăra femeie se ridicase puţin şi privea cu oroare gaura mică din abdomen, apoi ridică ochii şi se uită la el.

Auzi vocea înspăimântată a lui Rudolfi care striga după ajutor, dar nu avea nici timp şi nici chef să-l ajute. Făcu o compresă din cearceaf şi o aplică pe stomacul fetei. Îi arătă cum să apese cu mâinile, apoi sări într-un picior până la telefon ca să cheme o ambulanţă. Hunter se îmbrăcă rapid în timp ce Tessa, care plătea astfel pentru slăbiciunea lui Hunter, îl privea fără reproş implorându-l să se grăbească.

— Ne vom întâlni din nou, îi spuse ea.

El se lăsă în genunchi lângă pat şi o ţinu în braţe până la sosirea ambulanţei pe aleea cu pietriş, apoi o sărută pe buze şi ieşi prin spate. Rudolfi zăcea pe terasă, mort, ciuruit de la umăr până la şold. Hunter trec peste el, coborî treptele, urcă la bordul ambarcaţiunii şi ieşi repede în larg.

Lăsa în urmă lui un mort. Nu fusese nici un fel de victorie în adevăratul sens al cuvântului, doar o prelungire a acelui război imposibil. Viitorul era plin de oameni ca Rudolfi şi Lavagni, dar poate că va mai întâlni şi alţi Walker, Brown sau Martin… va găsi

poate o altă Tessa.

Mări viteza şi viră spre sud, spre frontul următor. Nu exista decât o singură Tessa şi fusese gata s-o omoare. Din lipsă de duritate, din cauza unei repulsii crescânde faţă de meseria pe care o făcea. Nu trebuia ca nevinovaţii să sufere. Singurul inamic inofensiv era inamicul mort. Iar Bob Hunter avea de gând să-şi facă toţi inamicii inofensivi.

Suspină, aprinse o ţigară şi întoarse capul să privească spre coasta din depărtare. Învăţase un lucru esenţial. Nu putea trece atât de uşor de la infern la cer!

De acum înainte va rămâne în infern.

Exterminatorul îşi continua drumul.

Dick Stanford

BĂTĂLIA ANGLIEI

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1998

CAPITOLUL I

Hunter nu reuşea să vadă inamicul mascat de penumbră, dar îi simţea prezenţa nefastă. Îl simţise de la îmbarcarea în portul Calais, şi această impresie îl agasase tot timpul cât traversase Marea Mânecii până la debarcarea de la Dover.

Era clar că va fi aşteptat; reuşise prea uşor să părăsească coastele franceze. După cum şi trecerea prin vama engleză se derulase fără cea mai mică problemă. Acum se afla în Anglia. Un ghem jenant care i se agita în stomac îi spunea că fusese manipulat, deviat şi dirijat până în acel loc. Evident, inamicul se afla acolo, inamicul îl aştepta.

Îşi descheie haina şi verifică buna funcţionare a tocului de piele, apoi îşi încărcă revolverul Beretta, băgând pe ţeavă un glonţ de 9 mm. Apoi puse arma la loc. Aşteptarea avea să ia sfârşit.

Hunter lăsase mulţimea de pe feribot s-o ia înaintea lui şi în acest timp căutase şi evaluase ieşirile posibile. Se desprinse din umbră, se amestecă din nou printre pasageri şi porni cu un pas liniştit spre vagoanele trenului. Alţi paşi se auziră imediat în spatele lui. Paşii a doi oameni care încetineau când mergea mai încet şi accelerau ritmul când el mergea mai repede.

Hunter avea un auz fin datorită experienţelor din trecut; auzi şi recunoscu paşii urmăritorilor.

Îşi continuă drumul spre ieşirea de pe debarcader şi-şi dădu seama de două prezenţe suplimentare, pe laterale. Era încercuit şi i se tăia retragerea. Undeva, mai departe, era aşteptat de alţii. Inamicul alesese cu grijă un loc care nu oferea nici o portiţă de scăpare.

Respiră profund şi se hotărî. Se răsuci brusc şi porni spre flancul stâng. Îl auzi pe inamic ripostând cu calm. O voce dădu câteva ordine şoptite în spatele lui, apoi auzi paşi repezi în faţă şi pe cineva care alerga spre noul său flanc drept. Noua repoziţionare se făcuse cu rapiditate.

Era momentul să treacă la atac, acum fiind singurul moment în care Hunter ar fi avut această posibilitate. Dar, mai înainte, voia să identifice inamicul. Nu trăsese niciodată într-un poliţist şi nu avea nici o intenţie s-o facă acum.

În faţa lui se înălţa un felinar a cărui luminozitate slabă era micşorată de ceaţa din port. Se opri sub el şi aprinse o ţigară, cu

urechea la pândă. Puţin mai liniştit, Hunter observă că inamicul se deplasa ca să refacă încadrarea pe care o stricase un moment. Apoi îşi continuă drumul cu repeziciune, ascultând totuşi cu atenţie paşii care răsunau în urma lui.

Acum!

Aruncă departe în faţă ţigara aprinsă, băgă mâna în haină şi se răsuci rapid spre dreapta. Apoi se lipi de pământ, cu Beretta în mână, gata să tragă. Ezită o fracţiune de secundă, cu degetul pe trăgaci, apoi identifică inamicul. Instinctul de „vânător” îl făcuse să se întoarcă exact în secunda în care urmăritorii se aflau sub felinar. Îi recunoscu imediat: mafioţi.

Cu câteva ore în urmă, Hunter meşterise mecanismul armei sale şi nu mai era nevoie decât de o mică apăsare pe trăgaci pentru un tir foarte strâns asupra unei ţinte la o distanţă de peste douăzeci de metri. Putea să mulţumească cerului care îi inspirase această măsură de precauţie, deşi nu avea de tras decât la vreo zece metri.

Cei doi oameni muriră mai înainte să fi putut scoate armele din haină, împuşcaţi în inimă, şi Hunter îşi continuă acţiunea. Se avântă apoi spre flancul încercuirii. În faţa lui, din întuneric, ţâşniră flăcări în momentul în care cineva trase la întâmplare asupra ţintei rapide şi neclare în care se transformase Hunter. Deplasându-se fulgerător prin acea atmosferă devenită brusc foarte apăsătoare, Hunter îşi dădu seama că inamicul venise în număr mare.

Un glonţ trecu prin pânza hainei sale şi altul îi rupse tocul pantofului. Se năpusti peste ei, ripostând la focul adversarului cu gloanţe de 9 mm, care erau primite cu gemete de agonie şi strigăte înfundate.

Se deplasă rapid şi încărcă Beretta. În acel moment se lovi de o masă imensă de oameni. Prăbuşindu-se împreună, o armă bubui la câţiva centimetri de faţa lui Hunter, glonţul însă porni inofensiv spre cerul fără stele. Hunter lovi cu stânga peste arma adversarului său şi reuşi să devieze revolverul enorm în clipa în care arma trăgea din nou. De data asta glonţul intră în corpul unui om.

— La dracu’! murmură huiduma prăbuşindu-se încet.

Hunter se trase înapoi, depărtându-se cât mai repede posibil de acea masă inconştientă. Auzi paşi precipitaţi şi apărură brusc siluete pe un fond ceva mai luminos. Se ridică într-un genunchi şi goli cele opt gloanţe ale noului încărcător asupra acestui grup. Corpurile se rostogoliră, se auziră strigăte stridente, şi grupul

ucigaş dispăru.

Acum se apropia o sursă luminoasă: farurile unei maşini învăluite în ceaţă. Vehiculul se deplasa pe lângă Hunter fără să-l orbească.

Inamicul ezita sau se grupa căci nu se mai trăgea. Deodată Hunter auzi o voce de femeie în spatele farurilor.

— Hunter! Urcă!

O a doua voce răsună imediat, venind de departe, plină de enervare:

— Maşina! Opriţi maşina!

Era vocea unui american, şi Hunter era convins că o mai auzise cândva, dar un nou tir furios, îndreptat împotriva maşinii, îl făcu să acţioneze cu repeziciune. Caroseria încasase deja câteva gloanţe, iar maşina vira la dreapta şi la stânga, în zgomotul geamurilor sparte când Hunter ajunse la ea. O portieră se deschise şi Hunter sări înăuntru, lipit imediat de scaun de o acceleraţie fulgerătoare.

În întuneric se putea distinge o formă feminină cu părul negru tuns scurt, o piele foarte deschisă şi un parfum agreabil. Avea probabil douăzeci şi cinci de ani şi părea înspăimântată. O fustă scurtă îi acoperea partea de sus a coapselor luminate de tabloul de bord. Cizmele înalte îi acopereau genunchii tremurători.

Vehiculul făcu turul gării pe două roţi şi pătrunse pe o stradă îngustă. În depărtare, sirenele sporeau irealitatea acelei nopţi ceţoase.

Hunter puse un alt încărcător în armă şi se întoarse spre fată.

— Îţi sunt foarte recunoscător dar… drept să-ţi spun, ai făcut o mare prostie…

Ea îi aruncă o privire rapidă.

— Să nu-mi vorbeşti de prostii. Şansele tale erau de treizeci contra unu.

— Nu mă apăram prea rău, zise încetişor Hunter.

O recunoscu brusc, precum şi maşina, un Jaguar-sport. Le remarcase pe feribot la Calais. Ba chiar oferise un foc acelei fete pe puntea vasului şi vorbiseră despre navigaţia cu ajutorul radarului, sistem pe care îl folosea feribotul ca să traverseze Marea Mânecii.

— Nu vei ieşi niciodată din Dover dacă nu faci ce-ţi spun, zise ea cu o voce încordată. Caută în cutia de pălării din spatele tău… E pentru tine, dar grăbeşte-te…

Hunter găsi o perucă roşcată, o barbă falsă şi o haină lungă cu glugă folosită de marinari. Hunter se uită la conţinutul cutiei şi se

gândi la implicaţii. Era clar că această răpire fusese pregătită cu minuţiozitate; o astfel de acţiune nu avea nimic spontan.

— Vom schimba maşina puţin mai departe, îl anunţă fata, confirmând bănuielile lui Hunter. Pune-ţi peruca şi pregăteşte-te să sări.

O nelinişte vagă punea stăpânire pe Hunter. Cine era fata şi de ce se preocupa de soarta unui anume Bob Hunter? Unde trebuia să-l ducă şi în ce scop? În depărtare, sirenele maşinilor de patrulare îl anunţau despre interesul pe care îl avea şi poliţia pentru acelaşi Bob Hunter. Impresia că fusese manipulat îl agasa pe Hunter, şi se întreba în ce măsură acea fată era răspunzătoare de aceste manevre.

Deocamdată era inutil să facă speculaţii; instinctul său de vânător hăituit îi spunea că mai întâi trebuia să fugă, urmând să reacţioneze apoi în consecinţă. Îşi puse peruca şi barba, apoi îmbrăcă haina cu glugă. Jaguarul se opri brusc lângă un microbuz VW. O siluetă se apropie imediat ca să preia Jaguarul; altă persoană se afla la volanul microbuzului. Hunter şi fata urcară în microbuz în timp ce Jaguarul dispărea deja într-un garaj ascuns. O maşină de patrulare cu sirena pornită trecu în întuneric prin spatele lor.

Omul de la volanul microbuzului râse scurt şi porni vehiculul în urma maşinii de poliţie. Fata se instalase pe bancheta din spate împreună cu Hunter. Îşi trase sufletul, apoi se aplecă peste Hunter, cu faţa lipită de gâtul lui, cuprinsă de o criză nervoasă.

„Aşa, îşi zise Hunter, asta mai lipsea!”

El care nu voise să facă decât o scurtă escală în Anglia ca să se reîntoarcă în Statele Unite! Ar fi putut, în trecere, să suprime pe purtătorii unor nume înscrise în carneţelul său. După întorsătura pe care o luau evenimentele, acum trebuia să-şi croiască drum printre duşmani ca să părăsească Anglia. Nu mai erau posibile execuţiile rapide în noapte. Jungla se închisese din nou în jurul lui; trebuia să-şi croiască o cărare cu maceta.

De la o vreme, viaţa lui se derula cu o violenţă constantă care începea să devină monotonă; acceptase în cele din urmă faptul sinistru că fiecare loc în care se afla devenea un câmp de bătălie. Totuşi, nu fusese niciodată partizanul unei lupte definitive. Mai ales când era vorba de un adversar mult superior.

Fata începu să plângă. Hunter oftă şi o ţinu lângă el. Îi era foarte îndatorat, indiferent de motivaţiile ei. Îl scăpase dintr-o situaţie foarte nesigură, şi poate că îi oferea o platformă temporară de pe care să poată organiza o ofensivă şi să

părăsească Anglia.

„O platformă imposibil de neglijat” îşi zise el gândindu-se la corpul fetei care stătea lipit de el. Totuşi, corpuri inferioare acestuia trimiseseră, de-a lungul istoriei, armate şi flote în luptă. Putea oare să fie sigur că acesta nu-l va trimite la asaltul Marii Britanii?

CAPITOLUL II

Fata avea totuşi îndrăzneală. După mica criză trecătoare, ea îşi şterse lacrimile, se destinse şi se uită la mâinile lui Hunter. În acel moment, microbuzul fu nevoit să reducă viteza din cauza unui baraj al poliţiei instalat la ieşirea din Dover. Fata se strecură în braţele lui Hunter şi lăsă capul pe umărul lui.

— Să nu faci nimic, zise ea. Lasă-ne pe noi să vorbim. Nu trebuie să-ţi audă accentul american.

Un poliţist în uniformă se apropie de vehicul şi se adresă scurt, politicos. Şoferul corpolent îi întinse actele prin geamul lăsat. Poliţistul examină documentul, apoi îi arătă ceva şoferului. Îşi spuseră câteva cuvinte cu glas scăzut, apoi poliţistul se apropie de geamul în spatele căruia se afla fata. Bătu uşor. Ea se desprinse lent din braţele lui Hunter, parcă cu regret, uitându-se confuză la poliţist, de parcă s-ar fi trezit din somn.

Poliţistul duse două degete la şapcă şi îi întinse o fotografie mărită a lui Hunter.

— Aţi văzut cumva această persoană? întrebă el.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Da, deseori. La televizor. E aventurierul acela american, nu?

— Nu l-aţi văzut în seara asta?

Ea scutură din cap, parcă cu gândul în altă parte. Scuturându-şi părul roşcat, Hunter mormăi şi el un nu gutural.

— Nici un Jaguar-sport?

— Îţi pierzi timpul, *Bobby,* zise şoferul. Ăştia doi dorm de câteva ore.

Tânărul poliţist duse din nou două degete la caschetă, zâmbi şi le făcu semn să treacă.

După trecerea barajului, şoferul întoarse capul şi-i zâmbi lui Hunter.

— Nu ne-am descurcat rău, ai? În mai puţin de două ceasuri vei fi la Londra, bătrâne. Ţin-te-mbădulat!

Puţin cam jenat de acest ultim sfat, Hunter aruncă o privire spre fată. Ea zâmbi şi-i explică:

— Vrea să spună să nu-ţi pierzi curajul.

Hunter mârâi, dădu drumul fetei şi se destinse. Avea să aibă probleme cu vocabularul în Anglia, poate chiar mai mult decât în Franţa.

Restul călătoriei se derulă în tăcere. Fata se retrase la capătul

banchetei, privind în tăcere pe fereastră. Hunter se uita ţintă la drum şi urmărea gesturile şoferului. Probabil că va primi explicaţii, acum însă trebuia să aibă răbdare.

Era trecut de miezul nopţii când ajunseră la Londra. Trecură Tamisa pe Westminster Bridge şi merseră pe Pall Mall până la Soho. În acel cartier încă mai era lume. Miile de restaurante, cluburi şi discoteci îi atrăgea pe noctambulii londonezi şi străini.

Hunter fu dus la o reşedinţă particulară din secolul al XIX-lea, situată la periferia vestică a cartierului Soho. Era o casă elegantă, cu vitralii pe faţadă, şi al cărei antreu era tapisat cu catifea roşie. Pe uşa masivă de la intrare era prinsă o placă de cupru pe care scria:

Muzeul Sade
Members Only[3]

Fata şi Hunter coborâră şi microbuzul porni imediat. Hunter o urmă. Pe fată, observând în trecere o lustră de cristal şi lambriuri frumoase de culoare închisă. Intrară într-o sală de primire cu pereţii acoperiţi cu acaju. Reşedinţa era pustie şi se simţea lipsa aerului. Era o atmosferă de înmormântare.

— Un muzeu ciudat, zise Hunter.

Fata se uită la el.

— E privat, zise ea. Nu-ţi face griji, eu mă ocup de el. Mă numesc Ann Franklin.

— De ce m-ai adus aici?

— Nu eu îţi voi spune asta: Fă-te comod, simte-te ca acasă, în timp ce eu îi voi telefona directorilor.

— Care directori? întrebă el.

— Directorii muzeului. Ei au aranjat totul, dar trebuie să mărturisesc că nu prevăzusem „focul de artificii” de la Dover.

Se depărtă de el şi se îndreptă spre o uşă situată la celălalt capăt al încăperii.

— Barul e acolo, zise ea arătându-i cu degetul. Relaxează-te.

Hunter era mai curând încordat. Se debarasă de barbă şi de perucă, apoi îşi puse propria lui haină. Merse la bar, îşi puse un tonic şi bău o gură, după care se apropie şi el de uşă. Şi constată că e încuiată, confirmându-i-se astfel bănuielile. Uşa de la celălalt capăt al încăperii era şi ea încuiată.

Stăpânit de o îngrijorare crescândă, Hunter se reîntoarse la

[3] Club privat (n. a.).

bar. Aprinse o ţigară şi remarcă reflexia flăcării brichetei pe peretele opus. O cercetare apropiată duse la descoperirea obiectivului unei camere de luat vederi ascunsă în spatele lambriurilor. Examină obiectivul o clipă şi îl acoperi apoi cu mâinile.

— Haide! zise el cu glas tare. Să terminăm joaca. Ce se petrece aici?

O voce cultivată, cu consonanţe tipic britanice, îi răspunse imediat prin intermediul unui difuzor invizibil.

— Eşti extrem de perspicace, domnule Hunter. Bun venit în Anglia. Sperăm că ne vei considera agreabili. Ne pare rău de tot de ce s-a petrecut la Dover. Îţi dai seama probabil că nu avem nici un amestec.

Hunter luă mâna de pe obiectiv şi făcu doi paşi în spate.

— Fie ca James Bond să odihnească în pace, zise el cu o voce ironică. Încuiat, observat prin intermediul unui circuit închis... De ce?

Auzi un râs scurt.

— Poţi foarte uşor să ne înţelegi, domnule Hunter. Precauţiile noastre decurg din reputaţia... ăăă... legendară pe care o ai. Credem că e mai bine...

— Nici vorbă! se răsti Hunter întrerupându-l. Aveţi douăzeci de secunde ca să descuiaţi aceste uşi, altfel le fac praf.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu fi grosolan, domnule Hunter. Nici imprudent. Imediat ce domnişoara Franklin îşi va termina raportul, vom vedea ce se cuvine să facem.

— Grosolan, ai! izbucni Hunter.

Scoase Beretta şi trase un glonţ în obiectiv. Detunătura făcu să vibreze pereţii.

— Domnule Hunter... zău... se bâlbâi vocea.

— Mă mai vezi? întrebă calm Hunter.

— Bineînţeles că nu. Ai tras în obiectivul camerei.

— Iată-ne deci la egalitate, zise Hunter. Mai aveţi vreo zece secunde ca să deschideţi uşile.

— Imposibil! exclamă o voce furioasă. Fii înţelegător, bătrâne. Nu putem...

— Am terminat, zise Hunter.

Se apropie de uşa pe care ieşise fata şi trase un glonţ în broască, apoi trecu într-o încăpere mică, de unde pătrunse într-un spaţiu mare tapiţat în stil oriental. Nu exista nici o fereastră. Ici şi colo erau împrăştiate taburete şi perne, ca într-un harem.

Hunter remarcă o uşă mare în capătul celălalt al încăperii. Uşa era înconjurată de un sex imens sculptat în masa ei, în care se puteau vedea nişte labii vaginale enorme, care serveau de fapt drept uşi.

— Ciudat muzeu, zise Hunter, trecând printre cele două labii.

Se pomeni într-o casă a scării care ducea la etajul de sus. Urcă fără grabă, cu arma ridicată, şi ajunse în altă cameră, cam de mărimea unei chilii. Parchetul era gol şi înăuntru nu se afla decât un birou mic şi câteva scaune pliante. Pe perete era agăţată o centură de castitate, în genul celor folosite de cavalerii care ţineau cu tot dinadinsul la onoarea doamnelor lor în timpul războaielor sfinte.

Trecu apoi în altă chilie în care nu se afla decât un vechi pat de campanie şi lumina venea doar de la un simplu bec. Examină căpătâiul şi picioarele patului îşi dădu seama că era un fel de stâlp al infamiei unde puteau fi legate şi supuse supliciului victimele.

Hunter se înfioră de repulsie. Începea să înţeleagă ce era muzeul în care se afla. Chilia următoare îi confirmă bănuielile. Era goală, dar în zid erau prinse cătuşe. Sub cătuşe se afla un butoiaş cu o scândură pusă deasupra a cărei utilitate era evidentă. Victima trebuia să se menţină în echilibru pe acea infimă platformă instabilă sau să atârne cu toată greutatea de cătuşe.

Agăţat de zidul opus, atârna încolăcit un bici mare. Hunter îşi imagina cu uşurinţă un amărât menţinându-şi cu mare greutate echilibrul sub loviturile repetate ale biciului. Hunter nu avea cunoştinţe prea întinse despre erotismul sadic, dar înţelese în acel moment de ce *Muzeul* se numea „Sade”.

Foarte stingherit, Hunter trecu prin alte câteva celule conţinând diferite instrumente de tortură. Începea să aibă impresia că se afla într-un labirint când, în cele din urmă, descoperi o a doua scară care îl duse într-o sală care era o dublură a sălii de primire de la etajul de jos. Ann Franklin stătea lângă un mic birou. Avea în mână receptorul unui telefon şi se uita la el cât se poate de calmă.

— Te dai în spectacol, zise ea. Nu vrem decât să te ajutăm.

— Vă daţi prea mare osteneală, răspunse Hunter examinând încăperea. N-am venit ca să particip la micile voastre jocuri. Unde e tipul?

— Care tip?

— Cel care are o voce de plutonier şi apucături perverse. De

unde-mi vorbea?

— Ah… ai descoperit?

— Evident.

Hunter făcuse turul sălii şi se oprise, lângă fată. Puse la loc Beretta.

— A fost amabil din partea ta că m-ai adus la Londra. Mai e şi altă ieşire, sau trebuie să trec iar prin toate sălile de tortură?

— Dar nu poţi pleca imediat! exclamă ea.

— Cum să nu?

Hunter continuă cu o voce mai amabilă.

— Ai fost foarte curajoasă la Dover şi îţi sunt recunoscător. Dar nu-ţi cerusem nimic, iar gratitudinea are şi ea limite. Nu merge până acolo încât să accept să fiu închis într-un muzeu pentru pervertiţi şi observat printr-un circuit TV închis.

Ea lăsă ochii în jos.

— Îmi cer scuze pentru măsurile noastre de precauţie. Să nu crezi că această instalaţie a fost montată special pentru tine. Dacă ţii neapărat, Charles se află în pivniţă, postul nostru de siguranţă. Dar, te rog, nu te duce să-l deranjezi. E un bătrânel amabil care n-ar face rău nici unei muşte.

— E mai mult decât un muzeu aici, nu? întrebă Hunter.

— Evident, zise ea privindu-l provocator. Toate fiinţele au dreptul la plăcere sexuală, chiar dacă gusturile lor sunt puţin… diferite. Noi le satisfacem aici gusturile.

— Cu stâlpul infamiei şi cu biciul, zise el ironic.

— Nu sunt decât nişte accesorii. E ceva psihologic. Au nevoie de stimulare fantezistă. Cam ca în pornografie.

— Înţeleg, zise Hunter. Un mic tur prin sălile de tortură şi sunt pregătiţi să se dea în bărci, nu? Nici măcar n-are sens.

— A… avem angajaţi, îi spuse ea cu glas scăzut. Putem pune la dispoziţie… la anumite preţuri… parteneri.

Hunter înţelese că încerca să-l reţină. Pentru cât timp?

— În fine, asta nu mă priveşte. Pe cine aştepţi?

— Cum?

— Tragi de timp vrând să mă ţii aici până la sosirea cuiva. A cui?

— Ţi-am spus că trebuie să telefonez directorilor.

— Ce vor de la mine?

— Îţi vor spune chiar ei.

— Nu. Îmi spui imediat sau plec.

— Vor să te ajute.

— De ce?

Ea dădu uşor din umeri.

— Vor ca şi tu să-i ajuţi. Dar nu trebuie să spun nimic. Trebuie să-i aştepţi.

— Pentru ce?

Şoldul ei intră în contact cu pulpa lui Hunter. Ea tresări râzând cu nervozitate şi puse o mână pe umărul lui.

— Voi, americanii, puteţi avea un aer atât de dur, de intimidant.

— Te sperii?

— Da.

Îşi puse şi cealaltă mână pe umărul lui şi se sprijini cu tot corpul de el suspinând încetişor. Apoi se dădu înapoi cu regret şi-i întoarse spatele.

— Bine, pleacă. Te înţeleg.

Hunter o urmărea cu privirea vrând să înţeleagă şi el. Era atât de drăguţă… Ce rol juca în acea casă de smintiţi? Oftă, dându-şi seama că încurcătura era prea mare pentru un om care nu era decât în trecere.

— Mulţumesc pentru Dover, zise el îndreptându-se cu rapiditate spre uşă.

Acolo însă se afla un om care îi bara calea. Tipul putea să fie descris ca fiind caricatura hollywoodiană a ofiţerului britanic, inclusiv mustăcioară cănită şi costum de tweed impecabil. Stătea atât de drept încât părea mai înalt de un metru şaptezeci şi cinci cât avea de fapt.

Hunter băgă mâna în haină.

— Ei bine, iată-l pe Charlie, zise el.

— Eroare, răspunse bărbatul. Charles se află în pivniţă. Înlocuieşte o cameră de luat vederi foarte costisitoare pe care ai distrus-o în mod inutil. Zău, Hunter, e un mod odios de a întoarce politeţea celor care te-au ajutat.

— Nu e politicos să fiu încuiat, îi atrase atenţia Hunter.

Avea arma în mână şi se îndrepta din nou spre uşă. Bărbatul nu se mişca din loc, blocându-i singura ieşire.

— Deocamdată nu-ţi pot explica nimic, zise el. Important este să nu ieşi în stradă în acest moment, Hunter. Acolo te aşteaptă moartea în mod sigur. Inamicul nostru comun te aşteaptă acolo.

— De unde ştii?

— L-am văzut venind. Întreg parcul e blocat.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Hunter. De poliţie?

— Glumeşti? Bineînţeles că nu, deşi probabil că nici ea nu e departe.

— Ai pomenit de un duşman comun. Explică-mi, insistă Hunter.

— Cei care îţi vor moartea încearcă să ne distrugă şi pe noi, dar din motive diferite. Noi te-am ajutat să intri în Anglia, nu trebuie să uiţi asta. Credem că…

— Iată o enigmă elucidată, zise Hunter. Dar Dover era plin de mafioţi. De unde ştiau că voi fi acolo?

— Da, bineînţeles, asta ne îngrijorează şi pe noi. O scurgere de informaţii probabil. Nu-ţi face griji, vom afla.

— Să admitem că deocamdată sunt satisfăcut de răspunsurile voastre, zise Hunter. Dar cu ce vă ajută prezenţa mea? Să fiu un exterminator în serviciul vostru?

Bărbatul dădu uşor din umeri.

— Terminologia e puţin cam dură dar… în fine, da. Ai jurat moartea unor persoane. Le avem aici la Londra. Am hotărât că… în fine, am votat, Hunter.

— Ce-aţi votat?

— Am luat hotărârea să te finanţăm la Londra.

— Nu sunt de închiriat, zise domol Hunter.

— Evident, răspunse celălalt. Nu voiam să insinuez… Voiam doar să cooperăm.

— Cum?

— Noi îţi furnizăm informaţii şi tu ne asiguri protecţia.

Hunter căzu pe gânduri.

— În felul acesta, continuă interlocutorul său, după ce-ţi vei fi terminat treaba la Londra, te vom ajuta să părăseşti ţara.

Hunter se hotărî.

— Nu accept, anunţă el cu o voce fără replică. Lasă-mă să trec, plec.

Bărbatul zâmbi, cu gura crispată.

— Pisica lui Kipling, zise el enigmatic.

— Poftim?

— Îmi amintesc de o poveste de Kipling. Era vorba de o pisică în junglă. „A trecut prin pădurea sălbatică, agitându-şi coada, mergând singură şi sălbatică.” Aşa eşti tu, Hunter, un animal sălbatic care merge singur. De fapt, e ceva demn de admirat. Îmi iau angajamentul că asta ţi se va scrie pe piatra de mormânt.

— Mulţumesc.

Hunter îl dădu la o parte şi porni pe scară în jos.

— Stai! strigă fata pornind după el.

Îl prinse din urmă la piciorul scării şi îi puse în mână o cheie.

— *Queen’s House,* şopti ea, apartamentul dinspre faţadă de la

etajul de sus. În faţă e Russell Square. Îl vei găsi cu uşurinţă. Nu rişti nimic acolo şi vei fi bine venit. Totdeauna.

Hunter o sărută uşor pe frunte.

— OK, murmură el şi ieşi.

Puse cheia în buzunar, dar apartamentul respectiv i se părea ceva foarte efemer în acel moment. Dacă omul în costum de tweed nu-l minţise, avea să iasă într-o stradă plină de mafioţi. Respiră profund şi verifică încărcătorul armei.

Prin urmare pisica mergea singură…

Hunter zâmbi şi-şi mângâie încărcătorul suplimentar. Gândul ăsta îi plăcea. Va ieşi şi îşi va agita coada sălbatică în pădurea sălbatică a Mafiei; asta trebuia să fie. Toate junglele seamănă, şi legea lor e aceeaşi. Trebuia să ucizi repede, apoi să pleci repede ca să te întorci şi s-o iei de la capăt. Era o lege pe care Hunter o cunoştea foarte bine. Era o lege vechea ca lumea, mai veche decât lefurile oamenilor. Iar Hunter putea şi el să-l citeze pe Kipling.

Iată acum legea Junglei – veche precum însuşi Cerul.

Sau:

O umbră şi un suspin trecură prin Junglă – e Teama, micule Vânător, e Teama!

„Da, îşi zise Hunter, Kipling ştia el ce ştia.”

Parcurse drumul în sens invers, străbătând din nou micile celule şi trecu prin labii, revenind în sala haremului. Remarcă, cu ocazia celei de a doua trecere, statuile falice, vazele în formă de cizme lungi care acopereau şi coapsa, abajururile în formă de corset, precum şi alte numeroase detalii ale decorului erotic. Dădu cu tristeţe din cap, gândindu-se la fata de deasupra, şi intră în sala de primire.

Acolo găsi un bărbat în vârstă, aşezat în genunchi lângă un panou al peretelui. Bătrânul ridică ochii şi se încruntă, apoi îşi feri privirea.

— Arată-mi cum să ies de-aici neobservat, ordonă Hunter.

Charles se ridică cu greu în picioare.

— Drumul cel mai sigur trece prin pivniţă, dar asta nu te va duce decât în cealaltă parte a parcului. Un avantaj minor, după părerea mea.

— Foarte bine, zise Hunter.

Nu avea nevoie decât de un avantaj infim. Se va strădui să-l menţină, la trecerea prin pădurile sălbatice.

CAPITOLUL III

Descoperi că pe bătrân îl chema Charles şi avea prenumele Edwin, dar prefera să i se spună Charles. După cum bănuise Hunter, era vorba de un fost ofiţer. Charles făcuse al doilea război mondial ca ofiţer de legătură în serviciul american de informaţii, OSS. Putuse să-i observe în voie pe americani şi să-i admire. De aceea înţelegea foarte bine şi aproba neîncrederea lui Hunter faţă de reţeaua TV cu circuit închis.

Lui Hunter nu i-ar fi fost prea uşor să ghicească vârsta exactă a lui Charles; totuşi îi dădea cam şaptezeci şi cinci de ani cu o eroare de câţiva ani, în plus sau în minus. Dacă ar fi trebuit să-l judece după reacţii, ar fi suprimat foarte mulţi ani, căci Charles era vioi şi lucid, iar ochii lui aveau în ei pasiunea tinereţii.

Dar corpul îl trăda atunci când se mişca; altfel era înalt şi slab fără să pară descărnat. Probabil că fusese un bărbat puternic în tinereţe. Avea maxilarul lung şi voluntar şi părul său alb era ondulat. Lui Hunter i-ar fi plăcut să-l cunoască cu treizeci-patruzeci de ani mai devreme.

Într-o perioadă anterioară, ieşirea secretă făcea parte dintr-un sistem de canalizare. Charles îl însoţi pe Hunter şi-i arătă cu mândrie locurile unde trebuise să întărească structurile vechiului tunel, deteriorat de bombe în cel de al doilea război mondial. Charles îi mai spuse că o astfel de ieşire de siguranţă reprezenta o necesitate vitală înainte; acum, tunelul nu mai reprezenta decât o extensie a muzeului, ce trebuia conservată ca şi restul.

— Se permite totul la Londra în zilele noastre, zise bătrânul cu ochi strălucitori. Păcatul pierde mult din farmecul său, nu-i aşa?

Ajunseră la capătul subteranei şi Hunter îi mulţumi strângându-i mâna şi scuzându-se pentru camera de luat vederi spartă. Urcă o scară metalică şi se pregăti să iasă la suprafaţă.

Charles se uita la el cu faţa slab luminată de o lanternă.

— Aruncă o privire înainte de a ieşi, *yankeule,* îi strigă el.

— Aşa voi face, *generale,* răspunse Hunter zâmbind.

— Ştii, acest mic muzeu... Are şi un alt sens, cum probabil că ţi-ai dat seama. Este un simbol al epocii noastre, Hunter. Să nu uiţi asta. Epoca *noastră.*

Zâmbetul lui Hunter dispăru. Făcu un mic semn cu mâna spre faţa concentrată şi lăsă jos trapa. Se întreba ce anume putea să-l împingă pe un astfel de bătrân să se amestece în astfel de

activităţi. Ar fi fost mai bine să-şi petreacă zilele în atmosfera calmă a unui club, povestind despre gloria unei epoci trecute, decât să-şi piardă timpul jucându-se de-a spionii într-un bordel pentru perverşi.

Hunter puse capăt acestor gânduri şi reveni la problema actuală. Se afla în pivniţa imobilului situat în faţa *Muzeului Sade.* Acest edificiu aparţinea tot directorilor muzeului, şi era vorba de o librărie specializată, dublată de un *sex shop.*

Lumina gălbuie a unui bec dezvălui faptul că pivniţa folosea drept depozit şi aproape peste tot se afla marfa.

Hunter urcă treptele vechi şi găsi încuietoarea descrisă de Charles. Pătrunse chiar în magazin. Se pomeni într-o beznă aproape totală; lumina slabă a felinarului de pe stradă conferea un relief diferitelor forme.

Hunter se ascunse în umbră lângă vitrină şi începu să urmărească mişcările de pe stradă. Ceaţa aproape că se risipise, menţinându-se doar foarte firav şi planând la câţiva metri de acoperiş. Vreo şase felinare prost plasate aruncau o lumină slabă care nu acoperea tot scuarul.

După câteva minute de aşteptare, cineva aprinse o ţigară în faţa magazinului dar în afara razei vizuale a lui Hunter. Nu văzu decât lucirea unui chibrit şi, imediat, fumul ţigării. Tipul era foarte aproape.

După câteva clipe, o maşină americană mare trecu lent prin faţa lui. Era un Lincoln cu patru-cinci persoane la bord. Hunter remarcă un far mobil fixat pe portiera şoferului. Erau vânători.

Imediat după trecerea limuzinei, un om ieşi din întuneric şi se opri sub un felinar ca să se uite la ceas, apoi dispăru din nou.

Da, îl aşteptau în număr mare.

Limuzina reveni după câteva momente şi se opri pe partea lui Hunter, în afara razei sale vizuale. Un bărbat înalt, cu umeri puternici, apăru imediat în faţa magazinului îndreptându-se spre maşină. În aceeaşi clipă, uşa muzeului se deschise şi ieşi Ann Franklin. Hunter o observă cu atenţie, întrebându-se cum va fi primită de cei care aşteptau în stradă. Tânăra femeie traversă strada şi se opri sub un lampadar din micul parc, în centrul scuarului. Părea că se uită la librărie; cu siguranţă că Charles îi vorbise de şiretlicul lui Hunter.

Hunter o privi nerăbdător. Dar ce voia? În timp ce se uita la ea, un om se desprinse din penumbră şi se îndreptă spre fată. Trecu pe lângă ea şi-şi continuă drumul mai departe. Ann se întoarse şi îl urmări cu privirea. Îşi vorbiseră? Nu ştia. Se părea

că nu.

După câteva secunde, un taxi intră pe străduţa care ducea la scuar şi se opri lângă Ann. Fata urcă şi taxiul porni. După o clipă, un alt vehicul, pe care Hunter încă nu-l remarcase, porni după taxi.

Nu, nu spusese nimic. Fusese identificată şi acum era urmărită. Tipii nu riscau deloc.

Ca şi Hunter. După ce supraveghease scuarul, Hunter îşi făcuse o idee despre terenul de afară şi despre forţele adverse. Îl aşteptau în număr mare, prea mare ca să treacă la un atac frontal.

Traversă din nou magazinul şi ieşi pe uşa din spate. Aleea era îngustă, urât mirositoare şi foarte întunecoasă, se întindea pe lângă magazin şi se termina în fundătură câţiva metri mai departe. Hunter o luă în singura direcţie posibilă, mergând cu prudenţă spre scuar, şi coti calm la colţul aleii.

Personajul impozant pe care îl remarcase mai devreme în faţa magazinului se afla la câţiva paşi, sprijinit cu spatele de zid, la jumătatea distanţei dintre Lincoln şi magazin. Avea braţele încrucişate şi părea că se plictiseşte. Nu-l văzu pe Hunter decât în momentul când acesta ajunse chiar lângă el. Tipul tresări.

— La dracu'! şopti el. M-ai speriat rău de tot, anunţă şi tu înainte să vii.

— Am înţeles, răspunse Hunter. Nu cred că e acolo; greşim.

Se apropie de tip, aşezându-se cu spatele la un felinar situat ceva mai departe.

— Asta zice Danno?

— Mda, răspunse Hunter.

Se gândi rapid la acest nume. *Danno Giliamo*? Posibil. Era locotenent în banda din New Jersey.

— E mai frumos la Jersey, nu? zise Hunter cu un ton dezgustat.

— La două dimineaţa e la fel peste tot, răspunse tipul încercând să-l vadă mai bine pe Hunter.

Vedea cu greu în noaptea londoneză.

Hunter gândi că tipul îşi pune întrebări în privinţa rangului. Oamenii din lumea interlopă erau foarte conştienţi de rangul lor, şi Hunter profită de acest lucru.

— Du-te să bei o cafea, îi ordonă el.

— Au cafea?

— Păi, ce-am zis?

Tipul oftă, mormăi ceva în legătură cu „cafeaua englezească" şi se scotoci în buzunar în căutarea unei ţigări. Hunter lovi

pachetul şi acesta căzu pe trotuar.

— Te-ai prostit? bombăni el. Doar n-ai să fumezi una aici?

— Parcă spuneai că greşim stând aici, răspunse liniştit tipul.

Strânse ţigările şi le puse la loc în buzunar.

— Să ştii că n-am venit aici pentru o cafea de tot rahatul. Îmi încerc şansa. Vreau să pun mâna pe cei o sută de mii de dolari. Dacă tipul nu-i aici, atunci am face bine să ne cărăbănim şi să dăm de el.

„Un *vânător de recompense”*, îşi zise Hunter. Ediţie revizuită şi corectată pentru secolul XX. Nici măcar nu face parte dintr-o familie. Profitând de acest detaliu suplimentar, Hunter continuă:

— Mai spune-mi o dată cum te cheamă?

— Dunlap, mormăi tipul cu aroganţă. Jack Dunlap. Vrei să-l silabisesc?

— Să nu uiţi o chestie, Jack Dunlap, zise Hunter. Danno şi cu mine îţi plătim cheltuielile.

Râse cinic.

— Îmi plac tipii îndrăzneţi. Du-te acolo, ia o cafea şi spune-i lui Danno că Frankie vrea să fii postat în rândul din faţă. Înţelegi? Acolo unde va ieşi cu bube!

Tipul zâmbi.

— Bineînţeles, Frankie. N-o să regreţi. Cei pe care îi dobor eu, ajung în pământ, ai să vezi.

— Mai lasă puţin din el pentru identificare!

— Nu-ţi face griji, răspunse Dunlap râzând uşurel. Le găuresc burdihanul. Nu-i identifici după buric.

Încercă încă o dată să vadă faţa lui Hunter, apoi o porni spre partea cealaltă a scuarului.

Hunter se apropie de limuzina staţionată lângă trotuar, care aştepta cu motorul pornit şi farurile stinse. Cei din maşină erau probabil curioşi să ştie cine se apropia. Hunter se aplecă lângă geam în partea şoferului.

— Hei, voi, duceţi-vă să-l acoperiţi pe Dunlap, zise el cu un ton fără replică. A văzut ceva.

Trei portiere se deschiseră imediat şi siluetele se depărtară în noapte. Şoferul rămăsese la locul lui. Hunter deschise brusc portiera.

— Şi tu, pe toţi dracii! se răsti el. Du-te!

Şoferul ieşi repede din maşină, alergând după ceilalţi. Hunter se aplecă spre interiorul vehiculului şi găsi levierul farului mobil. Un fascicul puternic lumină brusc scuarul, izolând statura impozantă a lui Jack Dunlap.

— *Iată-l!* răcni Hunter.

Dunlap se opri brusc în clipa în care farul îl lumină, se întoarse cu revolverul în mână şi încercă să evite sursa luminoasă. Dar alţii reacţionaseră mai rapid. O ploaie de gloanţe se abătu asupra ucigaşului şi, scuturat ca o păpuşă de cârlţi, Dunlap fu aruncat la pământ.

Hunter se aşeză la volan şi făcu maşina să avanseze lent.

— *Nu era el!* strigă el din nou.

Farul izolă apoi o a doua siluetă care alerga la celălalt capăt al scuarului. Noua ţintă se opri instantaneu şi ridică imediat mâinile deasupra capului.

— Nu sunt eu! strigă tipul în momentul în care era străpuns de gloanţe.

Hunter acceleră, viră pe străduţa circulară, îndreptându-se, cu farurile stinse, spre ieşire. Împuşcături sporadice izbucniră lângă muzeu, tulburând liniştea nocturnă, şi o voce depărtată cerea cu insistenţă oprirea focului.

Hunter acceleră în momentul în care ajunse la alee. O echipă de ucigaşi postaţi la colţul scuarului se uită la el cum trece, dar fără să tragă. După toate aparenţele, tipii erau într-o confuzie totală.

Aliaţii trebuie să se cunoască, şi trebuie să cunoască şi inamicul.

Exterminatorul îşi va aminti de acest sfat mai târziu, dar deocamdată fugea prin pădurea sălbatică din Londra.

CAPITOLUL VI

Danno Giliamo era nefericit. Organizase două ambuscade perfecte într-o noapte, iar ticălosul de Hunter se eschivase de fiecare dată, lăsând în urma lui grămezi de cadavre băltind în sânge.

— Problema mea cea mai gravă, îi explică Danno omului său de legătură londonez, e că trebuie să fac treaba asta cu o bandă de incompetenţi. Cu adunătura asta de fraieri nu vom pune niciodată mâna pe el.

Muşcând uşor dintr-un trabuc stins, Nick Trigger, un bărbat puternic de vreo patruzeci şi cinci de ani, se uită cu atenţie la *caporegime* din New Jersey. Cunoscut înainte cu alte nume – Endante, Fumerri, Woods, pentru a nu cita decât pe cele mai recente – Nick fusese un ucigaş plătit în serviciul „familiilor” de pe coasta de est, de pe la sfârşitul anilor patruzeci. Instalat în Anglia de mai puţin de un an, având acte false pe numele Nicholas Woods, el primise de la *capi* americani o misiune ciudată. Numit Nick Trigger în mesajele codificate intercontinentale, porecla i-a rămas.

Această misiune ciudată consta în descurajarea oricărei tentative de organizare criminală engleză în branşele în care era interesată Mafia. Cu greu s-ar fi putut găsi un om mai bine adaptat împrejurărilor. Dur, tenace, de o cruzime rece, i se puteau atribui, direct sau indirect, peste o sută de execuţii ordonate de Mafia. Multe dintre victime fuseseră mai înainte colegii lui.

Acum, acelaşi asasin profesionist reprezenta consiliul capilor şi nu era răspunzător decât în faţa lor. De aceea era foarte tulburat de necazurile pe care i le provoca prezenţa acelui *caporegime* din New Jersey.

Trigger scoase trabucul din gură.

— Câţi tipi ai cu tine, Danno? întrebă el.

— Am vreo doisprezece tipi din echipa mea personală, răspunse nervos Giliamo. Apoi mi-au rămas vreo douăzeci din vânătorii de recompense dintre cei pe care îi adusesem cu mine. Nu ştiu câţi tipi am recrutat la faţa locului; e o chestie care variază tot timpul. De fiecare dată când unul din ei e împuşcat, pierd zece care se sperie.

— Câţi tipi locali ai în momentul ăsta?

— Cam doisprezece.

Trigger fluieră uşurel.

— Păi, cari după tine o întreagă armată. Şi nu reuşeşti să pui mâna pe Hunter?

— Trebuie să-l vezi pe tip cum lucrează ca să crezi, răspunse Giliamo. Nu-l vom dovedi cantitativ, ci calitativ. Am adus cu mine nişte băieţi buni, Nick, dar nici unul nu are clasa lui. Şi pe urmă, vânătorii ăştia de recompense, e aproape o crimă să-i pui în primele rânduri. Hunter îi seceră ca pe spice! Ar fi trebuit să vezi ce ne-a făcut ultima dată; şi pun prinsoare că el n-a tras nici măcar un foc. A reuşit să-i facă să tragă unii în alţii.

— Înseamnă că e şiret, ai?

— Ca o vulpe, Nick. Ca o vulpe afurisită.

Nick începu să molfăie din nou trabucul.

— Ce-mi ceri exact, Danno? întrebă el după un moment de tăcere.

— Mă gândeam că ai putea să te ocupi de treaba asta, Nick.

— Să-l lichidez pe Hunter?

— Păi… da. Nu cunosc pe nimeni care ar putea s-o facă în afară de Nick Trigger.

— Am aflat că le-a tras-o rău de tot fraţilor Talifero la Miami, murmură Nick.

— Nu numai fraţilor… întregului Miami. Acum nu se mai poate trăi.

— Totuşi fraţii Talifero erau cei mai răi, zise Nick oftând. La urma urmelor, e posibil ca acest Hunter să-şi merite reputaţia.

— Fără îndoială, Nick, răspunse Giliamo. E mai tare decât ei. La drept vorbind, i-a băgat în sperieţi pe toţi oamenii mei, nu pot să-ţi ascund asta. Trag unii în alţii la cea mai mică mişcare. Trebuie să fiu cinstit. Nu ştiu cine altul în afară de tine l-ar putea suprima pe tipul ăsta.

— Nu încerca să mă îmbrobodeşti, Danno. Nu accept niciodată o treabă pentru că sunt flatat.

— Spun ce gândesc, îl asigură Giliamo. Cred că-ţi dai seama de asta, nu?

— Da, presupun că da, răspunse Nick.

Se gândea cu rapiditate.

— Ştii, continuă el, sunt foarte atent ce fac aici în Anglia. Joc o carte mare, şi încă n-o am în buzunar. Am destulă treabă de făcut şi fără necazurile astea suplimentare.

— Sunt convins, Nick, dar credeam că…

— Am investit mulţi bani în ţara asta. Avem societăţi de

producţie a filmelor, teatre, cluburi, cazinouri… adică lovele legale! Biştari mulţi, Danno. Ba chiar grupuri muzicale şi magazine de discuri. Şi e foarte greu. Competiţia e acerbă. Şi oamenii nu vor să câştige lovele uşoare. Vreau să spun că copoii şi înalţii funcţionari sunt cinstiţi, şi nu ştiu cum să procedez. N-am mai văzut o ţară atât de cinstită.

— Nu ştiam că te ocupi de afaceri, credeam că conduci aici nişte duri.

— E adevărat, dar tot ce ţi-am spus face lucrurile mai delicate. Dacă nu-ţi poţi oferi siguranţă, trebuie s-o forţezi. Dacă marii mahări locali nu vor să audă de nimic, atunci trebuie să pui mâna pe teritoriul liber. Ceea ce înseamnă că sunt foarte ocupat, Danno.

— Să ştii că, după părerea mea, ai putea să rezolvi povestea asta cât ai bate din palme. Şi gândeşte-te la creditul pe care l-ai căpăta. Asta ar dovedi o dată pentru totdeauna că Trigger e mai tare decât fraţii Talifero!

Nick Trigger oftă. Îşi pipăi cravata şi făcu cercuri pe masă cu ceaşca de cafea.

— Trebuie să anunţ *capi.*

— Asta nu pune nici o problemă. Ţin să pună mâna pe Hunter mai mult decât pe Manhattan. În schimb, dacă ai putea explica lucrurile în aşa fel încât să nu apar ca un idiot… adică ceva de genul că nu cunosc locurile la fel de bine ca tine, şi că ţi-ar plăcea să rezolvi povestea asta fulgerător… înţelegi? Ca să nu par complet incompetent.

— Da, înţeleg, Danno, şi e adevărat, îi răspunse Nick. Dacă împuşcăturile pe străzi se vor repeta, oraşul va fi pus sub cheie. Iar tipii de la CID ar putea să-mi arunce în aer tot teritoriul. Sunt oameni serioşi.

— Ce înseamnă CID? întrebă *caporegime* din New Jersey.

— O divizie a Scotland Yard-ului, *Criminal Investigation Division.* Sunt mai rău decât federalii de la noi.

— Ei bine, iată ce trebuie să le spui, replică rapid Giliamo. Spune-le că vrei să iei treaba asta în mâna ta şi că mă ţii aici ca să-ţi dau o mână de ajutor.

— Bine. Mă voi mai gândi, răspunse Trigger.

Uciderea lui Hunter ar fi fost încoronarea carierei sale, iar el avea mai multă autoritate asupra teritoriului englez decât îi spusese el lui Danno Giliamo. În curând, Nick Trigger avea să urce în grad, şi ar fi fost bine pentru el să reuşească în direcţia în care fraţii Talifero eşuaseră.

*

* *

Un grup de oameni cu feţe serioase se instală la o masă pentru discuţii într-un imobil impozant de pe malul Tamisei. Se vedeau nevoiţi să se ocupe de o problemă foarte importantă. Cei mai mulţi aveau o atitudine solemnă iar unii păreau pe jumătate adormiţi. Era patru dimineaţa şi conversaţia lor era redusă la minimum.

Directorul stătea în picioare în faţa unei hărţi a oraşului Londra, cu braţele încrucişate, şi aştepta ca oamenii să ia loc în tăcere. Apoi îşi părăsi poziţia rigidă, făcu câţiva paşi spre un pupitru instalat la capătul mesei, examină scurt cele câteva foi de hârtie puse în faţa lui şi se uită la oamenii săi.

— Ei bine, iată o zi care începe foarte devreme, nu-i aşa? Văd că toţi suntem alertaţi şi dornici să trecem la lucruri serioase. Aşa că voi fi cât mai scurt posibil.

Se opri o clipă de parcă ar fi aşteptat o reacţie la umorul său britanic. Văzând că nimeni nu spune nimic, directorul continuă imediat.

— E vorba despre acel Hunter, soluţia americană împotriva suprapopulării. Avem toate motivele să credem că ieri seară a intrat în Anglia prin Dover.

Reacţia nu se lăsă aşteptată. Ochii umflaţi de somn se deschiseră larg, un om de la capătul mesei închise brusc gura în plin căscat, iar alţii schimbară priviri care spuneau că bănuielile lor fuseseră confirmate.

— Puteţi deci înţelege această convocare matinală. E multă treabă de făcut şi, din păcate, prea puţin timp pentru a acţiona. Vă cer să ascultaţi cu atenţie, să luaţi note şi să puneţi întrebări dacă aveţi neclarităţi. Iată faptele pe scurt.

Adunarea dură vreo patruzeci de minute şi scoase în evidenţă toată amploarea reacţiei Scotland Yard-ului în faţa prezenţei lui Hunter în Anglia. Concediile fuseseră anulate şi toate minţile organismului poliţienesc fuseseră îndreptate spre problema Bob Hunter.

Reacţia era extremă, dar calculată. Şederea lui Hunter în Franţa, precum şi tumultul provocat de ea, fuseseră urmărite cu atenţie de poliţiştii de dincolo de Canalul Mânecii. Se considerase că erau mari şanse ca Hunter să treacă în Anglia şi aproape peste tot fuseseră instalate echipe de supraveghere. Hunter le evitase şi, în mai puţin de două ore, în puncte diferite, avuseseră loc bătălii în toată regula.

Cu câteva zile înainte, la Scotland Yard se făcuseră planuri, a căror punere în aplicare avea să fie instantanee. Maşina pornise deja şi poliţia se sesizase de cazul Hunter. Se formară echipe speciale, fură alertaţi informatorii din mediile interlope şi puşi la treabă agenţii speciali. Toate sistemele de transport în comun fură puse sub supraveghere, companiile de taxiuri şi cele care închiriau maşini primiră recomandarea să-şi examineze clienţii şi se porni urmărirea tuturor persoanelor cunoscute, sau bănuite că fac parte din mediul crimei organizate.

Începea bătălia Angliei, iar jungla se închidea în jurul lui Hunter.

CAPITOLUL V

Hunter nu voise să declanşeze războiul la Londra. Nu cunoştea nici oraşul, nici locuitorii şi nu avea nici un fel de informaţii despre branşa locală a Mafiei. Avea câteva nume în carnet, nume fără adrese, fără descrieri, fără nimic. Singura soluţie era părăsirea Angliei cât mai repede cu putinţă fără să facă valuri.

Proiectul său iniţial, la plecarea din Franţa, era să facă escală la Londra şi să plece imediat spre Statele Unite. Totuşi, apariţia bruscă a tinerei Ann Franklin anulase această posibilitate. Între timp, lucrul cel mai bun era să reacţioneze în funcţie de evoluţia evenimentelor, şi asta şi făcuse.

Tirul din faţa *Muzeului Sade* avusese loc cam cu o oră în urmă. Hunter conducea fără ţintă, neştiind unde să se oprească. Se învârtea pe străzile întortocheate din Londra, gândindu-se la diferitele soluţii ce puteau fi luate în calcul.

Îi veneau pe rând în minte Ann Franklin, bătrânul Charles, ba chiar şi tipii care îi baraseră calea, precum şi oamenii anonimi tare îl ajutaseră să părăsească Dover şi să ajungă la Londra. De ce făcuseră asta? Riscaseră enorm, totuşi planul lor fusese prevăzut până i cele mai mici amănunte, fără să le pese de pericol. Ce ameninţare făcea să acţioneze astfel?

Nu le arătase nici un fel de gratitudine şi îi părea răi. Dar combătea acest sentiment zicându-şi, în mod logic, că dacă sar fi alăturat lor, i-ar fi expus la primejdii şi mai mari. Trecutul îi dădea dreptate. Toţi cei care îl ajutaseră pe Hunter muriseră. Mafia era o organizaţie răzbunătoare. Lista celor morţi pentru cauza Exterminatorului se întindea până în California, şi Hunter se considera vinovat de asta, purtând această povară ca pe o cruce. Cu ocazia şederii în Franţa fusese gata să provoace moartea…

Respinse brusc acest gând; jurase să nu se mai alieze cu forţele amicale. Trebuia se evite cu orice preţ punerea în pericol a oamenilor de la muzeu.

Era o afacere încheiată.

Părăsirea Londrei era o altă problemă. N-ar fi fost deloc uşor în vehiculul furat, acea maşină americană mare şi prea bătătoare la ochi.

Şi se mai şi rătăcise. Găsise o hartă în maşina rechiziţionată dar pe ea nu figurau decât arterele principale şi monumentele.

Din clipa în care descoperise acea hartă, Hunter nu văzuse nimic care să-i poată indica unde se afla. După câteva minute de deplasare printr-un nou labirint, se pomeni pe o stradă mare unde văzu un planetarium şi muzeul *Doamnei Tussaud.* Acum se putea orienta. Mergea pe Marylebone Road, la sud de Regent's Park şi de Zoological Gardens.

Trase maşina pe marginea străzii şi începu să studieze harta. Se afla în nordul oraşului şi puţin la vest de centru. Aeroportul se afla departe la sud şi încă şi mai la vest. Trasă ruta până la aeroport apoi, impulsiv, coborî din maşină ca să se uite în portbagaj.

Imediat îşi dădu seama că şterpelise mai mult decât o maşină; portbagajul era un adevărat arsenal. Erau acolo o puşcă cu ţeava retezată, un mic PM Uzi israelian şi mai ales o carabină Weatherby Mark V, echipată cu un telescop şi vreo cincizeci de gloanţe mari Magnum 460. El însuşi maestru armurier, Hunter era impresionat. Carabina era protejată de un toc de piele care, probabil, costase cât arma, care fusese încărcată şi calibrată să tragă până la o mie de metri. Hunter găsi graficele de traiectorie într-un buzunăraş al tocului. Conform hărţii balistice, căderea de traiectorie nu necesita decât o corecţie de zece centimetri pentru distanţa maximă, şi nici o corecţie nu se prevedea până la distanţa de patru sute de metri.

Carabina Weatherby era o armă de mare precizie şi fusese îmbunătăţită de un adevărat maestru. Hunter era foarte mulţumit că făcuse rost de o astfel de armă şi mulţumea Cerului că acea carabină nu era îndreptată împotriva lui. Cel care o reglase ştia s-o folosească şi această evidenţă îl tulbură pe Exterminator. Forţele inamice nu erau formate numai din figuranţi, printre ele se aflau şi meşteri în arta crimei. Carabina constituia o dovadă de temut.

Hunter îşi puse apoi întrebări legate de Lincoln. Era clar că mafioţii veniseră în număr mare şi era puţin probabil că vor abandona partida doar după câteva împuşcături trase în noapte.

Puse armele la loc în portbagaj şi porni cu maşina spre intersecţia dintre Marylebone Road şi Baker Street, apoi vira pe Baker Street şi merse până la Oxford Street, iar de acolo până la Park Lane lângă Hyde Park. Trecu pe lângă *Hilton* şi vira până la Knightsbridge de unde se îndreptă spre Cromwell Road care urma să-l ducă eventual până la aeroport.

Va intra mai întâi în aerogară de unde va lua valiza expediată de la Paris. Înăuntru se aflau lucruri personale de care avea

nevoie – un costum de schimb şi o pereche nouă de pantofi. Mai avea acolo şi cosmetice cumpărate de la Marsilia care ar fi putut să-i fie de folos.

De armele din portbagaj trebuia însă să se descotorosească. Dacă evenimentele se derulau după cum spera, nu s-ar fi putut folosi de ele, căci avea de gând să dispară, nu să lanseze o ofensivă. Îi va părea rău după carabină. În rest, erau arme a căror achiziţionare nu punea probleme, iar Beretta lui îi era suficientă deocamdată.

Aeroportul din Londra arăta ca un spaţiu confuz. Un terminal pentru zborurile intercontinentale şi altul pentru zborurile intereuropene. Panourile indicatoare nu aveau nici o semnificaţie pentru Hunter, iar ceaţa se îndesise.

Avu nevoie de douăzeci de minute ca să găsească terminalul, apoi încă zece minute pentru a repera toate ieşirile parcării şi aerogării. Când intră în sfârşit în hol, Hunter cunoştea toate ieşirile şi parcase limuzina astfel încât să poată pleca în cea mai mare viteză.

Îşi recuperă fără probleme valiza. Fusese inspectată de vameş la expediere. Hunter se legitimă cu un paşaport american cumpărat de la Paris. Făcu drumul înapoi până la maşină şi puse valiza pe bancheta din spate, apoi se îndreptă, la volanul limuzinei, spre terminalul internaţional. Trase maşina într-un loc rezervat autobuzelor BOAC *Air Terminal*, luă valiza şi porni în direcţia casei de bilete.

Aproape că ajunsese la ghişeu când remarcă zgomotul unor paşi grăbiţi în urma lui.

— Nu te duce acolo, domnule Hunter, imploră o voce încordată.

Îi era scris s-o mai vadă o dată pe Ann Franklin.

Tânăra femeie, îmbrăcată cu un mini-mantou London Fog şi purtând o pălăriuţă „spirituală”, era foarte frumoasă în ciuda aerului îngrijorat.

Hunter băgă mâna în haină.

— De ce?

— Charles a crezut de cuviinţă că trebuie să ştii că CID te caută peste tot, zise ea gâfâind. Chiar şi aici. Charles mi-a spus că la fiecare ghişeu de bilete va fi un poliţist în civil.

După obiceiul său, Hunter luă repede o hotărâre. O strânse de braţ, o duse până la maşină, o puse să urce, aruncă valiza pe bancheta din spate, se aşeză la volan şi părăsi aeroportul.

— Îţi mulţumesc încă o dată, zise el, după ce ieşiră de pe

aeroport. Dar eşti singură?

— Cum?

— După ce-ai ieşit de la muzeu, ai fost urmărită.

— Ah, tipii ăia!

Ann Franklin se strâmbă dispreţuitoare.

— I-am pierdut în Picadilly.

Hunter îi zâmbi amical.

— Eşti îndrăzneaţă, zise el cu o voce admirativă.

— Această remarcă, făcută de un american, cred că e măgulitoare, zise ea zâmbind.

— Bineînţeles.

Suspină.

— Mă aşteptai de mult timp în frig?

— Nu, nu chiar. Nu eram foarte siguri că nu ai plecat încă. Charles mi-a telefonat puţin după patru. Am venit imediat. Maiorul Stone s-a postat la *Terminal* BOAC. Harry Parks – cel care a condus până la Londra – a plecat să supravegheze *West London Terminal.*

Tânăra femeie râse nervos.

— Mi se pare cât se poate de justificat că eu să am noroc.

— Da, zise Hunter cu o voce ironică. Ai multă baftă.

— De fapt, continuă ea fără să-i ia în seamă sarcasmul, felul în care ai plecat din Soho a fost de-a dreptul extraordinar. Charles mi-a povestit totul. Să ştii că suntem foarte mândri de tine.

Hunter se simţea din ce în ce mai vinovat cu fiecare secundă.

— Ann, zise el cu seriozitate, ce vreţi voi de la mine?

— Deocamdată să supravieţuieşti. Nu vrem decât să te ajutăm pentru asta.

Hunter nu găsea nici o formulă logică ca s-o contrazică. Schiţă un zâmbet.

— OK, voi avea încredere. Deocamdată. Dar să nu uiţi un detaliu. Atâta vreme cât vă purtaţi amical cu mine, vă veţi bucura de toată ura inamicilor mei – nişte tipi foarte neplăcuţi. Pe de altă parte, dacă se dovedeşte că sunteţi duşmanul meu… ei bine, şi eu ştiu să fiu foarte neplăcut.

— Ştim toate astea, răspunse ea. Şi acceptăm riscurile.

Hunter nu avu ce să-i răspundă, şi merseră în tăcere pe Cromwell.

Road spre Londra.

— Gloucester Road e doar puţin mai încolo, îi zise ea în cele din urmă. Fă aici la stânga. Vom veni pe Paddington şi vom trece pe la nord.

— Unde mergem?

— La *Queen's House,* răspunse ea. Cheia cred că e în buzunarul tău.

— La tine acasă?

— Da. E apartamentul meu secret. E un loc sigur.

— Bine, contez pe el, zise Hunter.

Ea se plecă spre el şi-şi aşează capul pe braţul lui.

— Nu fi atât de rece, domnule Hunter. Vom fi singuri… Şi… vom învăţa să ne cunoaştem mai bine.

Hunter primi această ultimă declaraţie cu sentimente diferite. Îi trecu rapid prin minte imaginea celulelor de tortură de la muzeu. Apoi aruncă o privire spre creatura încântătoare de lângă el şi simţi un spasm în stomac.

— Să sperăm că familiaritatea nu ne va dezamăgi, murmură el.

— N-am nici o grijă în privinţa asta.

În schimb, Hunter era îngrijorat pentru, amândoi. „Flux sau reflux?" se întrebă el.

CAPITOLUL VI

Hunter plecă să facă un tur pe jos în timp ce Ann ducea maşina în garajul din spatele imobilului. Russell Square era un parc mic şi simpatic situat la nord, lângă Universitatea din Londra şi *British Museum. Queen's House* era primul edificiu dintr-un şir de reşedinţe particulare victoriene aflate la extremitatea sudică a scuarului. Cartierul părea rezervat reşedinţelor particulare, pensiunilor de familie distinse şi vechilor apartamente, a căror vechime justificau chiria ridicată.

Hunter examină rapid scuarul dar nu descoperi nimic. O găsi pe Ann lângă garaj, luă valiza, apoi intrară în imobil pe o uşă ascunsă.

Apartamentul tinerei femei era de o mare sobrietate, ceea ce-l surprinse pe Hunter care se aştepta, mai mult sau mai puţin, la o continuare a *Muzeului Sade.* Văzu un apartament auster cu ambianţă de bibliotecă.

— Aici e ascunzătoarea mea, zise ea. De fapt, nu trăiesc aici. E un refugiu unde vin când am nevoie de linişte.

Hunter duse valiza în salon şi depărtă uşor perdelele. Era încă întuneric şi felinarele din faţă aveau lumina înecată în ceaţă.

— Dormitorul e la stânga, bucătăria la dreapta, îi explică Ann. Vrei să mănânci sau să dormi?

Hunter suspină şi se întoarse spre ea.

— Sunt frânt.

— Uşa băii dă în dormitor. După o baie te vei simţi mai odihnit.

— Da. Mulţumesc.

Intră în dormitor şi puse valiza pe un fotoliu. Fata îl urmărea din uşă, aparent destul de încordată. Hunter îşi scoase haina.

— Pot să-mi aşez lucrurile? întrebă el.

Fata se uita fix la arma de la subsuoară.

— Da, bineînţeles, răspunse ea aproape în şoaptă. Găseşti umeraşe acolo în dulap.

Dulapul era gol, Hunter găsi umeraşele şi îşi agăţă haina şi costumul de schimb.

— Un refugiu, ai? zise el.

— Da, răspunse ea de lângă uşă. Ţi-am spus că nu trăiesc aici. Trăiesc la maiorul Stone.

— Înţeleg.

Tânăra femeie intră în cameră şi se postă lângă Hunter care

continua să-şi golească valiza.

— Presupun… mă tem că nu m-am exprimat corect adineauri. Când am spus că vom învăţa să ne cunoaştem mai bine, nu voiam să spun că… că ne vom culca împreună.

Hunter îi zâmbi ostenit.

— Nu, bineînţeles.

— N-am nimic cu tine, adăugă ea imediat. De fapt… în fine, e foarte simplu… mi-e… mi-e frică de bărbaţi. De toţi bărbaţii, nu numai de tine!

Hunter se uită un moment la ea în tăcere.

— OK.

Deschise fundul dublu al valizei şi scoase ce-i mai rămăsese din bani. Nu mai avea decât vreo câteva mii de dolari în bancnote mari, ceea ce forma un teanc destul de subţirel. Puse banii pe noptieră sub Beretta, apoi îşi scoase tocul de la subsuoară şi începu să-şi descheie cămaşa.

Ann Franklin pipăia combinezonul negru aşezat pe pat.

— Porţi aşa ceva pe sub haine? îl întrebă ea cu seriozitate.

— E ţinuta mea de luptă, zise el râzând. Cineva mi-a spus la Miami că asta îi intimidează pe inamicii mei. Dar nu pentru asta îl port. Mă face mai puţin vizibil noaptea.

— Ca luptătorii din trupele de comando?

— Da.

Conversaţia lor devenise mai puţin încordată. Tânăra femeie desfăcu combinezonul şi îl puse pe lângă ea.

— Îţi ţine de cald?

— Da, răspunse Hunter, care se descălţa. E un costum izoterm.

— Înţeleg.

— E… ăăă… e adevărat ce-ai spus despre bărbaţi?

Ea roşi brusc şi lăsă combinezonul să cadă pe pat.

— Da. E o prostie, evident, răspunse ea repede. Cred că asta îmi vine de la bărbaţii pe care… pe care i-am cunoscut.

— Precum maiorul Stone, nu-i aşa?

— Te înşeli. Maiorul a luat locul tatălui meu. M-a crescut de la vârsta de doisprezece ani.

— Înţeleg, zise Hunter, care îşi căuta aparatul electric de ras.

Ea continuă:

— Maiorul s-a purtat totdeauna frumos cu mine. N-a vrut niciodată să fiu expusă la… la asta. Totdeauna mi-a dat ce era mai bun.

— Cu atât mai bine pentru el, zise Hunter.

Deodată simţi că îi este tare somn.

— Ai cumva cafea aici?

— Cum să nu, răspunse ea îndreptându-se spre bucătărie. Fă-ţi baia şi eu pregătesc cafeaua.

Tulburat, Hunter se uită după ea cum ieşea din cameră. Nu prea avea sens, dar era prea obosit ca să se neliniştească. Se dezbrăcă şi, scoţându-şi ceasul, observă că era şapte dimineaţa. Noaptea fusese lungă. În dormitor era frig dar nu mai avea forţă să tremure. Luă Beretta şi briciul şi intră în sala de baie.

După zece minute, Ann Franklin bătu uşor la uşa sălii de baie, apoi intră cu o tavă. Tânăra femeie fredona încetişor. Hunter era lungit în cadă, acoperit de apa spumoasă. Părea complet relaxat dar, cu ochii pe jumătate închişi, urmărea toate gesturile fetei. Ea aşeză un taburet lângă cadă şi puse pe el tava. Atunci remarcă arma prinsă în suportul de prosoape, la îndemâna lui.

— Am auzit că uneori se doarme cu arma sub pernă, domnule Hunter, dar nu crezi că eşti puţin cam ridicol?

Pierduse tonul amical; părea din nou încordată.

— Cei care supravieţuiesc nu sunt niciodată ridicoli, zise el cu o voce adormită.

Ea lăsă ochii în jos.

— Evident, te pricepi mai bine decât mine. Ei bine, adăugă ea cu o falsă veselie, ţi-am adus cafeaua şi chiflele care şi ele fac parte din supravieţuire.

Hunter zâmbi şi întinse mâna spre cafea. Ea îi dădu ceaşca.

— De cât timp n-ai mai dormit?

El gustă prudent din cafeaua fierbinte.

— Nu mai ştiu.

— E prea mult.

Se lăsă în genunchi lângă cadă şi, rupând o chiflă, îi dădu să mănânce. Îşi dădu atunci seama că nici de mâncat nu mai mâncase de multă vreme.

— Eşti un om ciudat, domnule Hunter.

— Ba nu, murmură el. Sunt un om cât se poate de obişnuit care s-a lăsat prins în vârtejul unor evenimente neobişnuite. Tot îţi mai e teamă de mine?

Ea ezită o clipă.

— Nu, nu cred.

— În schimb, mie mi-e teamă de tine, zise el.

— Nu e prea măgulitor, răspunse ea după o mică tăcere.

Hunter suspină.

— De vină e instinctul de conservare. În fiecare moment

trebuie să mă gândesc la ce e mai rău.

— Atunci de ce să mai supravieţuieşti? zise ea cu o voce tristă. Vreau să spun…

Urmă o tăcere aproape jenantă.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Hunter.

Îşi pusese şi el deseori această întrebare! Ann Franklin nu reuşea prea bine să exprime ce gândea, dar un filosof o făcuse cu o abilitate deosebită: Atunci când dragostea şi încrederea nu mai există, nici omul nu mai există, dar nu ştie asta. Da, Hunter se gândise deseori la asta. Alungă aceste impresii lugubre.

— Am o treabă de făcut. Trăiesc pentru ducerea ei la bun sfârşit. Asta e supravieţuirea…

— Te referi la activitatea ta de exterminator? zise ea aproape şoptit.

— Da, răspunse el suspinând.

— Trăieşti ca să ucizi?

— Aproape.

Îi dădu ceaşca înapoi.

— Nu cred, zise ea.

— Asta n-are importanţă, răspunse Hunter dând din umeri.

— Dacă ai afla brusc că sunt inamicul tău, m-ai ucide?

El zâmbi.

— Eşti duşmanul meu?

— Nu.

— N-am ucis niciodată un prieten.

Ea se uită la el cu o privire tristă, suspină şi se ridică.

— N-ai nici un prieten adevărat în Anglia, domnule Hunter. Îţi sugerez să masacrezi toată populaţia în bloc şi să părăseşti discret această ţară.

Tânăra femeie ieşi închizând încet uşa.

„La dracu!” îşi zise Hunter. Voia să-l facă să vorbească? De ce? Ca să-l admire sau să-l plângă? Toate astea erau subtilităţi ale conştiinţei. Era amestecată în evenimente neplăcute şi voia să i se spună că merita să fie.

Hunter n-avea să-i spună asta, avea şi aşa destule probleme ca să se convingă pe sine. Şi totuşi era atât de simplu să te laşi să aluneci în apa caldă şi să abandonezi partida. Se termina cu teama, cu durerile, cu sângele. De ce nu? La urma urmelor, de ce trebuia Bob Hunter să se ocupe de vindecarea unei societăţi bolnave? Adevărat, Mafia era un cancer care cuprindea toate organele vitale, dar oare nu existau alţi chirurgi mai bine echipaţi?

Hunter nu mai închisese ochii de aproape şaizeci de ore. În acest timp fugise de poliţie şi de Mafie deplasându-se câteva sute de kilometri cu diverse mijloace de locomoţie. De patru ori evitase ambuscade mortale şi forţele poliţiei din trei ţări diferite. Cu toate astea, nu reuşise să ajungă pe un teritoriu „sigur”. Era la capătul puterilor – fizic şi moral – resursele i se epuizaseră. Se refugiase într-o ascunzătoare discutabilă, înconjurat de o lume care abia aştepta să-l strivească.

Alţii, mai puţini optimişti, ar fi sucombat de multă vreme. Sentimentul de înfrângere care punea stăpânire pe Hunter era rezultatul reacţiei de dezgust a tinerei femei, iar valul care îl acoperea provenea din oceanul „îndoielii de sine”.

Ezita momentan între instinctul de supravieţuire şi uşurinţa morţii, şi se lăsă să alunece sub apa caldă – ca să ţâşnească instantaneu la suprafaţă, tuşind şi scuipând, repezindu-se la Beretta.

Pericolul exista doar în fiinţa lui dar, din cauza oboselii, vedea inamici exteriori. Reacţionase involuntar.

Când Ann Franklin deschise din nou uşa, din cauza zgomotului de luptă, tânăra femeie îl văzu pe Hunter, cu faţa acoperită de spumă, strângând în mână Beretta. Privea în gol şi murmura:

— Nu-i nimic, nu-i nimic…

Ea înţelese imediat ce avea şi se lăsă în genunchi lângă cadă, punând un braţ după umerii lui şi încercând să-i ia arma din mână.

— Dă-mi pistolul, Bob, şopti ea.

— Nu-i nimic, nu-i nimic…

De fapt era inconştient, şi Ann Franklin ştia asta.

— Dă-mi pistolul ca să nu-l uzi.

Hunter renunţă la luptă. Ea îi luă arma, o puse jos, trase dopul de la cadă şi puse un prosop pe umerii lui.

— În pat, murmură ea.

El se strădui să reacţioneze şi se ţinu de perete în timp ce ea îl ştergea. Tânăra femeie îl cuprinse cu braţul de după mijloc şi-l conduse până în dormitor.

— Nu-i nimic, zise el în timp ce tânăra femeie trăgea cuverturile şi îl întindea în pat.

— Da, da, ştiu, zise ea.

— Unde e pistolul meu?

Ea se întoarse în sala de baie să-i aducă arma, i-o arătă şi o puse sub pernă.

— E bine aşa? şopti ea.

— Formidabil.

Hunter făcu un efort şi ochii lui deveniră normali o clipă.

— Dar… sunt gol…

— Gol de tot, zise ea zâmbind.

Îl înveli.

— Haide, acum dormi.

Hunter se uita cu greu la ea.

— Mi-ai pus o întrebare… De ce mai trăiesc? Trăiesc pentru că vreau să câştig. Dacă mor, „ei” au câştigat… Nu vreau să câştige. O să le arăt eu lor… ei nu sunt Dumnezeu. O să le plătesc cu aceeaşi monedă răul pe care-l fac… înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Pentru asta continui. Nu din orgoliu… nici din fanfaronadă… e un joc… Trebuie să-i bat cu propriile lor arme… înţelegi?

— Da, acum înţeleg.

Începu să se dezbrace uitându-se fix la el.

— Ce faci? zise el greoi.

Ea îşi dădu jos sutienul şi îl aruncă delicat de cealaltă parte a patului.

— O să mă culc. Să ştii că şi fetele trebuie să doarmă.

Hunter se ridică cu greutate într-un cot când ea îşi dădu jos slipul.

— Nu e prudent, mormăi el. Nu sunt chiar atât de obosit…

— Nu cred, răspunse ea cu seriozitate strecurându-se sub cuvertură.

Apoi se lipi de el.

— Şi mie mi-e greu să supravieţuiesc, mărturisi ea.

El o luă în braţe.

— E minunat, murmură Hunter.

— Da.

După o clipă, tânăra femeie simţi strânsoarea braţelor lui slăbind. Hunter fusese învins de oboseală… Ea îl aşeză pe spate şi-i aranjă perna. Se uită o clipă la faţa lui apoi, impulsiv, îi sărută buzele.

— Sângerosul Hunter, murmură ea aşezându-şi capul pe gâtul lui.

Şi adormi şi ea într-o clipă.

CAPITOLUL VII

Noaptea neagră a Exterminatorului luase sfârşit, dar de cealaltă parte a Oceanului Atlantic, într-un oraş de pe coasta de est a Statelor Unite, se adunaseră câţiva şefi ai Mafiei. Se aflau la periferia New York-ului, la Augie Marinello, *capo* al unei „familii” din New York. Urmau să vorbească despre „problema Hunter” şi despre ce se cuvenea să facă.

Contrar imaginii populare, nu exista şef. Nu mai exista aşa ceva de la moartea violentă a lui Salvatore Maranzano, în 1931. Postul de *capo di tutti capi* fusese abolit pentru totdeauna. În schimb, fiecare „familie” era reprezentată în consiliul capiilor, care conducea imensa organizaţie criminală.

Această adunare nu era un mare consiliu complet, dar participau la el mulţi şefi mafioţi importanţi. Erau acolo Marinello şi alţi doi *capi* newyorkezi, apoi „suveranii” unor teritorii apropiate. Numai o singură dată, după dezastrul de la Appalachia, se mai încercase adunarea tuturor şefilor. Asta se petrecuse cu câteva săptămâni mai înainte la Miami, iar rezultatul era în stare să facă să se uite Appalachia pentru totdeauna, din cauza acelui ticălos de Bob Hunter.

Ursuzi, şefii mafioţi reflectau în tăcere. Toţi fuseseră la Miami în timpul dramei. Unii duceau cu ei rănile fizice iar alţii sufereau consecinţele rănilor morale căpătate atunci şi nu mai puteau să închidă ochii. Catastrofa de la Miami nu putea să mai fie uitată. Şi nici omul care o provocase.

Două persoane masive, în costume elegante, se învârteau tăcute în jurul mesei, turnând de băut. După ce-şi terminară treaba, amândoi părăsiră camera lăsându-i pe şefi singuri.

Gazda, Augie Marinello, deschise discuţia cu o voce răguşită:

— Ticălosul se află în Anglia.

Arnesto Farmer Castiglione, *capo* al mai multor state de pe coasta Atlanticului, se foi stingherit.

— Bun… păi… după toate aparenţele în Franţa ne-a scăpat, explică el. Îmi cer scuze, dar nu văd cum ar fi putut să scape.

— El a văzut, zise răutăcios „suveranul” Pennsylvaniei.

— Da, cam aşa e, zise şeful din New Jersey. Am o droaie de oameni morţi la Londra drept dovadă.

Arnie Farmer se strâmbă.

— Nu eu trebuie să vorbesc de tipii lichidaţi. Încă ne mai

numărăm morţii în Franţa şi încercăm să-i scoatem pe alţii de la zdup.

Marinello suspină prelung şi şuierător.

— Am primit un mesaj de la Nick Trigger, anunţă el uitându-se la omul din New Jersey. Vrea să preia vânarea lui Hunter.

— Dar am acolo, Augie, o întreagă echipă care se ocupă de asta, zise omul din New Jersey.

— Ştiu, dar ce-au făcut până acum?

— Ei bine, după cum ţi-am spus, au intrat în contact de două ori.

— Am avut contacte peste tot la Miami, zise rânjind *capo* din nord. Uite unde ne-a dus asta.

— Sunt oameni buni, zise Castiglione. Cred că în curând vor controla situaţia.

— Dacă crezi asta atunci eşti un idiot, zise Arnie Farmer.

— Cum un idiot?

— Uite-aşa! Am trimis o adevărată armată în Franţa, o adevărată debarcare, şi mai mult de jumătate nici nu s-au mai întors. Pentru asta spun că eşti idiot. Oameni ca Sammy Shiv, Fat Angelo şi Quick Tony. Ai oameni mai tari? Nu! Aşa că eşti idiot!

Gustă din vin şi se uită pe deasupra paharului la omul din New Jersey care îl privea cu ură.

— Haide, spune-ne pe cine ai în Anglia să controleze situaţia.

— Danno Giliamo şi echipa lui, răspunse celălalt cu o voce încordată.

Arnie Farmer ridică din sprâncene.

— Mă impresionezi şi, să-ţi spun drept, mă surprinde că l-ai trimis pe Danno. E bine. Nu eşti un idiot, îmi retrag cuvintele.

— Danno e un adevărat buldog, adăugă Marinello. Nimeni nu poate să spună contrariul, şi nu-l voi subestima pe Danno dacă spun că ar fi bine dacă Nick ar prelua treaba asta. În plus, Nick mi-a spus că a vorbit despre asta cu Danno şi că Danno e de acord. Nu e momentul ca cineva să se simtă ofensat. Tipul trebuie lichidat, şi asta neîntârziat. Fără să mai spun că povestea asta a început să ne coste cât ochii din cap.

— Fără a mai pune la socoteală recompensa din contract, zise *capo* din Pennsylvania.

— Aş plăti dublu fără să crâcnesc dacă…

Arnie Farmer ezită.

Ridică paharul, bău o gură, şi continuă cu o voce mai calmă:

— Vă anunţ că am rotunjit personal suma. Un milion în cap. În felul ăsta sună mai interesant. De altfel, am pierdut deja mult

mai mult din cauza acestui ticălos. Şi ne mai şi umple de ridicol. Cât timp vom mai ezita dacă…

Lăsă fraza neterminată şi peste tot grupul se lăsă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, *capo* din New Jersey mârâi şi zise:

— O recompensă mai mare nu constituie o soluţie.

— La naiba! exclamă Arnie Farmer. Ai tu ceva mai bun? Cu tipul ăsta nu poţi scăpa pledând că eşti vinovat.

Ultima frază făcea aluzie la o perioadă critică din viaţa şefului din New Jersey. Ajunsese de trei ori la închisoare, recunoscându-se vinovat de delicte minore ca să evite o condamnare mai mare. Tipul avea oroare să i se amintească de necazurile trecutului şi dovadă era faţa lui furioasă.

Marinello încercă să calmeze tensiunea.

— Cunoaştem deja soluţia, zise el domol. Facem tot ce putem, nu vă agitaţi. E o problemă de…

— Nu, aşteaptă. De ce nu se poate pleda vinovat cu acest Hunter?

Toţi se uitară la Joe Staccio, *capo* din nord.

— Eşti nebun, Joe? întrebă unul dintre ei.

— Poate, răspunse Staccio. Sau poate că nu. Spun doar că nu e o idee chiar atât de extravagantă. Poate că ne comportăm ca bătrânii noştri. Amintiţi-vă. Chiar şi ei ştiau că o problemă se poate rezolva în mai multe feluri. Înţelegi?

Augie Marinello se uita la el gânditor. Castiglione se strâmbă când înţelese toate implicaţiile sugestiei lui Staccio. Omul din New Jersey se uita la Marinello.

— Ne sfătuieşti să ridicăm braţele, să cădem în genunchi şi să cerem iertare, Joe? Asta e? zise Castiglione scrâşnind din dinţi.

— Staţi aşa! zise Marinello ridicând vocea ca să se facă auzit în vacarmul care urmă. Joe a spus ceea ce toţi am gândit la un moment dat. Propunerea e făcută, haide s-o discutăm. Poate că are dreptate, şi e într-adevăr posibil să fi procedat cu toţii ca nişte fraieri.

— Mă gândeam recent la bătrân, zise Staccio referindu-se la Salvatore Maranzano. Trăgeau toţi unii în alţii, nimeni nu mai avea încredere în nimeni. Şi războaiele alea depăşiseră orice limită. Dacă Charley Lucky n-ar fi făcut pace şi n-ar fi aranjat lucrurile uitând de trecut, azi n-am mai fi fost aici!

— Ai dreptate, Joe, spuse Marinello.

— Charley Lucky Luciano şi acest ticălos de Bob Hunter nu e chiar unul şi acelaşi lucru, le atrase atenţia Arnie Farmer cu o voce ironică.

— Şi asta e adevărat, Arnie, zise Staccio. Dar nu asta e problema şi comparaţia nu are nici o valoare. Adevărul e că există mai multe feluri de a rezolva o problemă.

— Pierdem mult, zise omul din New Jersey. Pierdem mult prea mult. Nimeni nu va putea nega asta. Trebuie să terminăm cu povestea asta, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Marinello încuviinţă dând din cap şi se întoarse spre Staccio.

— La ce te gândeşti, Joe?

— La o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere?

— El o lasă baltă, noi o lăsăm baltă. Îngropăm securea războiului.

— Şi-i dăm pace după câte ne-a făcut! răcni Arnie Farmer.

— Fii realist, Arnie, zise Staccio. Tipul ăsta şi-a pierdut întreaga familie şi ne consideră vinovaţi pentru asta. Ştim foarte bine ce înseamnă răzbunarea. Nu-i aşa? O răzbunare anulează altă răzbunare. Să fim realişti şi să încercăm să punem capăt acestui război.

Arnie Farmer spumega.

— Bine, să presupunem că ambele părţi vor să facă pace. Şi pe urmă? întrebă Marinello.

Staccio dădu din umeri.

— Nu m-am gândit prea mult la asta. Dar cred că Charley Lucky avea o tactică bună în epoca lui.

— Vrei să spui că-l invităm pe Hunter să facă parte din Organizaţie, zise încetişor Marinello.

Staccio dădu iar din umeri.

— De ce nu? Chestia asta a mai mers, şi s-ar putea să mai meargă din nou. Ar fi foarte liniştitor să-l avem pe tipul ăsta printre noi. Am putea cu toţii să-l respectăm. Nu? Ar fi arsenalul nostru ambulant.

Arnie Farmer se ridică şi-şi trecu uşurel degetele peste fese.

— Am o gaură în bucă mare cât o minge de golf, zise el. Asta mi-a făcut-o un ticălos, şi niciodată n-am să mai pot sta jos fără să mă gândesc la asta…

— Nu eşti singurul, zise cu răceală Staccio. Toţi avem motive ca să-l detestăm pe tipul ăsta, dar nu asta e problema. Trebuie să privim lucrurile în faţă. Întreaga Organizaţie se va nărui în jurul nostru dacă nu vom începe să ne folosim mai mult de capetele noastre decât de pumni. Ne aflăm într-o stare de criză, ca bătrânii în timpul războaielor lor. Trebuie să facem faţă!

Castiglione se înfioră.

— Să ne recunoaştem vinovăţia în faţa lui Hunter, bombăni el. Niciodată! NICI-O-DA-TĂ!

— Bine, bine, e-n regulă, linişteşte-te, zise Marinello. Aţi spus amândoi ce gândiţi. Acum să stăm jos şi să discutăm despre asta.

Castiglione se aşeză mormăind.

— Dacă veţi încerca să faceţi pace cu acest Hunter, o să ne distrugeţi de-a binelea. Ne-a făcut prea mult rău, Augie. Sunt răni care nu se închid niciodată.

— Să discutăm totuşi.

— Şi dacă am lăsa pur şi simplu să se înţeleagă că vrem să negociem cu el? sugeră *capo* din Pennsylvania.

— Oricum s-ar aştepta la asta, răspunse Staccio. Nu va avea deloc încredere. Chiar dacă am fi cinstiţi sută la sută, tot s-ar feri de noi ca de ciumă.

— Atunci ne pierdem timpul, interveni Arnie Farmer. De ce să pierdem timpul discutând idioţenii?

— Am un tip, zise domol *capo* din Pennsylvania. Ar putea să vorbească cu Hunter.

— Te referi la Leo Pussy, zise gânditor Marinello.

— Exact. Nepotul lui Sergio. Acum conduce afacerile mele la Pittsfield. Cred că…

— E tipul care făcea echipă cu Hunter în vremea aceea?[4] întrebă Staccio.

— El. El mai mult ca oricine ar putea să-i facă propunerea asta lui Hunter.

— Care propunere? răcni Castiglione. N-am luat hotărârea să-i facem o propunere!

— Vreau să spun, se corectă celălalt, dacă am hotărî să-i facem vreuna.

— Nici vorbă, eu sunt contra!

— Nu e nimic rău dacă discutăm, Arnie, zise Marinello. Şi dacă am conta pe asta ca pe o eventualitate? Putem să participăm cu doi cai la cursă, nu? Un pur sânge şi un… te-ai prins?

Făcu cu ochiul spre Staccio.

— Ca o cursă de cai.

— Nu văd unde vrei să ajungi, zise Castiglione cu o voce ursuză.

— Să vorbim pur şi simplu de posibilităţile noastre. Putem stabili două sisteme. Îi putem da mână liberă lui Joe pe de-o

[4] Vezi nr. 12 din Colecţia MERCENAR, *Cruciada morţii* (n. red.).

parte, şi ţie pe de altă parte: Vom vedea care va ajunge la rezultatul dorit.

— Asta e o idioţenie, răspunse Arnie Farmer.

— Deloc.

Marinello se întoarse apoi spre *capo* din Pennsylvania.

— Chiar crezi că Leo Pussy ar putea ajunge la Hunter?

Celălalt dădu din umeri.

— Dacă se poate face, Leo o va face.

Marinello se uită la Staccio.

— Părerea ta, Joe? Vrei să discuţi cu Leo Pussy?

Staccio încuviinţă dând uşor din cap.

— Voi încerca.

— Idioţenii! izbucni cu răceală Castiglione. Am mai încercat sistemul ăsta. Să mă apropii de Hunter, vreau să spun. I-am trimis un fost tovarăş de arme, un negru. Mi-a trimis înapoi un morman de cadavre.

— Cred că merită riscul, insistă Staccio.

— Bine, uite ce-am putea face, zise Marinello. Tu, Arnie, te ocupi de contract. Îl vei avea pe Nick Trigger ca asistent, şi ştii că poţi conta pe el… îl vei avea şi pe Danno cu echipa lui. Poţi să mai adaugi pe cine vrei şi să faci cum crezi că e mai bine ca să-l lichidezi pe Hunter. Tu, Joe, îi vei lua pe cei care crezi că-ţi sunt utili şi vei încerca să-l convingi. Deci, e raţional sau nu? Vă întreb pe toţi.

— E o idioţenie, zise Arnie Farmer. Dar accept chiar dacă cred că e o idioţenie… Dacă aşa hotărăşte votul. Dar ascultaţi-mă cu atenţie. Nu voi accepta nici o responsabilitate legată de Joe sau de acel Leo Pussy. Pur şi simplu ne vom jena reciproc, iar oamenii mei mai întâi vor trage şi pe urmă îl vor întreba de sănătate.

— De ce spui mereu că e idiot? întrebă Staccio.

— Pentru că dacă acest Leo Pussy se poate apropia de Hunter, poate s-o facă la fel de bine şi cu un puşcoci… nu înţeleg de ce…

— Ceea ce tu nu înţelegi e că Hunter nu e un ucigaş de doi bani. Tipul ăsta are un al şaselea simţ. Îl urmăresc de la cele întâmplate la Miami. Mă gândesc la fraţii Talifero. Apoi nu pot să uit ce i-a făcut lui Deej şi oamenilor săi la Palm Springs. Are ceva prodigios. Nu trebuie să uităm că e căutat de toţi poliţiştii din lume, ca şi de noi. E vorba de un al şaselea simţ, asta e tot, iar tipul ăsta simte primejdia cu două zile înainte. E…

Capo din New Jersey îl întrerupse cu un râs scurt.

— Poate că foloseşte magia neagră, Joe. Îmbracă

combinezonul ăla negru şi devine un fel de demon.

Un om de la capătul mesei se înfioră.

— Termină, nu mai spune lucruri de-astea…

— Voiam doar să vă fac să înţelegeţi, continuă lugubru Staccio, că trebuie să acţionez cu cea mai mare seriozitate şi să joc cu cărţile pe masă. Fără lovituri pe la spate, fără trişat. Şi când voi reuşi un contact, cursa se va termina. Trebuie să fim înţeleşi asupra acestui punct încă de acum. Iar înţelegerea pe care o voi face cu Hunter trebuie să fie aprobată de marele consiliu. Trebuie să fie ca un contract: toate „familiile" vor trebui să-l respecte. Mă refer la toţi, nu numai la cei prezenţi, la noi toţi, inclusiv la Arnie Farmer Castiglione.

Marinello se uitase tot timpul la Castiglione. Încuviinţă, cu ochii ţintă la omul din Virginia.

— E vorba de onoarea noastră, Joe, ca totdeauna.

— OK, din moment ce suntem cu toţii înţeleşi. Dacă am îndoieli, Hunter îşi va da seama, şi mă voi trezi într-o situaţie delicată.

Castiglione zâmbi ironic.

— Mi se pare că Joe e superstiţios.

— Nu, dar are dreptate, zise Marinello. Sunt de acord cu tine, Joe. Dacă ne înţelegem cu toţii aici, vom putea organiza o conferinţă telefonică cu celelalte familii şi vom încerca să lămurim lucrurile. Deci, ce hotărâm? Încercăm?

— Ar trebui să cunoaştem toate detaliile, Augie, zise omul din Pennsylvania.

— Până la sfârşitul nopţii avem timp să discutăm, nu? răspunse Marinello.

— Să vorbim mai întâi de problemele mele, sugeră Castiglione. Hunter mi-a rărit deja oamenii. Aş vrea câte o echipă din fiecare familie, şi-şi vor plăti singuri călătoria.

— Ţi-l voi împrumuta pe Jimmy Potatoes şi oamenii lui, zise omul din Pennsylvania.

— Eu îl voi trimite pe Tommy Thomson şi oamenii lui, zise Marinello.

— Scooter Rizzo, oferi celălalt *capo* newyorkez.

— Foarte bine, zise Castiglione. Când vei lua legătura cu celelalte „familii" le vei spune că vreau şi de la ele echipe.

Marinello încuviinţă.

— Bine, facem progrese. Să vorbim de cealaltă variantă. Cum te-am putea ajuta, Joe?

— Să vorbim la început despre ce-i voi oferi lui Hunter. Trebuie

să fie ceva atrăgător. Nu numai pacea, dar şi ceva care să-l „pasioneze”. Un post cu un viitor frumos. Un rang în organizaţie. După păţania cu fraţii Talifero, avem nevoie de un executor pentru *Commissione.* Cred că…

— La dracu’! Nu-mi vine să cred! strigă Castiglione cu o voce plină de oroare.

— Stai o secundă, Arnie, îl sfătui Marinello făcând cu ochiul vechiului său tovarăş de arme. Lasă-l pe Joe să vorbească. Hai, Joe. Te ascultăm.

— OK, răspunse Staccio, iată la ce mă gândeam.

Discuţia se prelungi toată noaptea cu schimbări de dispoziţie şi crize de nervi. Rezultatul final al acestei întruniri extraordinare avea să aibă consecinţe enorme asupra sorţii lui Bob Hunter care, fără ştirea lui, se pregătea să înfrunte cea mai crudă bătălie din cariera sa împotriva lumii criminale. Noaptea lungă a lui Hunter nu se sfârşise, abia începea.

CAPITOLUL VIII

Se trezi în beznă. Puse mâna pe pistol şi rămase aşa fără să mişte, abia respirând, până când îşi aminti unde se afla. Îşi aminti şi de pielea catifelată a unei fete frumoase care se lipise de el, şi se întrebă dacă nu cumva visase. Era singur în pat. Ieşi de sub cuverturi şi făcu o recunoaştere rapidă a locului.

Satisfăcut că apartamentul era pustiu, se întoarse în dormitor şi aprinse lumina. Se uită la ceas şi acesta îi arătă că sosise la *Queen's House* în urmă cu paisprezece ore şi că spasmul din stomac însemna pur şi simplu că îi era foame.

Fusese pornită căldura; nu-i mai era frig în timp ce se plimba gol prin dormitor în căutarea hainelor. Îmbrăcă combinezonul negru, îşi prinse tocul pistolului şi plecă la bucătărie. Găsi ouă, şuncă şi lapte în frigider.

Puse conţinutul a două ouă într-un pahar cu lapte şi înghiţi în grabă acest amestec, apoi aprinse gazul ca să încălzească cafeaua şi se întoarse în dormitor.

Abia atunci găsi biletul lăsat de Ann Franklin pe teancul de dolari.

„Vino la *Soho Psych* la orele douăzeci şi trei."

Lângă bilet era o cutie de chibrituri pe care se putea vedea că *Soho Psych* era localul de noapte cel mai la modă în lumea bună din Londra. Tot acolo găsi şi adresa.

Hunter îmbrăcă apoi un costum din tweed. Se gândi o clipă la banii lui, apoi puse majoritatea într-un buzunăraş al combinezonului. Băgă în portofel numai bancnotele mici: două de cincizeci de dolari şi cinci de zece lire.

La orele douăzeci şi unu consumase un mare număr de ouă cu şuncă, băuse o jumătate de litru de lapte şi-şi termina liniştit cafeaua. Era timpul să plece. Coborî repede în garaj, deschise portbagajul limuzinei şi-şi contemplă arsenalul. Puse micul PM Uzi sub scaunul din faţă cu câteva încărcătoare. Era vorba de o armă minunată care se hrănea cu gloanţe de 9 mm standard NATO. Patul putea fi pliat reducând astfel arma la o lungime totală de vreo 35 de centimetri.

După un moment de gândire, Hunter luă carabina şi o centură de muniţii şi urcă din nou la apartament unde le ascunse în dulap. Se întoarse apoi în garaj, porni maşina şi se îndreptă spre Soho. Reuşi să parcheze pe o străduţă, nu departe de celebrul

club de jazz *Ronnie Scott's,* apoi plecă pe jos.

Se afla în plin *London by night* cu toate minunăţiile şi... josniciile lui. Erau Greenwich Village, Fisherman's Wharf şi Pigalle, toate la un loc cu localuri de noapte, bordeluri, striptease, mari restaurante internaţionale precum şi nelipsitele discoteci.

Hunter se plimbă fără grabă prin acea junglă de neoane, reperând locurile şi evaluând atmosfera care domnea acolo, mergând în ritmul acordurilor de jazz, a flashurilor electronice şi a acordurilor amplificate de chitare electrice.

Găsi *Soho Psych* în locul indicat pe cutia de chibrituri, „pe Firth Street, lângă scuar", înghesuit între un restaurant pakistanez şi un vechi teatru dărăpănat ale cărui afişe anunţau „cele mai frumoase fofoloance din Londra".

Hunter venise cu o oră mai devreme, luându-şi astfel toate măsurile de precauţie. Trecu prin faţa clubului. Traversă strada la intersecţie, şi se întoarse lent în direcţia de unde venise. În faţa locului de întâlnire era o autoservire. Mâncase bine la Ann Franklin; totuşi intră în local şi alese dintre diferitele feluri de mâncare cu intenţia de a se instala la una dintre mesele de la fereastră.

Casiera îi întinse nota de plată.

— Face şase şi şase, domnule.

— Şase şi şase ce? întrebă Hunter scoţând portofelul.

— Sunteţi american?

El dădu din cap şi scoase din portofel o bancnotă de zece lire.

Casiera îi explică zâmbind:

— Suma totală de plată este de şase şilingi şi şase *pence.*

Îşi pierdu zâmbetul când văzu bancnota de zece lire.

— N-aveţi bani mai mici, domnule?

— Nu, îmi pare rău, mormăi el.

Ea îi dădu restul bombănind şi, cu o privire dezaprobatoare, îl observă cum pune restul neglijent pe tavă şi se îndreaptă spre una dintre mesele de lângă fereastră.

Petrecu la masă vreo patruzeci de minute, delectându-se cu diferite specialităţi britanice. Vederea era perfectă şi putea să urmărească în voie atmosfera de la *Soho Psych.*

La unsprezece fără zece, un taxi se opri în faţa clubului şi din el coborî Ann Franklin. Hunter aprinse o ţigară şi o văzu aplecându-se spre un alt pasager care avea să păstreze probabil taxiul. Apoi maşina porni şi fata intră în club.

Hunter mai aşteptă puţin. Un al doilea taxi sosi după câteva

minute – poate chiar acelaşi – şi din el coborî un bărbat. Era tipul înalt care îi dusese de la Dover la Londra, cel pe care Ann Franklin îl numea Harry Parks.

Hunter remarcă cu coada ochiului o altă maşină – mică, marcă englezească – apropiindu-se lent de trotuar la câţiva metri de taxi. Din ea coborâră două persoane care intrară în local la câteva clipe după Harry Parks. Maşina plecă, şi alt tip ieşi din club şi traversă strada. Hunter îl văzu sprijinindu-se cu spatele de un felinar şi aprinzând o ţigară de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

Hunter ghici cu uşurinţă pe cine aştepta acel om. Suspină, îşi descheie discret cămaşa, scoase Beretta şi o puse pe genunchi ca să monteze surdina. Apoi puse arma la loc. I se părea că cortina se ridicase şi că se aştepta intrarea lui în scenă.

Îşi părăsi punctul de observaţie şi ieşi în stradă.

Hunter rămase pe trotuar un moment, încercând să descopere prezenţa eventuală a altor persoane. Dar nu mai era nimeni. Tipul de la felinar aruncă imediat ţigara aprinsă. Probabil că mai era un tip pe stradă care aştepta acest semnal şi Hunter aşteptă ca să vadă. Dinspre Scuarul Soho, un om traversă rapid strada şi luă poziţie pe flancul stâng al lui Hunter.

Hunter schiţă un zâmbet, apoi traversă şi el, îndreptându-se spre club. Avea oroare de intrigi, şi venise momentul să lămurească clar cine erau prietenii şi cine duşmanii şi să vadă de partea cui se afla Ann Franklin şi amicii ei de la *Muzeul Sade.* După aceea avea să pornească bătălia. În clipa în care intra pe uşa clubului, cei doi oameni din spatele lui traversară strada.

Hunter dădu cu ochii de un recepţioner destul de în vârstă, foarte elegant, care stătea la un birou din apropierea intrării. O placă discretă anunţa că numai membrii aveau acces în club. Hunter se îndreptă imediat spre birou.

— Trebuie să mă întâlnesc cu o femeie tânără, zise el. Poate că…

— Va trebui totuşi să cumpăraţi o legitimaţie de membru, sir, zise recepţionerul întrerupându-l… Aşa e regula. Asta vă va costa trei *quid* şi zece *bob.*

Hunter scoase portofelul.

— Adică, cât înseamnă asta în lire?

Omul râse.

— Probabil că asta e foarte agasant pentru americani, sir. Dar în curând vom fi obligaţi să folosim şi noi sistemul zecimal şi vom fi la fel de agasaţi.

Cei doi „pândari” din stradă intraseră şi ei şi făceau în aşa fel

încât să stea lângă uşă, prefăcându-se că nu sunt preocupaţi de ce se întâmpla la biroul recepţionerului.

Hunter atinse bancnota din portofel.

— Cât? întrebă el.

Recepţionerul se uita la câteva rânduri scrise pe un blocnotes.

— Aveţi întâlnire cu domnişoara Franklin, sir?

— Exact.

— Atunci vă cer scuze. Puteţi să treceţi, intrarea a fost deja achitată. Adineauri mi-am luat postul în primire, sir, şi n-am avut timp să citesc toate mesajele.

— Deci, pot să intru?

— Bineînţeles, sir. Treceţi prin bar, coborâţi treptele, treceţi prin club şi urcaţi la mezanin, încăperea nr. 3, sir.

Hunter lăsă o bancnotă de zece lire pe birou.

— Să nu mai spui la nimeni, OK?

Bancnota dispăru fulgerător în mâna recepţionerului.

— Sunt discreţia întruchipată, sir. De fapt, cei doi domni de lângă uşă sunt cu dumneavoastră?

— Nici vorbă.

— Doamne, ce dezolant, sir! Sunt oamenii Scotland Yard-ului.

Hunter ridică puţin din sprâncene.

— Ca să vezi! Bine, mulţumesc.

Se întoarse spre club ca să intre.

Evenimentele luau o întorsătură ciudată, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Jungla îl aştepta în stradă.

CAPITOLUL IX

Soho Psych era destul de reprezentativ pentru numeroasele cluburi care funcţionau la Londra, dar se deosebea prin longevitatea lui, căci celelalte dispăreau destul de repede. *Soho* era la mare modă de mai multe sezoane, atrăgând turiştii şi indigenii cu o regularitate dezamăgitoare pentru concurenţă care trecea prin momentele de glorie şi de cădere ciclice ale culturii *mod* de la Londra.

Acest club era preferatul grupurilor englezeşti şi al muzicanţilor străini aflaţi în trecere, deci şi un loc de adunare pentru *groupies,* „pisicuţele” care se ţineau după grupurile pop.

La bar nu era nici o distracţie, în afara fetelor goale în cilindri de sticlă fixaţi cam peste tot. Această sală era plină de o mulţime gălăgioasă. Lumina părea să vină de la tuburile cu manechine vii, care-şi schimbau poziţia la fiecare variaţie luminoasă. Nu li se acorda nici o atenţie.

Hunter se opri în faţa unei blonde statice ca să-şi aprindă ţigara şi se întrebă de ce cei doi copoi n-au încercat să-l interpeleze în hol. Era posibil să fi primit ordin să nu acţioneze, sau poate că Hunter îi surprinsese mai înainte ca ambuscada să fi fost pregătită. În orice caz, probabil că acum puneau la punct ultimele detalii.

Zăbovi lângă cilindrul în care se afla blonda ca să vadă dacă cei doi părăseau holul. Din curiozitate, Hunter încercă să se uite în ochii fetei, dar părea că ea îi ignora total prezenţa. Apoi lumina se transformă, trecând de la roşu viu la violet, şi fata îşi schimbă poziţia, trecând de la o nimfa silvestră la o seducătoare pasionată – cu capul dat pe spate, genunchii îndoiţi şi pulpele desfăcute.

Hunter schiţă un zâmbet şi merse mai departe. Londra putea să ofere destule plăceri unui om care avea timp şi bani de prăpădit. Nu era şi cazul lui Hunter, căci Scotland Yard-ul tocmai invadase barul.

Hunter reperă treptele care coborau spre arena principală. Sala era imensă şi părea gata să plesnească de atâta lume, care se legăna în acordurile unei muzici stridente şi de ciudatele efecte luminoase psihedelice. Pe un podium central se afla un grup pop şi muzicanţii păreau că duc o adevărată luptă ca să acopere vocile cântăreţilor care se străduiau să urle cum puteau

mai bine în microfoanele lor.

Hunter îşi croi drum prin acea mulţime confuză şi găsi treptele din cealaltă parte a sălii, apoi întoarse capul ca să vadă unde erau cei doi poliţişti. Copoii se proţăpiseră pe treptele barului şi studiau cu îngrijorare mulţimea. Hunter traversă mezaninul luxos, parcurse un mic culoar şi găsi în cele din urmă o mică încăpere privată cu cifra 3 pe uşă.

Nu era mai mare decât o chilie, iar lumina venea de la lumânări. Lângă fereastra deschisă de deasupra pistei de dans se afla o masă pentru două persoane. Hunter văzu şi un mic divan lângă un perete, iar decorul era completat cu câteva perne de harem. Încăperea era pe jumătate izolată fonic şi vacarmul din sala principală abia se auzea.

Ann Franklin stătea la masă şi ţinea cu amândouă mâinile un pahar cu apă. Se uita la mulţimea de jos prin deschizătura perdelelor ferestrei. Tânăra femeie tresări şi se întoarse la intrarea lui Hunter. Vru să zâmbească dar se răzgândi când văzu expresia de pe faţa lui. Întoarse repede privirea spre fereastră.

Harry Parks se ridică de pe divan.

— Ai întârziat! Începusem să credem că...

— Poliţaii sunt aici; v-au urmărit. Sunt cel puţin patru.

Parks dădu din cap.

— Da, asta îi spuneam şi eu lui Annie, că am fost urmăriţi. Speram că nu vei veni. Slavă Domnului că nu te-au văzut!

— M-au văzut, îl corectă Hunter. Şi ar fi putut să pună mâna pe mine foarte uşor, dar n-au făcut-o. De ce? Asta e întrebarea. Presupun că pregătesc ceva, şi tare mi-ar plăcea, să ştiu ce şi pentru ce.

Parks se pregăti să iasă.

— Mă duc să văd dacă pot afla, zise el.

— Discret, îi ceru Hunter.

— Îmi cunosc meseria, bătrâne, mormăi Parks ieşind.

Hunter se aşeză pe scaunul din faţa tinerei femei. Picioarele lor se atinseră uşor. Ea îşi îndoi lent picioarele, aruncă o privire jenată spre Hunter, apoi lăsă ochii în jos.

— Îţi mulţumesc că mi-ai încălzit patul, zise el.

— Te rog, spuse ea încetişor.

— Şi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, adăugă serios Hunter.

Seriozitatea situaţiei alungă jena tinerei femei.

— Trebuie să fugi. Aici eşti în pericol.

— Ştiu. Tu ai pus la cale această întâlnire. Aş vrea să ştiu de ce.

— Maiorul Stone a cerut-o. Ar fi trebuit să fie aici de multă vreme. Absenţa lui mă îngrijorează.

Hunter era şi el îngrijorat.

— Dar de ce aici şi nu la muzeu?

— Din mai multe motive, răspunse ea. N-am timp să ţi le expun. Te rog să pleci.

— Nu mai înainte de a înţelege.

— Ce anume?

— Sunt amestecat într-o intrigă murdară. Am oroare de asta, Ann. Aşa că spune-mi totul.

— Îmi pare rău, zise ea.

Părea că nu va mai adăuga nimic.

— Bine, zise el domol. Adio.

Aproape că ajunsese la uşă când ea îl prinse din urmă.

— Stai!

Hunter o luă brusc în braţe şi îi sărută cu brutalitate buzele. La început surprinsă, ea rezistă o clipă, apoi cedă şi se lăsă în voia îmbrăţişării lui brutale. Când îi dădu drumul, ea gemu şi se cuibări la pieptul lui.

— Vorbeşte-mi despre muzeu, zise el brusc. De ce sunt atât de interesaţi de mine?

Ea îşi trăgea sufletul cu greu, încă stăpânită de emoţii.

— Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu totul.

— Spune-mi ce ştii.

Ea se dezlipi de el şi se sprijini cu spatele de uşă, încercând să se liniştească.

— Bob… îmi pare rău, m-am purtat ca o… o…

— N-are nici o importanţă, mormăi el. Haide, îmi datorezi câteva răspunsuri, şi nu mai am mult timp.

Ea respiră profund.

— Mafia americană a invadat Londra. Dar asta ştiai. După câte am înţeles, încearcă să preia controlul aici. Miza e enormă, incluzând influenţa asupra politicii, industriei şi a marilor afaceri. Până acum n-au avut prea mare succes.

— Şi?

Ea îşi feri privirea.

— Nu ştiu cum, dar au putut să se infiltreze în clubul maiorului Stone. Au obţinut dovezi foarte jenante în domeniul politic.

— Bun, ar fi trebuit să bănuiesc, zise Hunter suspinând. Presupun deci că membrii „muzeului” vostru sunt VIP-uri.

— Da, mărturisi ea. Acum se află într-o postură foarte proastă.

— E chiar atât de grav?

— Da. Ai auzit de scandalul Profumo de acum câţiva ani?

— Toată lumea a auzit, răspunse Hunter.

— Bineînţeles. Acum ar putea să fie de zece ori mai grav. Aceşti gangsteri deţin dovezi care ar putea chiar să răstoarne guvernul.

— Maiorul e şi el implicat?

— Nu direct, dar se simte răspunzător. Pentru că sistemul lui de siguranţă a fost penetrat.

— Spune-i că am să mă gândesc la asta, zise Hunter.

— Toate astea sunt ca un coşmar, murmură ea.

El o privi o clipă cu răceală, apoi îi zâmbi.

— Nu fi prea îngrijorată. Vom găsi o soluţie.

Puse mâna pe clanţă.

— Unde-l pot găsi pe maior?

— Nu ştiu, zise ea scuturând din cap. Şi nu-mi pot da seama ce-a putut să-l reţină. Dacă reuşeşti să scapi de-aici, întoarce-te urgent la *Queen's House.* Vom încerca să intrăm în contact.

Hunter zâmbi din nou.

— Dacă mă gândesc mai bine, zise el, cred că amândoi avem ceva de dus la bun sfârşit.

Ea îi susţinu privirea.

— Da, ai dreptate, şopti ea.

Hunter mângâie braţul fetei, întredeschise uşa şi aruncă o privire afară, apoi ieşi închizând uşa în urma lui.

Harry Parks sosea în grabă dinspre scară.

— Ai avut dreptate, bătrâne, zise el cu glas scăzut. E plin jos! Hunter îi arătă o casă a scărilor de la capătul mezaninului.

— Asta unde duce?

— La camerele de la etaj, îi explică Parks. Dormitoare pentru cei care nu pot să aştepte.

— Şi mai sus?

— Nu ştiu, răspunse Parks dând din umeri.

— Voi încerca.

— Atunci eu cobor să provoc un scandal.

— Mi-ar prinde bine, zise Hunter.

Parks zâmbi.

— E una din specialităţile mele, zise el înainte de a porni din nou spre marea sală a clubului.

Hunter se repezi spre celălalt capăt al mezaninului şi văzu că scara aceea ducea şi la etajul de jos. Tocmai se gândea ce să facă, când îl zări pe maiorul Stone urcând în cea mai mare viteză.

Se văzură în acelaşi timp. Beretta apăru în mâna lui Hunter. O expresie ofensată apăru pe faţa maiorului care se oprise brusc.

— Fugi prin faţă, Hunter! exclamă maiorul. N-ai nici o secundă de pierdut.

— Nu pot. Clubul e plin de copoi.

Stone urcă încet ultimele trepte cu sprâncenele încruntate.

— Te-am băgat într-un necaz mare de tot, zise el. De douăzeci de minute încerc să scap de urmărirea lui Nicholas Woods. Până la urmă mi-am abandonat maşina la câteva străzi de-aici şi am mers restul dramului pe jos. Dar nu sunt convins că i-am păcălit.

— Cine e Nicholas Woods? întrebă Hunter.

— Un gangster local, şi mă miră că nu-l cunoşti. Cred că-i mai zice şi Nick Trigger.

— Aha, răspunse Hunter. Acum spune-mi câţi sunt.

Maiorul lăsă umerii în jos.

— Cel puţin cinci, poate mai mulţi. Presupun că acum au ajuns aici pe stradă.

Hunter suspină gândindu-se la diferitele posibilităţi. Putea să treacă printre poliţişti, dar nu era bine. Hunter nu trăgea niciodată în poliţişti. Dacă pleca pe unde venise maiorul, s-ar fi confruntat cu forţe inamice superioare.

— O şterg pe sus, îi spuse el lui Stone. Ann te aşteaptă la numărul 3.

Apoi urcă în grabă scara.

La etajul de sus, pe un scaun stătea un bătrânel cu faţa dură care remarcă imediat pistolul din mâna lui Hunter.

— Ei! exclamă el. Ce se întâmplă?

Hunter imită aproximativ accentul lui Harry Parks şi zise:

— Poliţia, bătrâne! Scoate-i de-aici rapid!

Bătrânul apăsă cu degetul un buton fixat în plinta din spatele lui, şi Hunter auzi răsunând soneriile în camerele dispuse de-o parte şi de alta a culoarului. Bătrânelul se ridicase în picioare şi se pregătea să coboare scara. Hunter îl reţinu.

— Nu pe-aici! mormăi el sperând să găsească altă ieşire.

— Alt drum nu e, zise bătrânul.

Îşi smuci mâna şi coborî treptele.

Culoarul deveni brusc un ocean de confuzie. Bărbaţi şi femei pe jumătate goi ţâşneau din camere. Un tânăr furios trecu repede pe lângă Hunter, încercând să-şi pună pantalonii şi ţinând cămaşa cu dinţii şi pantofii sub braţ. După el venea o fată drăguţă, încheind cum putea mai bine o bluză care abia îi putea ţine pieptul superb agitat de mânie, strigând tot felul de

imprecaţii tânărului din faţa ei.

Lui Hunter îi părea rău, dar presupunea că amanţii deranjaţi îşi puteau rezolva problema şi în altă parte, în timp ce el îşi sacrifica viaţa. Se uită după grupul ghinionist care fugea şi începu să examineze ultimul nivel al clubului *Soho Psych.* La acel etaj erau şase camere mici, trei de fiecare parte a culoarului, toate situate în partea din spate a imobilului. Aveai impresia că acel nivel fusese împărţit în două, şi că la încăperile care dădeau spre partea din faţă se ajungea prin altă parte. Cele trei camere cu ferestre dădeau spre alee.

Hunter inspectă totul în mai puţin de un minut şi ajunse la concluzia că nu avea nici o şansă să scape. Nu exista scară de serviciu şi nici o posibilitate de a urca pe acoperiş; doar un gol de zece metri spre alee.

În clipa în care vru să renunţe, găsi soluţia. În dulapul ultimei camere era o trapă, care probabil că ducea în pod. Se ridică încet prin acea deschizătură şi aprinse bricheta ca să se orienteze în întuneric, după ce puse trapa la loc. Podul era ca oricare altul şi se întindea în faţa lui fără nici un obstacol aparent. Pe jos nu era parchet iar plafonul, în pantă, era foarte jos şi cu denivelări. Era semn bun, pentru că avea probabil lucarne.

Închise bricheta şi începu să exploreze locul, târându-se pe grinzi, în căutarea unei surse luminoase. Şobolanii îi tăiară calea de mai multe ori, făcându-l să scrâşnească din dinţi. Auzi zgomot mare la etajul de jos, apoi, drept în faţă, văzu o sursă luminoasă. Începu să se târască cu repeziciune, ştiind că fiecare secundă era deosebit de preţioasă.

Lumina venea de la o gură de aerisire acoperită de un grilaj din lemn putred. Deschizătura era destul de mare ca să poată trece prin ea.

Stinghiile cedară foarte uşor, rupându-se cu un pocnet sec, şi deschizătura fu degajată. Scoase capul afară şi văzu o porţiune mică de acoperiş plat puţin mai jos şi, mult mai jos, Firth Street.

Se întoarse şi ieşi cu picioarele înainte, ţinându-se cu mâinile de stinghiile putrede. Pe strada din faţa clubului se întâmpla ceva, dar poziţia pe care o avea nu-i permitea lui Hunter să arunce o privire.

Oricum, nu era deloc interesat de acel loc şi se deplasă spre partea din spate a imobilului.

Descoperi atunci că acoperişul era comun pentru toate clădirile din acea zonă, cu o suprafaţă inegală, cu pante abrupte în unele locuri. După câteva clipe, Hunter se afla în cealaltă parte

şi reperase o scară veche cimentată în cărămizi. Coborî repede până pe aleea de lângă stradă.

În momentul în care puse piciorul pe pământ, o voce răcni:

— Cine-i acolo?

O siluetă mare se desprinse din umbra imobilului la câţiva metri de el. Vocea avea accente americane, iar revolverul părea ameninţător.

Hunter se aruncă brusc într-o parte şi trase Beretta. Atinse pământul şi apăsă pe trăgaci. Mica armă îşi trimise veninul prin surdină şi silueta ameninţătoare se prăbuşi peste zidul imobilului, gemând.

Un bărbat cu o haină lungă apăru la capătul aleii.

— Hei! Johnny! Ce faci?

Beretta „tuşi” din nou şi tipul nu mai află ce făcea numitul Johnny. Căzu cât era de lung pe alee, scăpând pistolul în faţă, dar Hunter sărea deja peste cadavrul lui deplasându-se în pas alergător. Ieşi în stradă cu pistolul întins, gata să tragă.

În acel moment se aprinseră farurile unei maşini garate lângă trotuar, puţin mai jos. Hunter văzu flăcările armelor chiar mai înainte de a fi auzit detunăturile, dar părăsise deja zona luminată, virând din nou spre vehicul şi trăgând asupra lui cu o eficacitate mortală.

Imediat răsunară fluierele poliţiei pe Firth Street şi se auzi un răpăit de paşi care anunţa sosirea poliţiştilor.

— Opriţi focul! strigă o voce autoritară. În numele legii, opriţi focul!

Hunter nu mai trăgea, aflându-se acum în spatele maşinii inamice, pe cale să dispară în umbră, dar maşina îşi direcţionă focul spre poliţişti. Urmară împuşcături de ambele părţi, maşina se transformă în sită şi se aşternu o tăcere lugubră în momentul în care Hunter dispărea din scenă.

Scăpase încă o dată şi le plătise cu aceeaşi monedă. Cât timp mai putea să reziste? Câte ambuscade mai putea să dejoace, şi care putea să-i evite la nesfârşit pe copoii abili de la Scotland Yard?

Războiul de la Londra lua o întorsătură îngrijorătoare şi Exterminatorul începea să se înfurie. Nu putea să mai continue lupta numai în defensivă. Ştia că, dacă voia să supravieţuiască, trebuia să treacă la atac. Era conştient că nu avea nici un chef să facă asta, dar instinctul îi dicta să lovească aşa cum obişnuia să facă, să lupte în felul lui ca să poată părăsi Anglia în viaţă.

Ştia cu ce avea să înceapă. Când ajunse la limuzină, puse PM-

ul Uzi pe banchetă lângă el şi porni spre *Muzeul Sade.*
Începea bătălia Angliei.

CAPITOLUL X

Hunter îmbrăcase uniforma de luptă, combinezonul negru, bascheţi negri, avea PM-ul atârnat la gât şi Beretta la centură. Se apropia de ţintă. Noaptea era calmă, rece şi foarte întunecoasă. Hunter nu mai era decât o prelungire a întunericului, o umbră mută care parcă aluneca prin noapte. Îşi scosese hainele şi le lăsase în maşina parcată pe o străduţă secundară.

Ajunse în scuar pe partea opusă „muzeului" şi făcu o pauză. Era foarte întuneric. Aşteptă cu urechea la pândă. După câteva minute, răbdarea îi fu recompensată. Avu confirmarea auditivă a prezenţei umane: un vânător în faţa lui pe caldarâm, un schimb de cuvinte cu glas scăzut, o tuse undeva mai departe.

Inamicul era acolo, şi de data asta dădea dovadă de respectul faţă de omul pe care voia să-l nimicească. Făcuseră ceva la felinare, căci toate erau stinse. Doar ascultând cu mare atenţie puteai să distingi cel mai mic sunet. În faţă, la parterul „muzeului", se vedea o lumină slabă, dar Hunter îşi aminti de perdelele duble şi îşi spuse că era posibil ca muzeul să nu fie chiar atât de pustiu pe cât părea.

Îşi continuă lent deplasarea pe jos, rămânând în umbra clădirilor. Cineva îşi trase nasul chiar în faţa lui. Hunter se opri. O talpă lovi trotuarul şi Hunter putu să distingă o mică mişcare în întuneric, dar nu era decât o aparenţă de masă care se detaşa pe fundalul de beznă. Se întrebă când va învăţa inamicul să se îmbrace în negru noaptea.

Înaintă din nou, abia respirând, până în momentul în care ar fi putut să-l atingă pe cel sprijinit cu spatele de zid, cu mâinile în buzunare şi pălăria trasă pe ochi.

Hunter ştia cât de greu era să stai treaz în orele lungi ale aşteptării nocturne. În absenţa oricărui stimul al simţurilor, apărea deseori o formă de ameţeală. Existau oameni care adormeau pur şi simplu în picioare. Cel din faţa lui era după toate aparenţele în stare de letargie. Tipul îşi trase iar nasul şi întoarse capul spre Hunter.

Atunci silueta neagră făcu un salt înainte şi, cu un gest iute, lipi capul omului de perete, acoperindu-i gura cu o mână şi aplicându-i o lovitură magistrală la gât cu muchia celeilalte. Îl lovi cu genunchiul în piept, şi omul se încordă momentan, scoţând un geamăt spasmodic şi involuntar care se stinse

aproape imediat, apoi tipul se năruie lent. Hunter îl ţinu, apoi îl puse pe pământ şi îi luă pulsul. Nu mai avea. Sistemul respirator fusese nimicit de violenţa asaltului.

Cu un pas de felină, silueta neagră îşi reperă următoarea victimă şi repetă procedeul cu rezultate similare. Apoi Hunter se fofilă de cealaltă, parte a scuarului, căutându-l pe tipul care tuşea. Îl găsi, scutindu-l de alte accese. Se deplasă apoi spre *sex shop* mergând spre uşa ascunsă.

Examinase broasca magazinului cu prima ocazie. Era o vechitură ineficace. Lama cuţitului aplicată în punctul sensibil şi o apăsare cu umărul îi veniră de hac. Hunter intră.

Coborî în pivniţă, parcurse tot pasajul şi intră în pivniţa lui Edwin Charles, sub „muzeu”. La prima trecere pe-acolo, nu avusese timp să examineze locul. Voia să plece cât mai repede şi nu fusese prea atent la sistemele de supraveghere. Acum le examină amănunţit.

În ajun remarcase două uşi grele de fiecare parte a pasajului, şi presupusese că Charles îşi făcea treaba în spatele acelor uşi. Amândouă erau întredeschise. Hunter se hotărî să le exploreze şi dădu într-o parte, peste un apartament foarte decorat. Nu era decât o cameră, dar avea tot confortul, inclusiv un bar cu bere sub presiune şi atelier pentru reparaţii electronice.

Acolo însă nu era nimeni.

În cealaltă parte, Hunter găsi postul de observaţie, care era mai elaborat decât şi-ar fi închipuit. Exista o consolă electronică şi o serie de ecrane a circuitelor TV închise. Mai erau şi o sumedenie de aparate electronice, o masă de montaj şi un proiector, dar nici urmă de Edwin Charles.

Hunter cercetă mai întâi ecranele. Toate erau aprinse şi părea că cele două nivele se aflau sub supraveghere. Pe un ecran se vedea intrarea, pe un altul, sala de primire unde Hunter se pomenise prizonier în ajun, iar al treilea arăta sala „haremului”. Fiecare celulă de tortură avea ecranul ei.

Aceste celule, care fuseseră goale şi slab luminate la trecerea lui Hunter, acum erau puternic luminate şi toate erau ocupate. Persoane tinere de ambele sexe, goale şi prinse de instrumentele de tortură, se prefăceau suferinde şi supuse.

Ecranele haremului ofereau un spectacol foarte diferit. Bărbaţi şi femei lungiţi pe divan, sau stând pe perne, păreau ieşiţi dintr-o poveste din *O mie şi una de nopţi.* Toţi participau la orgie pe măsura maniacilor erotismului. Cei mai mulţi bărbaţi păreau cam trecuţi şi chiar mai mult. Singurii tineri erau efebii hărăziţi

plăcerilor îndoielnice ale câtorva pederaşti îmbătrâniţi. Femeile, fără excepţie, erau frumoase, tinere şi numeroase. Puteai vedea un amestec de togi romane, de pijamale de harem, de voaluri de sclave şi biciuri de dominatori.

În centrul acestei săli se afla o mică platformă turnantă şi, pe ea, un negru imens legat de o cruce. Era gol iar starea sa de excitare nu lăsa nici o umbră de îndoială. O fată înaltă şi blondă executa în faţa lui un dans lubric, lipindu-se de corpul lui umed de transpiraţie, apoi fugind imediat pentru a se feri de loviturile lui violente pe şolduri.

După fiecare mişcare de nesupunere, negrul era „pedepsit” pentru îndrăzneala lui de o altă fată cu dimensiuni impresionante, care mânuia cu aviditate un bici negru şi lung.

Hunter era dezgustat de acel teatru. Se întrebă câte alte numere îl precedaseră pe acesta, apoi înţelese de ce Ann Franklin spusese că la „muzeu” exista „personal”. Acei oameni erau actori şi, în plus, erau foarte dotaţi pentru specialitatea lor. Chiar şi torturaţii din celule se prefăceau foarte bine că suferă, ca orice actor care se respectă. În jurul scenei turnante se aflau câteva ecrane care permitea spectatorilor să vadă ce se întâmpla în celule.

Consola postului de siguranţă era mai potrivită pentru plăceri vizuale decât pentru o supraveghere de securitate. Hunter se întrebă dacă invitaţii ştiau că erau urmăriţi cu ajutorul camerei de luat vederi. Ce mină de aur pentru un şantajist!

Privirea i se opri asupra ecranului unde se afla butoiaşul pe care trebuia să te menţii în echilibru. O amazoană ciudat îmbrăcată tocmai intrase în câmpul vizual. Purta cizme negre până dincolo de genunchi şi un corset cu şireturi care îi făcea un mijloc de viespe. Pieptul fusese decupat pentru a-i pune mai bine în valoare sânii de marmură, iar părul negru îi cădea pe spate până la mijloc. Se fardase în mod grotesc ca să capete o alură satanică. Hunter îşi zise că avea probabil un metru optzeci, chiar şi fără cizmele cu tocuri înalte. În mână avea nelipsitul bici negru.

Un tânăr bine făcut stătea în echilibru pe platformă. Era cu spatele la camera de luat vederi, cu mâinile legate, cu faţa la perete. Fata-diavol începu imediat să-l biciuiască, lovindu-l puternic cu biciul peste şoldurile goale.

El reacţionă de parcă durerea ar fi fost insuportabilă, răsucindu-se ca să evite capătul usturător al biciului, pierzându-şi echilibrul şi agăţându-se cu disperare de curele ca să nu

atârne cu toată greutatea de încheietura mâinilor – exact cum îşi imaginase Hunter la prima vizită.

Numărul era foarte real după aprecierea lui Hunter. Ghici că biciul era făcut dintr-un material moale, dar avu totuşi o senzaţie de greaţă. Îşi întoarse faţa de la consolă şi se întrebă unde era Charles şi ce-l putuse face pe bătrân să-şi părăsească postul. Cu siguranţă că era vorba de o seară importantă pentru „muzeu”; nu era momentul să fie slăbit sistemul de siguranţă.

Hunter reexamină întreaga pivniţă şi se întoarse iar la consolă după câteva momente, fără să fi aflat nimic în plus. În absenţa lui, negrul imens părăsise scena din sala de orgie şi acum se derula un alt număr. Doi tineri în pielea goală fuseseră legaţi spate în spate şi două fete fuseseră legate una lângă alta. Firește, problema lor era de natură erotică şi, pentru rezolvarea ei, se dedau unor acrobaţii foarte ingenioase.

Brusc, pe unul din ecranele celulelor se produse o mişcare ciudată. O amazoană diabolică trecuse prin faţa obiectivului camerei de luat vederi clătinându-se, cu faţa dezgustată. Hunter se apropie de ecran. În aparenţă, scena părea normală. Victima era legată la un fel de stâlp dublu al infamiei – primul jug, la câţiva centimetri de sol, îi strângea gleznele, iar al doilea, ceva mai sus, îi încercuia capul şi încheietura mâinilor.

Hunter remarcase aparatul când trecuse prima dată prin acel labirint şi nu fusese nevoit să-şi pună întrebări referitoare la modul lui de folosire. Victima trebuia să se îndoaie cu capul aproape între picioare. Oboseala fizică sau o ameţeală ar fi provocat o înăbuşire dacă corpul s-ar fi aplecat prea mult într-o parte. Căderea ar fi însemnat ruperea gâtului. Hunter înţelesese toate astea din ajun. Acum îşi explica totalitatea implicaţiilor diabolice ale instrumentului, căci victima era îndoită în spate, şi fuseseră adăugate accesorii suplimentare.

O platformă îngustă, semănând cu un cal cu mânere cu vârfuri de oţel, era fixată sub coloana vertebrală arcuită. Dacă acest număr era trucat, victima era probabil un contorsionist.

Dar torturatul nu semăna deloc cu un contorsionist şi, uitându-se mai bine, Hunter simţi un fior pe şira spinării. Nu era vorba de un actor. Bărbatul era destul de în vârstă. Unghiul camerei de luat vederi era prost ales faţă de lumină şi nu se putea vedea decât ceafa victimei – dar Hunter înţelese unde dispăruse Edwin Charles.

Hunter mârâi înfundat ca un animal, ţâşni din pivniţă şi se repezi pe scară până la parter chiar mai înainte de a se fi gândit

ce face. Se năpusti în cămăruţa care dădea spre sala de recepţie şi se avântă prin mulţimea cuprinsă în vârtejul orgiei. Silueta neagră cu un PM suspendat la gât trecu aproape neobservată de mulţime. În fond, nu părea mai puţin nepotrivită decât ceilalţi, şi nimeni nu-l opri decât în momentul în care vru să treacă de uşa în formă de fese.

Două amazoane, îmbrăcate în piele, stăteau lângă uşă, cu braţele încrucişate, cu biciul în repaus. Mutrişoarele lor satanice fură surprinse când îl văzură pe Hunter apropiindu-se. În ultima clipă, una dintre ele folosi biciul, încolăcindu-l după Hunter cu abilitate, iar cealaltă se aşeză în calea lui. Biciul era făcut din fibre de nylon şi nu-i făcu nici un rău. În schimb, cea care îi bara calea era înaltă şi puternică.

— Bătrânul e în pericol! mormăi el împingând-o într-o parte cu brutalitate.

Ieşi pe uşă şi se repezi pe scări urmat de una dintre fete.

Nu avea decât o idee vagă despre direcţia în care trebuia să meargă, dar înţelese că se apropia de ţintă când văzu o amazoană prăbuşită pe culoar.

— Ajut-o, îi ordonă Hunter fetei care venea după el.

Trecu peste fata căzută şi intră în celulă. Realitatea era mai rea decât putuse s-o arate camera de luat vederi. Mirosul de sânge se amesteca cu cel de carne arsă infestând atmosfera cămăruţei lipsită de aer.

Moartea venise să elibereze o fiinţă omenească, s-o scape de suferinţe. Hunter înţelese asta imediat ce puse piciorul în celulă.

Bătrânul soldat nu dispăruse discret. Edwin Charles sfârşise de o moarte atroce.

Instrumentul de tortură avea picioare reglabile şi o traversă de fier pe care se aflau nişte vârfuri conice. Fierul încă mai era cald şi o lampă cu benzină zăcea într-un colţ. Hunter înţelese că metalul fusese încins până la alb, după care capra aceea fusese strecurată sub spatele bătrânului şi corpul fusese înălţat până când coloana vertebrală nu i se mai putuse îndoi. Charles se prăbuşise pe capra care îi arsese carnea.

Era evident că şi coloana se rupsese precum şi alte oase. Căldura metalului cauterizase probabil vasele rupte pe măsura avansării fierului, dar hemoragiile interne îşi găsiseră o ieşire pe gură şi celelalte orificii de eliminare. Era o scenă macabră şi Hunter putea să înţeleagă de ce fata leşinase.

— Ce pot să facă oamenii! mormăi el examinând detaliile sinistre.

Privi cu furie cadavrul bătrânului soldat. Ce spusese despre muzeu? O semnificaţie mai profundă… un simbol al epocii noastre…

— Mda, mormăi Hunter înainte de a ieşi.

Le găsi pe cele două fete lângă celula următoare.

— A murit? întrebă fata care venise după Hunter.

— Da, mormăi el. De la ce oră durează distracţia?

— De la unsprezece, şopti fata cu o voce sinistră.

Hunter se uită la ceas. Trecuse puţin de miezul nopţii. Dădu din cap lămurit.

— Nu ştiu de când se afla bătrânul în acea cămăruţă, dar n-a murit de mai mult de o jumătate de oră.

Fu imediat frapat de implicaţiile acestui fapt. Edwin Charles murise în faţa acelor amatori de orgii, josnicia abjectă a scenei fiind camuflată de suferinţele simulate de cei din jur.

— A agonizat mai mult de jumătate din distracţia voastră, zise Hunter cu glas scăzut.

Fata care leşinase fu gata să-şi piardă din nou cunoştinţa. Se agăţă de Hunter ca să nu cadă.

— Am intrat de mai multe ori, zise ea. N-am ştiut cine era…

Părea îngrozită.

— Dar deodată a început să miroasă cumplit…

Părea că se luptă puternic cu greaţa.

— Cine leagă victimele la chestiile alea idioate? întrebă Hunter.

— În mod normal, victimele se leagă singure, murmură cealaltă fată. Pot să se desfacă când doresc. Nu e decât un joc. În fine, cine ar fi putut să ghicească…

Sânii ei fremătară şi se legănă uşor. Hunter o ţinu de braţ.

— Da, un joc, un amuzament, zise el.

Hunter le părăsi şi parcurse drumul invers prin harem. Nimic nu se schimbase, dar grupul de patru găsise modalitatea de a se satisface, trecând dincolo de toate legile anatomiei umane.

Un ecran cu cadavrul lui Charles se afla chiar deasupra lor. În treacăt, Hunter scoase Beretta şi trase un glonţ în imagine. Nimeni nu părea să se mai delecteze privind cadavrul bătrânului.

Traversă sala, trecu prin faţa scării care ducea în pivniţă şi se îndreptă spre uşa principală. Încărcă PM-ul Uzi şi trase piedica. Bob Hunter va începe să ucidă.

CAPITOLUL XI

Cufundat în gânduri, Danno Giliamo stătea pe bancheta din spate a unei limuzine mari, de culoare neagră, parcată lângă scuarul unde se afla *Muzeul Sade.* În afara şoferului, aplecat peste volan, nu mai era nimeni cu el.

Zgomotul unei maşini care se apropia tulbură tăcerea. Mergând încet, vehiculul trase lângă trotuar, în faţa maşinii lui Giliamo. După o clipă, portiera limuzinei se deschise şi Nick Trigger se strecură pe banchetă alături de Giliamo, închizând uşa ca să se stingă plafoniera.

Giliamo oftă.

— Cred că ai avut dreptate, Nick, zise el. N-a apărut. Nici la tine nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa?

— Nimic, pe dracu'! S-au întâmplat o sumedenie de lucruri, îl anunţă calm Nick Trigger. Dar ai avut dreptate când mi-ai spus că-i merge creieraşul. S-a cărat cât ai zice peşte.

— Ne-a scăpat iar.

— Exact.

— Ei bine, aici n-a venit.

Giliamo bătu cu nervozitate o ţigară pe mână, apoi o puse între buze şi o aprinse. Ochii lui străluceau în lumina flăcării.

— Ce-a fost?

Trigger se lăsă cu spatele pe speteaza banchetei.

— Îl încercuisem într-un local pop de lângă *Soho Square,* răspunse el dând din umeri cu un aer ostenit. A ieşit şi dus a fost, iar noi am rămas ca proştii. Peste tot erau poliţai, tot cartierul era plin.

Giliamo trase nervos din ţigară.

— Bun, ce-au păţit oamenii mei?

— Şase din pistolarii independenţi au murit, zise Trigger suspinând. Iar Looney şi Rocky au fost arestaţi. Dar nu-ţi face griji, îi scot mâine dimineaţă.

Giliamo înjură cu glas scăzut vreo treizeci de secunde, apoi întrebă:

— Vezi cu cine ne luptăm?

— Mda.

Trigger îşi înfipse furios coatele în speteaza banchetei, apoi suspină descurajat.

— Nu cred că merită să mai ardem gazul aici, Danno. Lasă

totuşi pe cineva, pentru orice eventualitate, dar mai bine să mergem la culcare. Hunter nu cred că a scăpat dintr-o ambuscadă ca să se vâre în alta. Mâine, la prima oră, vine Arnie Farmer cu armata lui. Ne vom aduna şi vom vedea ce avem de făcut.

— Şi eu care credeam că vom rezolva problema înainte de sosirea lor! mormăi Giliamo. Îl cunoşti pe acest Arnie Farmer?

— Ne-am întâlnit de câteva ori, răspunse Nick Trigger. Dacă nu mă înşel, gândeşti la fel ca mine despre acest *capo.* Sau mă înşel?

— Dacă vrei să insinuezi că e un tip cu care e al naibii de stingheritor să lucrezi, atunci nu te înşeli.

— Atunci, mai bine-o spunem pe faţă. Arnie Farmer e un idiot nenorocit şi nu-mi convine deloc că vine pe capul meu. Aş fi preferat să rămână la el acasă.

— Ei, da! mormăi *caporegime* din New Jersey. Ar fi fost mai simplu să-l fi scos din circuit pe Hunter înainte de venirea lui.

Aruncă o privire spre omul de la volan.

— Dar ar fi bine să nu mai repetăm ce-am spus. M-ai înţeles, Gio?

Gio Scaldicci întoarse capul zâmbind.

— Am înţeles, domnule Giliamo. Am urechi care nu aud decât ce trebuie să audă.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Nick Trigger se adresă lui Giliamo:

— Bun, haide să mergem, Danno.

— Trebuie să mai aşteptăm puţin. Sal a plecat să-şi facă rondul, într-o clipă va veni înapoi.

Cei trei mafioţi aşteptară câteva clipe tăcuţi, apoi portiera din faţă se deschise şi al patrulea urcă pe bancheta din faţă. Era Sal Masseri, unul dintre şefii de echipă ai lui Giliamo. Vocea lui era plină de panică.

— Ne-a omorât trei oameni, Danno!

— Ce tot spui? se răsti *caporegime.*

— Vreau să spun că Willie Ears, Jack Constructorul şi Big Angelo sunt eliminaţi, asta vreau să spun. Nu sângerează, dar toţi trei zac morţi. Am impresia că au ceafa ruptă.

Giliamo rămase fără glas. Se uită ţintă la tovarăşul său de pe bancheta din spate, apoi se repezi la portieră. Nick Trigger îl reţinu, apoi se întoarse spre Masseri.

— De cât timp sunt morţi, Sal?

— Nu de mai mult de zece minute, un sfert de oră. Am fost să-i previn pe ceilalţi. Nimeni n-a văzut nimic, Nick, absolut nimic.

— Zece-cincisprezece minute, murmură Trigger. Ceea ce poate să însemne că ar fi putut să vină direct aici şi…

Giliamo privi cu nervozitate spre „muzeu”.

— Atunci e sigur! izbucni el cu furie. Ticălosul a reuşit să intre şi să iasă fără să-l putem vedea. Pun prinsoare că acum e înăuntru.

Îşi împunse şoferul cu mâna.

— Înaintează până la „muzeu”, dar încet de tot, Gio. Te opreşti în faţa staţiei de autobuz.

Maşina parcurse lent traseul indicat şi se opri în faţa staţiei de autobuz, chiar în faţa „muzeului”.

— Intrăm? întrebă cu nervozitate Masseri.

— Păi, cum! răcni Giliamo. Dă-te jos şi anunţă oamenii.

Mai înainte ca Masseri să fi coborât, doi oameni se apropiară în grabă de maşină. Giliamo lăsă geamul în jos şi scoase capul afară. Unul dintre cei doi dădu raportul cu o voce gâfâită.

— Voiam să-i spunem lui Sal că am găsit ceva. Acolo.

Arătă spre cealaltă parte a scuarului.

— O librărie. Poarta din spate a fost forţată. Ar putea să fie un amănunt important.

— Bun, ia câţiva băieţi şi du-te să vezi, ordonă Giliamo.

Cei doi tipi plecară în fugă.

— Poate că ar trebui să mă duc să văd ce-au găsit, Danno, sugeră Masseri.

Nick Trigger râse scurt.

— Cred că Sal nu vrea să intre cu noi, zise el.

— Te cred, răspunse Giliamo în numele omului său. Şi eu simt la fel ca el, dar asta nu are nici o importanţă. Rămâi aici, Sal. Stevie se duce să vadă ce e cu librăria, pe urmă ne mişcăm.

— Ei bine, nici mie nu-mi place, mormăi Trigger, dar nu din aceleaşi motive. E prea multă lume înăuntru în acest moment. Asta înseamnă prea mulţi martori. În plus, e cea mai drăguţă operaţiune peste care am dat.

Gio Scaldicci întorsese capul.

— Cum se face că eşti amestecat în acest gen de operaţiuni pentru perverşi, domnule Trigger?

Ambasadorul Mafiei la Londra dădu din umeri.

— Înveţi să te foloseşti de ce găseşti, micuţule. Să nu uiţi asta. Să nu uiţi asta niciodată. Cloaca asta pentru pervertiţi ne-a permis controlul asupra unor oameni importanţi de-aici. Nu-mi convine deloc să văd chestia asta distrusă, asta e tot. Mai ales din cauza acestui ticălos de Hunter.

Cei patru oameni se uitară câteva momente tăcuţi la „muzeul” din faţă. În cele din urmă un om veni în fugă în cealaltă parte a limuzinei.

— Stevie a descoperit un tunel, zise el gâfâind. Vrea să ştie dacă să intre în el!

— Evident! se răsti Giliamo. Şi spune-i să aibă mare grijă! Să nu uite împotriva cui porneşte!

Mesagerul se pierdu în noapte.

— Ca să vezi! exclamă Giliamo.

Nick Trigger îşi scoase revolverul şi roti cilindrul ca să verifice încărcătura. Suspină şi-şi pregăti arma.

— Cred că va trebui totuşi să mergem, Danno.

Sal Masseri coborî din maşină cu un pistol-mitralieră Thompson sub braţ, apoi se aplecă ca să se adresase şefului său.

— Mă duc să-i iau şi pe ceilalţi băieţi, Danno, zise el cu o voce încordată.

— Du-te.

— Hei... ascultă, Danno. Big Angelo era un tip bun. Puteţi să faceţi cu Hunter ce vreţi după ce vom pune mâna pe el, eu o să-i tai boaşele.

— Da, Sal, ştiu ce simţi, îi răspunse Giliamo.

Masseri se îndreptă fără grabă, cu pistolul-mitralieră sub braţ.

Nick Trigger deschise portiera şi puse piciorul pe pământ, rămânând aşezat sub lumina plafonierei de care nu-i mai păsa.

— Am o presimţire, zise el.

— Şi eu, răspunse Giliamo.

Deschise şi el portiera şi ieşi în stradă, apoi se uită la „muzeu” pe deasupra acoperişului maşinii.

— E acolo înăuntru, sunt sigur.

Exact în acel moment, o uşă se deschise în faţă, o lumină slabă lumină peronul, şi o siluetă neagră se contură un moment în cadrul luminos. Silueta expedie o rafală de armă automată în aer, apoi dispăru în întuneric aruncându-se într-o parte. Exterminatorul nu se mai afla „acolo înăuntru”.

Şoferul limuzinei îşi ţinu respiraţia.

— La dracu! exclamă el. Tipul ăsta are nervii tari!

Totuşi vorbea singur. Danno Giliamo se aruncase la pământ în spatele maşinii, iar Nick Trigger se punea la adăpost înăuntru. Arma automată se mai auzi o dată, dar nu mai trăgea în aer. Parbrizul explodă spre interiorul vehiculului şi capul lui Gio Scaldicci făcu explozie în acelaşi timp, împroşcând în jur sânge şi fragmente de creier, înainte de a se prăbuşi pe volan. Claxonul

începu să urle în noapte, acompaniat de detunăturile armelor. În jurul „muzeului” izbucni o adevărată furtună.

*

* *

Bob Hunter nu ieşise în lumină din fanfaronadă. Sigur, era furios, şi mai dezgustat ca niciodată, dar în sinea lui, războinicul ştia exact ce avea de făcut.

Trebuia să declanşeze un *blitzkrieg,* cum făcuseră germanii în al doilea război mondial, ca să surprindă, să dezorganizeze, poate să demoralizeze şi apoi să distrugă inamicul. Hunter ştia ce făcea de la prima rafală inofensivă până la ultimul glonţ al luptei.

Maşina luminată din faţa „muzeului” – de unde-o fi ieşit ea – fusese un adevărat dar ceresc. Ochii lui nu avuseseră timp să se obişnuiască cu penumbra, dar putuseră să remarce oamenii din jurul vehiculului şi ei constituiau o ţintă ideală.

A doua rafală a pistolului-mitralieră făcuse maximum de stricăciuni. Văzu explodând capul lui Gio Scaldicci, şi tipul solid din spate se aruncă la podeaua maşinii, şi îl văzu pe Danno Giliamo rostogolindu-se ca să pătrundă în obscuritatea scuarului. Dar inamicul riposta deja din mai multe locuri întunecoase. Hunter voia să vadă mai bine.

A treia rafală lovi rezervorul maşinii, şi Hunter văzu vehiculul explodând într-un imens turn de foc. Explozia făcu să se cutremure tot scuarul.

Cineva trăgea cu un PM Thompson, şi Hunter nu avea intenţia să aştepte proiectilele mari ale acelei arme. Se deplasă în momentul exploziei, făcând un ocol larg în jurul focarului în speranţa că va da ocol şi principalelor forţe şi că va putea să le plaseze în prim-planul incendiului.

Cineva apăru în calea lui, ţipând de surprindere şi panică, şi Hunter îi aplică o lovitură violentă cu patul PM-ului Uzi fără să-şi fi încetinit cursa. Urma drumul circular, alergând pe stradă, ajungând în apropierea librăriei.

Flăcările galbene ale incendiului se înălţau în aer pârâind, aruncând asupra scuarului o lumină macabră. Toate forţele inamice se îndreptau spre automobilul în flăcări, trăgând la întâmplare, fără nici o ţintă absentă, iar ordinele contradictorii desăvârşeau confuzia completă.

Hunter ajunse în poziţia strategică urmărită şi se lăsă la pământ, la adăpostul unui trotuar. Orizontul din faţa lui era ideal pentru un luptător ca el, iar siluetele inamicului se conturau pe

fundalul focului.

Goli conştiincios trei încărcătoare în acele umbre, grupând rafalele, şi economisindu-şi gloanţele până în momentul în care nu mai exista nici o ţintă.

Hunter rămase un moment la pământ, scotocind scuarul cu privirea, cu urechea la pândă, încărcându-şi din nou arma. O tăcere completă învăluia scuarul, cu excepţia zgomotului flăcărilor care mistuiau limuzina neagră.

Hunter se ridică încet, expunându-se gloanţelor care nu veniră, apoi înaintă spre centrul scuarului. Morţii şi muribunzii zăceau în jurul lui, iar mirosul de sânge îl sfida la fiecare pas.

„Prea uşor, îşi zise Hunter, mult prea uşor!”

Ocoli un om care gemea şi dădu peste tipul cu Thompson culcat pe spate în faţa maşinii incendiate. Încă mai trăia, dar nu pentru mult timp, deşi încă mai era conştient şi ţinea strâns pistolului-mitralieră. Hunter zbură arma din mâna lui cu o lovitură de picior.

— Cum te cheamă?

— Du… du-te… la dracu! şuşoti rănitul înainte de a scuipa un val de sânge.

— Cine l-a lichidat pe bătrânul dinăuntru? întrebă Hunter.

— … la dracu’… la dracu’…!

Hunter merse mai departe, examinând feţele celor căzuţi, căutându-l pe Danno Giliamo. Maşina ardea încă destul de intens. Lupta nu durase prea mult. Oamenii din interiorul „muzeului” abia acum începeau să reacţioneze. Hunter remarcă perdelele trase şi feţele care priveau scena de la parter.

Apoi văzu ceva mult mai ameninţător. Trei oameni înarmaţi ţâşniră afară din „muzeu”, iar unul dintre ei avea în mână o puşcă. Hunter ridicase arma instinctiv, dar ezită o secundă în privinţa identităţii celor trei. Indivizii priveau scena fără să le vină să creadă.

Contemplarea lor încremenită nu dură decât o jumătate de secundă, care păru lungă, apoi omul cu puşca făcu o mişcare fatală.

— E Hunter! strigă el.

Pistolul Uzi trase simultan cu puşca; omul căzu în antreu, ciuruit de la burtă la gât, iar Hunter făcu un 8 mortal care îi mătură şi pe ceilalţi doi. Nu se alesese cu nimic serios, dar simţea mai multe puncte calde în coaste.

Se întoarse şi o luă pe drumul care îl adusese acolo. Contase prea mult pe norocul lui, asta nu putea să dureze. Poliţia trebuia

să sosească din clipă în clipă şi simţea sângele care i se lipise pe coaste. Traversă scuarul, trecu prin faţa librăriei, apoi se opri brusc în faţa aleii îndreptând arma spre o formă suspectă care se ascundea în fundătură.

— Nu, la dracu'! strigă o voce cuprinsă de panică. Nu face asta, nu mai am gloanţe.

Hunter sărise la adăpostul imobilului din colţul aleii.

— Aruncă mai întâi arma, mormăi el. Apoi ieşi de-acolo cu mâinile pe cap.

Un pistol căzu pe pavaj şi alunecă pe trotuar, apoi un om scurt şi îndesat ieşi din umbră cu un pas ezitant şi se opri în lumina scuarului.

Hunter îi înfipse ţeava PM-ului în stomac.

— Hei! zise omul. Hei! La dracu', e fierbinte!

Hunter depărtă puţin ţeava şi îl întoarse pe tip ca să-l scotocească, apoi îl împinse înainte.

— Mergi, ordonă el. Drept înainte.

— Unde mergem?

— Depinde, răspunse Hunter. Cine eşti?

— Mă cheamă Stevie Carbon. Fac parte din echipa lui Danno, sub ordinele lui Sal Masseri. Dar asta s-a mântuit acum…

— S-a terminat şi pentru tine, Stevie? întrebă Hunter cu o voce normală.

— Păi… nu, în fine, sper că nu, răspunse celălalt cu un ton încordat.

Mergeau destul de repede spre ieşirea din scuar. Hunter îl împinse pe străduţa unde lăsase limuzina.

— Mergi mai departe, Stevie. Cu pas vioi şi fără să te întorci.

— Dar unde mergem? întrebă mafiotul.

— Poate că până la porţile iadului, îi răspunse Hunter.

Lăsase PM-ul să-i atârne la gât şi îşi pipăia uşor coastele.

— Sunt şocat de ce-ai putut să faci atât de repede, zise omul cu un ton care se dorea amical şi admirativ. Eu personal n-am nimic cu tine. N-am de ce mă plânge.

Hunter avu sentimentul unei oboseli insuportabile, nu a corpului, ci a spiritului.

— Asta face toată povestea atât de stupidă, Stevie, zise el cu răceală. N-a existat niciodată nimic personal. Nu-i aşa? Şi pe urmă descoperi un bătrân torturat dincolo de limitele umane. Şi atunci chestia asta devine foarte personală.

Omul se împiedică, îşi păstră echilibrul şi îşi puse iar mâinile pe cap.

— Haide, spune-mi, Hunter. Mă omori sau nu?

— Asta depinde de tine, Stevie.

— De mine?

— De ceea ce poţi să-mi spui.

— Dar nu ştiu nimic. Şi apoi am făcut legământul tăcerii, Hunter. Ai auzit de asta, nu?

— Se pare că poate să ducă la moarte, Stevie. Asta vrei?

— Ştii foarte bine că nu, Hunter. Vreau să trăiesc cu acest jurământ.

Îşi continuară drumul în tăcere. Hunter mergea la doi paşi în urma lui. În depărtare se auzeau sirenele poliţiei, iar Hunter avea impresia că viaţa lui era un început perpetuu. Când ajunseră lângă Lincoln, Hunter se adresă prizonierului cu o voce ostenită.

— Treci la volan.

— Unde mergem?

— Ţi-am mai spus, Stevie, poate la porţile iadului.

Urcară în maşină.

— Voi vorbi, Hunter, zise mafiotul.

— Întâi demarează şi pe urmă vorbeşte, îi ordonă Hunter.

Afară era frig, dar Hunter simţea căldură în stomac. Evenimentele căpătau un anumit contur. Făcuse un prizonier, şi nu unul oarecare.

Hunter nu ştia cine putea să fie... sau cine fusese Stevie Carbon, dar ştia că omul de lângă el nu se numise niciodată aşa.

Exterminatorul prinsese un *caporegime.*

Prizonierul lui de război se numea Danno Giliamo.

CAPITOLUL XII

Nick Trigger servea Organizaţia de ani de zile, dar niciodată nu simţise o astfel de umilinţă. Era abătut, deprimat, şi cuprins de panică din cauza propriei sale reacţii în faţa morţii. Dar era viu. Îşi repeta într-una că era încă în viaţă şi că acest lucru avea cu siguranţă o mare importanţă. Familia n-ar fi avut nimic de câştigat de la un erou mort. Când vedeai întorsătura evenimentelor, când vedeai că nu poţi face nimic ca să schimbi ceva, lucrul cel mai util era să-ţi salvezi pielea. Moartea era ceva definitiv!

Totuşi un om nu-şi dădea seama că putea să nu mai fie de la o secundă la alta, decât dacă-şi privea moartea în faţă. Atunci înţelegea, înţelegea prea bine.

Şi ce-ar fi putut să facă împotriva lui Hunter în acel moment? Scăpase datorită Domnului. Fusese gata să ardă de viu în incendiul maşinii şi se înfiora şi acum la gândul ăsta. Dacă ar fi întârziat încă o secundă în interiorul maşinii, Nick Trigger ar fi fost acum o grămăjoară de cenuşă.

Nick încerca să confere raţiune acţiunilor sale, uitând că teroarea, nu simţul luptei, îl făcuse să sară din maşină. Sângele şi creierul lui Gio Scaldicci fuseseră împrăştiate pe bancheta din spate şi peste Nick. Îngrozit, ieşise din maşină şi nu se afla decât la zece metri când se produsese explozia. Rămăsese la pământ, ameţit, pe jumătate conştient, în timp ce Hunter lichidase oamenii lui Danno.

Când îl văzuse pe acel ticălos în negru plimbându-se printre morţi şi muribunzi, nu mişcase nici măcar un deget. Îl auzise punând întrebări lui Sal Masseri şi tot nu se mişcase, deşi arma era doar la câţiva centimetri de mâna lui. Se dăduse mort. Ba chiar mormăise o rugăciune.

Nu se hotărâse să mişte decât după ce Hunter îi împuşcase pe Stevie Carbon şi cei doi tipi pe care acesta îi luase cu el în tunel. Apoi, după ce Hunter traversase din nou scuarul, Nick începuse să se târască în sens invers. Se ridicase abia la ieşirea din scuar, unde sărise în picioare şi o luase la fugă… *la fugă.*

Era dezgustat.

În schimb, Nick începea să înţeleagă pentru ce Bob Hunter supravieţuise tuturor atacurilor şi ripostelor Organizaţiei. Înţelese de ce Danno îl admira atât de mult şi de ce se umilise să ceară o

mână de ajutor unui om din exteriorul Familiei. Când acest Hunter trecea la atac, o făcea direct, fără greşeală. De fapt, nu ataca, ci declanşa Apocalipsa. În fond, cine nu s-ar fi pierdut cu firea?

Trebuia totuşi făcut ceva. Poate o şmecherie nouă care nu mai fusese niciodată încercată. Un om ca el nu putea fi lăsat să-şi facă mendrele, nu era de conceput. Înainte, Hunter era un nume pe un contract, un om de doborât, o treabă de făcut, poate un rang mai important de obţinut. Acum totul se schimbase. Nick văzuse cu ochii lui de ce era în stare Hunter.

Totuşi Nick împuşcase vreo sută de oameni, toţi nişte duri. Cu toate astea, fusese nevoie de un Bob Hunter ca să-l facă să vadă moartea în toată grozăvia ei. Nick era hotărât să-i întoarcă această favoare. Un detaliu însă îl salva pe Nick, era singurul care cunoştea amploarea înfrângerii sale personale. Fusese singurul supravieţuitor; nimeni nu va şti vreodată că Nick Trigger făcuse pe mortul lăsându-l pe Hunter să plece liniştit. Nici măcar nu era obligat să spună că fusese acolo.

Da, avusese puţin noroc. Cel puţin aşa credea.

*

* *

Se deplasau lent pe Tottenham spre Regent’s Park şi conversaţia lor era lipsită de orice informaţie utilă. Evitând cu pricepere întrebările vitale, Giliamo făcea toate eforturile să pară un simplu pistolar. Hunter se hotărâse să-l lase să se iluzioneze… deocamdată. Cotiră la dreapta pe Marylebone ca să ajungă pe Park Road.

— În parc, zise Hunter.

— În parc?

— Cum ţi-am spus.

După câteva clipe traversară extremitatea lacului.

— Ce facem aici? întrebă cu nervozitate Giliamo.

— O să vezi, îi răspunse Hunter. În faţă avem un teatru în aer liber, vreau să te opreşti acolo, Stevie.

Rănile lui Hunter erau superficiale şi nu mai sângerau. După toate aparenţele, gloanţele îl atinseseră uşor fără să-i provoace necazuri mari. Totuşi nu se simţea chiar în largul lui şi-şi pierdea răbdarea.

Maşina se opri lângă teatru.

— Dă-mi cheile şi coboară, zise Hunter.

Giliamo se supuse urmărindu-l cu privirea pe Hunter care cobora pe cealaltă parte.

— Acolo, îi arătă Hunter cu PM-ul Uzi.

— Unde?

— Pe scenă.

Giliamo se uită la el o clipă, apoi se întoarse şi porni spre scenă, urmat de Hunter. Urcară treptele şi, ajunşi pe scenă, Giliamo se întoarse spre Hunter.

— Ce facem aici?

— Îţi place să joci teatru, Danno, răspunse cu blândeţe Hunter. Am crezut că o scenă ţi s-ar potrivi foarte bine.

Omul încremeni brusc. Când vorbi, vocea lui era impregnată de o furie înăbuşită.

— Dacă ai ştiut cine sunt, de m-ai lăsat să bat câmpii?

— Du-te în centrul scenei, îi ordonă Hunter.

— Să te ia naiba! izbucni Giliamo. Dacă vrei să mă omori, fă-o aici.

Hunter îl lovi cu patul armei. Giliamo se clătină, duse o mână la maxilarul lovit, apoi se îndreptă spre locul indicat de Hunter.

— Aşează-te în genunchi, zise Hunter.

Mafiotul se uită la el cu ură, dar se supuse.

— Unde ţi-ar face plăcere să trag? întrebă Hunter venind spre el cu arma.

— Nicăieri, bâigui Giliamo. Ştii că nu vreau să mor, Hunter.

— Îmi înşiri minciuni de zece minute, Danno. Acum poţi să te opreşti.

— Nu pot să vorbesc, şi ştii foarte bine asta. Dacă vorbesc, şi nu mă omori, o vor face ei mai târziu. Mai bine să sfârşesc imediat.

— Cine va şti că ai vorbit, Danno? Cine le va spune?

Caporegime se gândi la asta, apoi zise:

— Ce vrei să ştii?

— Cine l-a torturat pe bătrân?

— M-ai mai întrebat de nu ştiu câte ori! Şi nu înţeleg de cine vorbeşti!

— De bătrânul din „muzeu”, Danno. Cine l-a priponit ca pe o friptură de porc şi i-a băgat grătarul sub el?

— La dracu! Nu ştiu despre ce vorbeşti, Hunter, şi jur că spun adevărul!

— Vrei să spui că nici unul dintre oamenii tăi n-a făcut asta?

— Exact, dar tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ai fost în „muzeu”, nu?

— Da, evident. Am stat acolo aproape un minut. Am fost cu Nick, cu Sal şi alt tip al cărui nume nu mi-l mai amintesc. Dar n-

am făcut nimic nici unui bătrân.

— Cine e Nick?

— Nick Trigger. Mai e cunoscut şi sub numele de Nick Endante. Poate că ai auzit de el; într-o vreme lucra pentru *Don* Manzacati.

Hunter era mulţumit, interogatoriul decurgea cum nu se poate mai bine, iar Giliamo începea să se destindă.

— Bine, zise Hunter. Ce caută Nick Trigger la Londra?

— E ambasadorul nostru. Ne reprezintă.

— Pe cine reprezenta Nick în seara asta?

— Nick era omul meu de legătură. Am venit acum o săptămână, în timp ce tu erai în Franţa. Să ştii, Hunter, că n-am cerut eu treaba asta scârboasă, n-am vrut-o. N-am nimic cu tine. Dar când *capo* spune „Du-te", Giliamo face ce i se spune. Cred că poţi înţelege asta!

— Da, înţeleg, Danno. Dar cum a ajuns acest Nick Trigger în treaba cu „muzeul"?

Prizonierul avea să ia o decizie importantă, doar era vorba de viaţa lui. Se strâmbă neputincios.

— Mă pui într-o poziţie afurisită…

Hunter dădu din umeri liniştitor.

— Rămâne între noi doi, Danno. Dar hotărăşte mai repede, n-am de gând să stau aici toată noaptea.

— De unde ştiu că la urmă nu mă omori?

Hunter dădu din nou din umeri.

— E un risc pe care trebuie să-l accepţi, Danno. Dar încă n-am ucis niciodată un prieten, fie el şi temporar.

Giliamo respiră profund.

— Bine, ce vrei să ştii?

— Legătura dintre Nick Trigger şi „muzeu".

— Ei bine, după cum ţi-am spus, ne reprezintă în Anglia, şi a reuşit să-i aibă la mână pe tipii care conduc şmecheria asta. Nu ştiu cum a făcut. Îmi par o bandă de curişti, şi cred că în felul ăsta i-au căzut în mână.

— Să zicem. Dar de unde ştia că trebuie să vină aici după mine?

— Îţi jur că habar n-am, Hunter. Nick nu e… în fine, nu era un tip vorbăreţ. Presupun că acum e terminat. Mi-a telefonat seara trecută şi mi-a spus să te capturăm la Dover. Mi-a spus chiar şi numele vasului, totul. Pe urmă, când te-am ratat acolo, mi-a spus să te caut în casa asta, în muzeul de-acolo. Asta e tot ce ştiu.

— Dar crezi că avea informaţii din interior?

— Aşa s-ar zice.

— Bine, să ne întoarcem la seara asta. Spui că ai fost în „muzeu”. Când?

— Pe la zece şi jumătate, poate chiar unsprezece fără un sfert. Dar n-am dat ochii cu bătrânul. Nu era decât idiotul ăla mic care vorbea cu un accent de englez important. Aproape tot timpul am urcat la scări ca să dăm de el, şi a trebuit să trecem prin camerele alea pentru perverşi. Au acolo tot felul de chestii pentru bolnavi. Dar probabil că ştii.

— Mda, cunosc, răspunse Hunter.

Strânse din dinţi.

— Şi în micile încăperi de la doi cine era?

— Numai aparate de tortură.

— Lume?

— Nimeni în afară de noi. Unde vrei să ajungi?

— Tipul de un metru şaptezeci, sau mai puţin. Băţos ca o coadă de mătură.

— Da, el e. Nebunul ăsta ne-a vorbit de parcă am fi fost nişte rahaţi! Îmi venea să-i trag una-n gură!

— Ce i-ai spus?

— Eu, nimic. Nick a vorbit. Au plecat amândoi ca să stea de vorbă. Numai un minut, apoi am plecat. Nick…

— Cine mai era înăuntru în afară de tipul micuţ?

— Era multă lume în sala de futing. Se pregăteau pentru o recepţie sau ceva de genul ăsta.

— Bine, vorbeşte-mi mai departe de Nick. Spuneai…

— Nu mai ştiu unde am rămas.

— Aţi plecat. Apoi Nick a făcut ceva.

— Da. Nick s-a instalat cu noi în maşină şi pe urmă micul poponar a ieşit după zece minute. Apoi au plecat împreună.

— Cine?

— Păi… Nick şi micu’ poponar! Au plecat împreună. După câteva minute au început să sosească ceilalţi poponari. Unii cu maşini frumoase. Maşinile îi lăsau şi pe urmă se cărau. Pe urmă n-am mai intrat acolo.

Hunter se gândea.

— Dar în timpul luptei trei tipi erau înăuntru. Au ieşit să tragă în mine.

— Ah! E altă chestie. Tipii ăştia au folosit un tunel sau un pasaj chiar înainte de încăierare. Am crezut că pe-acolo te-ai întors şi ţi-am găsit cărţile de vizită – cei trei tipi cu gâtul rupt, sau cam aşa ceva. Tipii ăia trei au intrat ca să te atace pe la spate. Altceva nu ştiu în privinţa asta.

— Am impresia că mi-ai spus adevărul, Danno, zise domol Hunter.

— Ai dreptate.

— Bun, încă o chestie. Unde e cartierul general al Familiei la Londra?

— Oh, nu, la dracu… Asta nu pot să-ţi spun, Hunter. N-aş mai putea niciodată să mă privesc în oglindă.

Hunter se uită fix în ochii lui.

— OK, presupun că ai dreptate, Danno. Poţi să pleci.

— Mă laşi să plec?

— Aşa a fost înţelegerea. Salut, Danno.

— Doar n-ai să… ăăă… să-mi tragi în spate, nu, Hunter?

— Ştii foarte bine că nu.

Hunter scoase încărcătorul PM-ului Uzi şi-l puse în buzunar.

— Haide, fugi!

Caporegime nu putea să creadă în atâta baftă. Se ridică brusc.

— La urma urmelor, nu ţi-am spus nimic de care ar trebui să-mi fie ruşine.

— Nici vorbă, îi confirmă Hunter.

— Auzi, Hunter. Nu eşti chiar atât de ticălos. În fine… N-am vrut să te ofensez. Am vrut să spun că mi-ar fi plăcut să fii de partea noastră, atâta tot.

— Ăsta e războiul, Danno, zise Hunter oftând. Haide, acum pleacă. Data viitoare când o să ne mai întâlnim, unul dintre noi e posibil s-o mierlească.

— N-am să uit totuşi cât ai fost de corect, îi zise Giliamo.

Merse până la marginea scenei şi sări jos, apoi întoarse capul, se uită o clipă la Hunter, după care se pierdu repede în întuneric.

— Nu chiar atât de corect, Danno, murmură Hunter cu jumătate de glas.

Puse încărcătorul în PM, coborî treptele şi se întoarse la maşină. Hainele sale de oraş erau întinse pe bancheta din spate. Mângâie cu afecţiune micul PM Uzi de care nu avea să se mai folosească şi îl puse pe podea, în partea din spate. Apoi începu să se îmbrace.

Îşi zise că războiul ăsta lua o întorsătură foarte ciudată. Cum să-i deosebească pe cei buni de cei răi? Dacă mafioţii nu erau vinovaţi de moartea lui Edwin Charles, atunci cine îl asasinase? Şi în ce scop?

Ar fi preferat să nu fi avut niciodată de-a face cu cei de la *Muzeul Sade.* Dar acum nu se mai putea. Toate faptele păreau că se contrazic şi totuşi era sigur că Danno îi spusese adevărul.

Hunter îl lăsase să „facă” pe Stevie Carbon până la epuizare. Era convins că Danno Giliamo nu jucase teatru. Atunci ce însemnau toate astea? Că tatăl vitreg al frumoasei Ann Franklin era un ticălos? Şi dacă ăsta era adevărul, cum va primi ea asta? Ar fi avut asta repercusiuni asupra planului lui Hunter de a părăsi ţara?

Frumoasă încurcătură!

Trebuia totuşi să identifice cu rapiditate inamicul şi aliaţii. Şi mai era şi bătrânul Charles. Hunter îl simpatiza, deşi nu-şi vorbiseră mai mult de vreo zece minute. Viaţa pe care o ducea îl învăţase să judece cu rapiditate oamenii. Îl judecase foarte bine pe bătrânul militar.

În timpul furtunii care se pregătea, Hunter îl va identifica pe asasin şi va face dreptate.

Acum avea alte lucruri mai urgente de făcut. Termină cu îmbrăcatul şi se aşează la volanul limuzinei, apoi traversă din nou parcul, cu farurile stinse, în căutarea prizonierului de război eliberat.

Hunter îl descoperi la a treia trecere, deplasându-se în pas alergător pe perimetrul vestic al parcului. Mafiotul burtos se deplasa mai repede decât ar fi crezut Hunter. Trase maşina pe o alee plină de tufişuri, coborî, şi se luă după vânat.

Nu, Hunter nu era chiar atât de corect. Existau mai multe modalităţi de a obţine informaţii de la inamic. Danno era încă captiv şi se afla în plin interogatoriu.

Iar Exterminatorul se apropia de tabăra adversă. Începea a doua parte a ofensivei din Soho.

CAPITOLUL XIII

Era o casă mare cu peluză, curte şi un gard de fier de jur-împrejur, într-o parte era un portic şi o lungă alee circulară. Pe vremuri, casa aparţinuse probabil unui nobil; acum devenise cartierul general al tranzacţiilor engleze ale mafiei. Se afla la câţiva paşi de Picadilly, dar destul de departe de Regent's Park.

Giliamo nu se prea grăbise la întoarcere. Metroul nu mai circula după miezul nopţii, dar erau autobuze şi taxiuri toată noaptea. Făcuse tot drumul pe jos.

Asta îi convenea lui Hunter; sarcina era mai uşoară. Îşi zise că Giliamo îşi impunea acest marş forţat ca un fel de penitenţă. Sau poate că mersese pe jos ca să-şi potolească furia şi să uite de umilire. Hunter îşi imagina foarte bine dificultatea unui şef mafiot de a negocia cu un personaj ca el.

Indiferent de motive, traseul de la Regent's Park la Soho fusese lung şi obositor, durând până spre zori. În plus, Giliamo nu cunoştea străzile Londrei şi greşise de câteva ori drumul. Făcu câteva ocoluri până când să ajungă în apropiere de Picadilly şi să se îndrepte direct spre casa cu poartă de fier. Hunter observă că spre sfârşitul cursei, Danno înainta din ce în ce mai greu.

Hunter rămase în umbra din faţa casei, întrebându-se ce se petrecea înăuntru. Toate camerele erau luminate şi pe aleea circulară se putea vedea un şir lung de maşini. Sub lumina porticului se afla un grup de oameni, iar al doilea grup, mai mic, stătea lângă vehicule.

Hunter auzi o voce după ce Giliamo urcă scările până la peron.

— Hei! Danno… unde ai fost?

Urmă o conversaţie rapidă din care Hunter nu auzi decât unele cuvinte, apoi grupul intră în casă împreună cu Giliamo. Un alt om ieşi după câteva clipe şi aprinse o ţigară. Apoi dădu cu glas scăzut un ordin tipilor de lângă portal. Grupul se împrăştie, fiecare om îndreptându-se spre o maşină. Omul de pe peron zise câteva vorbe cu o voce ironică, şi Hunter crezu că aude: *Portalul! Portalul!*

Omul din vehiculul aflat în faţă sări din maşină şi alergă până la poartă ca s-o deschidă, apoi se întoarse repede.

Omul de pe peron strigă:

— Nu vă faceţi griji, închid eu poarta după ce plecaţi.

Maşinile demarară şi Hunter se trase înapoi ca să evite

fasciculele farurilor care se îndreptau spre Picadilly. După ce maşinile dispărură, omul coborî peronul şi se îndreptă spre poartă. Dar în loc s-o închidă, făcu câţiva paşi pe trotuar şi examină strada. Aruncă ţigara şi puse alta între buze, o aprinse, având grijă ca flacăra brichetei să-i lumineze trăsăturile.

Hunter simţi un fel de elan, o undă de căldură când văzu acea faţă. Era Leo Turrin, agentul special FBI care se infiltrase în cele mai înalte nivele ale Mafiei. Hunter jurase că-l va ucide pe acest italian care, pe vremea aceea, erau unul dintre marii mahări din Pittsfield, oraşul natal al Exterminatorului. Primele lor relaţii îi permiseseră lui Hunter să penetreze şi să cunoască din interior angrenajele Cosei Nostra[5]. Îşi petrecuse tot timpul cu Turrin şi, treptat, nu mai dorise moartea lui. Până la urmă nu-i făcuse nimic, slavă Domnului, căci Turrin îi salvase viaţa de mai multe ori, şi se dovedise că era de fapt poliţist.

Hunter se simţi tulburat văzând acea faţă care apărea din trecut. Leo ducea o viaţă la fel de periculoasă ca cea a lui Hunter. Dacă s-ar fi bănuit relaţiile sale amicale cu Exterminatorul, ar fi fost lichidat pe loc, ceea ce ar fi însemnat spulberarea în mod idiot a unei operaţiuni a cărei pregătire durase cinci ani. Apoi, pe de altă parte, Hunter nu era convins că Turrin, supus unor mari presiuni, nu l-ar sacrificat pentru cauza poliţiei. De poliţie nu puteai să fii niciodată sigur până la capăt.

Totuşi conflictul interior nu dură decât o clipă. Scoase din Beretta un glonţ pe care îl aruncă de cealaltă parte a străzii, la picioarele lui Turrin. Acesta se aplecă şi luă glonţul de jos, şi-l cântări în palmă înainte de a traversa strada.

Hunter ieşi din umbră zâmbind.

— Puteai să aprinzi şi tu un neon!

Îşi strânseră mâinile şi Turrin îi întinse ţigara lui Hunter.

— Mă gândeam eu că trebuie să fii pe undeva pe-aici... Ce i-ai făcut lui Danno? S-ar zice că a trecut prin clipe grele.

— Exact. Ce faci la Londra?

— Te caut.

Hunter începu să râdă.

— Normal. Se face apel la rezervişti.

Turrin încuviinţă.

— N-ar trebui să râzi... Am primit misiunea să-ţi aduc iertarea.

— Ce?

— M-ai auzit foarte bine. Vor pace.

[5] Vezi nr. 12 al Colecţiei MERCENAR, *Cruciada morţii* (n. red.).

— Vrei să spui că vor moartea mea.

— Par foarte serioşi. Aşa cred. Dar mai cred că Staccio are unele îndoieli.

— Joe Staccio, din nordul New York-ului?

— Exact. E şeful delegaţiei de pace, dar cred că-i e frică că ceilalţi *capi* îl trag pe sfoară. Cunoşti foarte bine problema, n-au niciodată încredere unii în alţii.

— Mda. Deci care e rolul tău în povestea asta?

Turrin zâmbi.

— N-au uitat că ai fost cândva unul din oamenii mei. Au crezut că pot lua legătura cu tine. De fapt, ştiai că acum conduc oraşul tău natal?

Hunter râse scurt.

— Felicitări. Frumos teritoriu! S-a zis cu fetele, ai?

Turrin începu să râdă domol şi făcu un semn cu mâna.

— Câte puţin din când în când, mărturisi el. Asta nu se poate uita. Ştiai că m-au rebotezat?

— Nu.

— Îmi spun Leo Pussy. Leo Pisică.

— Un nume care ar trebui să se potrivească, zise ironic Hunter.

— Aiurea! Haide, povesteşte-mi care mai e viaţa ta. În afară de ce-ai făcut aici, bineînţeles.

— Încerc să mă întorc în SUA, zise cu seriozitate Hunter. Am început să miros ceva suspect în bătrâna Anglie. Şi aveam de gând să arunc o privire înainte de plecare.

— În afară de privire, ai intenţia să arunci şi o bombă?

— Poate.

— Ascultă-mă, ai face bine să te linişteşti puţin. Poliţaii ăştia englezi sunt imposibili. Îţi aminteşti de Hal Brognola?

— Tipul de la Departamentul de Justiţie, da.

— Exact. Acest Brognola e un tip destul de puternic. Nu se lasă niciodată călcat pe bătături, nici chiar de comitetele judiciare ale Senatului. A încercat să pledeze în favoarea ta pe lângă poliţiştii locali. N-a ieşit nimic, amice. I s-a spus să se ducă la naiba.

— Ce amestec are Brognola în povestea asta?

— Ştii foarte bine ce crede despre tine. Crede că eşti de utilitate publică, şi alţi înalţi funcţionari cred asta. Dar e un „federal”, înţelegi. Nu poate mare lucru la nivel local, mai ales cu comportamentul tău violent. De fapt, Brognola încearcă să dibuiască această extensie engleză de luni de zile. Nici un rezultat! Şi nici eu n-am putut să fac nimic. Pe mine nu mă

priveşte ce se întâmplă aici. Corect? După părerea lui Hal, călătoria mea a venit la fix. E prima dată când avem o imagine despre Organizaţie la Londra.

— N-ai simţit mirosul?

— Ce miros?

— O anumită „aromă” de putred. Dacă povestea asta face scandal, e posibil să se prăbuşească întreaga ţară. Cel puţin aşa mi s-a spus.

— Corporaţia locală?

— Mai rău decât atât. În faţa publicului ar fi o nouă afacere Profumo, dar de zece ori mai gravă.

— La dracu!

— Poate ăsta e motivul pentru care nu se poate colabora cu Scotland Yard-ul. Au văzut despre ce e vorba şi le-a fost teamă de consecinţe.

— Nu, nu cred, zise cu seriozitate Turrin. Tipii de la CID sunt foarte orgolioşi. Pur şi simplu nu vor să faci dezastru, atâta tot.

— Bine, să lăsăm asta, sugeră Hunter. Ce pot să fac ca să-ţi dau o mână de ajutor?

Turrin scoase din buzunar un mic blocnotes, scrise un număr de telefon, apoi rupse pagina şi i-o întinse lui Hunter.

— Sună-mă aici azi, dacă poţi. Vom stabili un loc de întâlnire.

— OK. Unde s-au dus maşinile?

— La aeroport. Arnie Farmer vine cu o armată de vânători de recompense; trebuie să sosească la şase. Staccio a ţinut să ajungem înainte şi să încercăm să luăm legătura cu tine. Dar aici nu a fost nimeni în noaptea asta şi am pierdut timpul aşteptând.

— Ai spus că aţi vrut să ajungeţi înainte. Înainte de ce?

Turrin zâmbi.

— Înainte de marea ofensivă, bătrâne: Mai întâi intră în contact delegaţia păcii, iar Farmer trebuie să ne lase să ne punem în valoare argumentele.

— Dar ai îndoieli în privinţa lui.

— Asta e impresia generală. Trebuie totuşi să încercăm. Staccio are acordul Marelui Consiliu, dacă asta poate să te liniştească.

— Castiglione face şi el parte din *Commissione.*

— Da, adevărat. Dar ştii foarte bine că bătrânul nu poate să te înghită, sergente.

— Şi bătrânii războinici mor.

— Da, putem vedea lucrurile şi din acest punct de vedere, răspunse Turrin. Să ştii că nu cunosc toate detaliile... Staccio e

un tip discret. Eu trebuie doar să încerc să iau contactul cu tine şi să pun la cale o întâlnire. Poate că ar trebui să-i asculţi propunerea. S-ar putea să fie o soluţie pentru tine.

— De unde ştii că sunt în căutarea unei soluţii?

Turrin schiţă un zâmbet.

— Haide, sergente, nu poţi continua aşa toată viaţa.

— Pot să încerc, zise Hunter zâmbind.

— Bun… asta te priveşte. Nu-ţi dau sfaturi. În afară de asta, pot să fac ceva pentru tine?

— Am nevoie de informaţii.

— Dacă pot. Ce?

— Trebuie să identific un bătrân pe nume Edwin Charles, 70–75 de ani. Cred că a fost mare mahăr în OSS în timpul războiului. Poate afli ceva. A murit în noaptea asta.

— Prieten sau duşman?

— Sper să-mi poţi spune tu asta.

— Bun, pot să vorbesc cu Brognola. O să-l întreb.

— Dacă tot faci asta, încearcă să afli ceva şi despre maiorul Mervyn Stone. „Maior” e onorific, nu mai e cadru activ. N-am decât numele lui, dar are o legătură cu Charles.

— E ceva important?

— Sigur, de asta depinde viaţa mea.

— Atunci o să mă grăbesc.

Turrin traversă fără grabă strada, închise poarta şi porni pe alee fluierând uşor o melodie pop. Hunter se uită după el până când intră în casă, apoi dispăru în noapte.

CAPITOLUL XIV

Noaptea se apropia de sfârşit. Hunter se reîntoarse în Russell Square. La *Queen's House,* ici şi colo se vedeau ferestre luminate, printre care şi cea a tinerei Ann Franklin. Hunter reperă cu prudenţă împrejurimile înainte de a urca pe scara de serviciu. Deschise uşa bucătăriei cu cheia dată de ea.

Ann îl aştepta. Aşezată pe un scaun cu faţa la uşă, tânăra femeie era foarte trează, şi ţinea carabina Weatherby îndreptată spre buricul lui Hunter. Iii închise încet uşa.

— Văd că nu m-ai uitat.

— Nu te-am uitat, răspunse ea cu răceală.

— Ce faci cu carabina mea?

— Mă protejez.

— Împotriva mea?

— Împotriva ta, răspunse ea dând din cap.

Hunter încercă să zâmbească dar nu reuşi.

— Te deranjează dacă iau o ţigară?

— Nu, dacă-mi dai voie să pun mâna în interiorul hainei tale.

Această întorsătură îi displăcea lui Hunter.

— Ascultă, nu mai sunt în formă. Nu vreau să ne mai jucăm. Se spune că picioarele soldaţilor sunt insensibile; nu-i adevărat. Sunt în picioare de ieri seară, şi mă dor cumplit. Ce s-a întâmplat?

— Slavă Domnului, nu mă privesc picioarele tale.

— Bun, cu atât mai rău pentru picioarele mele. Dar gândeşte-te la umeri. Umărul care primeşte reculul! Când apeşi pe trăgaci, armele astea îţi trag o lovitură ca de taur furios. Mi s-a întâmplat să văd oameni părăsind terenul de tir cu clavicula ruptă.

— Am mai tras cu arme puternice, zise ea.

Lui Hunter nu-i plăcea deloc privirea ei rece. Şi se mai întreba unde era maiorul Stone, dar nu zise nimic.

— Ai făcut deci cunoştinţă cu armele de foc. Probabil că ai tras după porumbei.

Dădu cu tristeţe din cap.

— Arma pe care o ai în mână e foarte diferită. A fost concepută să distrugă o ţintă aflată la o distanţă de aproape un kilometru. Ca să omori de la această distanţă, e nevoie de o putere de viteză de peste două tone – asta în ceea ce priveşte taurul furios – şi un glonţ de trei sute. Chiar şi glonţul e diferit.

Carabina asta e făcută pentru vânătoare iar gloanţele sunt concepute ca să nimicească ţinta. În momentul impactului, proiectilul face tot atâtea pagube ca o mică bombă. De exemplu, dacă tragi în mine de la distanţa asta, va trebui să cureţi tot tavanul, pereţii şi poate chiar şi o parte din antreu. Dacă ţii neapărat să vezi sânge, ţinteşte capul. Îmi vei vedea creierii aterizând pe toate obiectele din această încăpere. Sau…

— Taci, zise fata.

Pălise şi un tic nervos făcea să-i freamete colţul gurii.

— Evident, zise Hunter. De fapt, dacă ai fi vrut cu adevărat să mă împuşti, ar fi trebuit să pui încărcătorul.

— Ce?

— Păi, încărcătorul. O puşcă trebuie încărcată.

Faţa ei exprima uimirea.

— Oh… zise ea uitându-se la carabină.

Hunter se apropie de ea şi-i luă arma din mână.

— Sunt o proastă, zise ea.

— Deloc. De fapt, arma e încărcată… Arma asta nu are nevoie de încărcător.

Trase de levier şi făcu să sară un glonţ lung, cu un aspect sinistru. Glonţul zbură prin faţa fetei şi căzu la podea cu un zgomot lugubru.

— Ăsta e Magnum, îi explică el.

Ea se strâmbă uşor dezgustată uitându-se la glonţ.

— Ştii, zise Hunter, am început să mă cam satur de grupul tău de smintiţi.

— Nu se prea vede, zise ea.

— Ce vrei să spui?

Buza de jos începu să-i tremure.

— Ţi-am spus că Charles e inofensiv. Nu aveai nici un motiv să-l asasinezi. Este josnic şi de o cruzime… de neiertat.

Pe faţa lui Hunter apăruse o expresie de uimire plină de dezgust.

— Ascultă-mă cu atenţie. Dacă crezi că eu l-am omorât pe acel biet bătrânel, atunci eşti bună de dus la casa de nebuni.

Luă carabina cu el în dormitor şi începu să-şi scoată lucrurile din dulap. În momentul în care punea carabina în tocul ei de piele, fata se opri lângă uşă.

— Bob…

El se întoarse şi o privi serios… Ea lăsă privirea în jos şi veni lângă el. Asta făcuse şi până acum, şi Hunter se întrebă dacă nu cumva o făcea înadins.

— Bun, poate că ai dreptul să gândeşti astfel, zise el brusc. Ai dreptate, sunt un asasin. Iar în noaptea asta cred că am ucis o duzină de oameni; poate chiar două duzini, habar n-am, nu-i mai număr. Dar niciodată nu omor bătrâni; asta nu se face în mediul în care trăiesc. Poate că în mediul tău, nu ştiu.

Ea simţi „lovitura”.

— Evident, eu am căutat-o, zise ea. Acum mă ierţi?

— Te-am şi iertat.

Hunter îşi arunca lucrurile în valiză.

— Dar a sosit timpul să te părăsesc. Dacă stau prea mult timp în acelaşi loc devin nervos. Îţi sunt îndatorat şi-ţi mulţumesc.

Închise valiza şi o puse jos, apoi termină cu aranjatul carabinei.

— Unde te duci?

— Găsesc eu.

— Nu e nevoie, zise ea. Poţi rămâne aici liniştit.

— E mai bine să plec.

— Haide, ne laşi baltă după tot ce-am făcut pentru tine?

— Adevărat, răspunse Hunter cu o voce calmă. Aţi făcut multe pentru mine. M-aţi băgat într-o ambuscadă la Dover, apoi în alte două în Soho. Ann, dacă veţi continua să mă ajutaţi în felul ăsta, voi ajunge la cimitir.

Ea suspină.

— Dacă nu tu l-ai asasinat pe Charles, atunci cine?

Hunter se uită la ea. Se aşeză pe marginea patului şi aprinse o ţigară.

— Ce n-aş da să aflu, murmură el.

— Era îngrozitor. L-am văzut. Cei de la CID erau şi ei acolo. M-au pus sub interdicţie.

— Adică?

— N-am voie să părăsesc Londra înainte de sfârşitul anchetei. E doar o formalitate. Cei de la CID sunt convinşi că tu eşti autorul. Şi par să mai creadă că „muzeul” face parte din Mafie. Cred că l-ai torturat pe Charles ca să obţii informaţii şi că i-ai omorât pe gangsteri când au venit.

— E logic, mormăi Hunter. Dacă aş fi fost poliţai, şi eu aş fi gândit la fel.

Trase din ţigară şi suflă lent fumul.

— De fapt, zise el, la început am făcut şi eu aceeaşi greşeală. Am crezut imediat că Mafia e vinovată. Nu era ceva ilogic, înţelegi?

— Deloc.

— E simplu. Nu se mai caută o motivaţie când e vorba de lichidare între gangsteri. Dar acum am convingerea că nu mafioţii sunt de vină. Acum ar fi rândul tău să-mi spui *de ce* a fost omorât Charles.

Fata se aşează lângă el, îşi înconjură genunchii cu braţele, şi se uită ţintă în podea.

— Nu ştiu, zise ea suspinând.

— „Muzeul" e al Mafiei sau nu?

Ea se arătă surprinsă.

— Numai în modul în care ţi-am spus. Ne şantajează.

— Atunci ce amestec are Charles în toată povestea asta?

Buzele ei tremurau. Se aplecă uşor spre Hunter.

— Era pur şi simplu un bătrânel adorabil pasionat de electronică, în realitate, el era mai mult electricianul nostru de serviciu decât altceva.

— Nu el se ocupa de consola din pivniţă?

— Consola merge ca să zic aşa singură. Charles doar se ocupa de întreţinerea ei.

— Şi Charles a făcut instalaţia?

— Instalaţia? Oh nu, nu echipamentul iniţial. Totul a fost pus la punct mai înainte de a-l fi angajat pe Charles.

— Când s-a întâmplat asta?

Ea se încruntă în timp ce se gândea.

— Acum câteva luni. Trei, poate chiar patru luni.

— Înainte sau după şantaj?

— După, după. Sunt sigură. Din cauza acestor probleme a hotărât maiorul să angajeze un paznic permanent. Charles trăia acolo, avea o garsonieră în pivniţă.

— Cum l-a găsit maiorul pe Charles?

Faţa ei era lipsită de orice expresie.

— Nu ştiu.

Hunter suspină şi întinse braţul ca să stingă ţigara în scrumiera de pe noptieră. Când se ridică, Ann stătea întinsă pe pat, cu picioarele atârnate jos. Se uită la ea un moment.

— N-am deloc intenţia să te las baltă, Ann.

— Mulţumesc, şopti ea, dar nu-mi datorezi nimic. N-ai nici o obligaţie faţă de mine.

— N-o fac din obligaţie.

Faţa i se lumină şi avea ochii pe jumătate închişi când întrebă:

— Adevărat?

El încuviinţă.

— Da. E şi o problemă de securitate. A ta. Asasinul lui Charles

ar putea să-ţi rezerve aceeaşi soartă.

— Dar de ce eu? izbucni ea.

El dădu din umeri.

— De ce Charles?

— Dar e ridicol! zise ea.

Totuşi faţa ei exprima îndoiala.

— Ce faci mai exact la „muzeu”? întrebă Hunter.

Ea închise ochii şi-şi puse un braţ pe; faţă. Ridică un picior pe pat şi se întoarse cu o mişcare plină de nervozitate.

— Haide! zise Hunter. Te asigur că e important. Ce faci acolo?

— Pregătesc sau organizez seratele, răspunse ea cu o voce fără timbru. Montez spectacolele, supervizez decorurile şi am grijă de mâncare şi de băutură. Răspund de tot ce priveşte seratele.

— Cum organizezi asta?

— Sunt multe de făcut. Mai întâi trebuie să cunoşti înclinaţiile fiecărui invitat. Trebuie să văd care dintre membri va fi prezent, apoi, pornind de la asta, organizez un spectacol cu scenele care vor fi pe placul lor.

— De unde sunt actorii?

— Fac parte dintr-o trupă care are un contract cu clubul. Sunt bine plătiţi şi par mulţumiţi de treaba pe care o fac. Presupun că şi printre ei sunt unii cu astfel de înclinaţii.

— Şi tu?

— Poftim?

— Înclinaţiile tale?

Ea roşi.

— Există un fenomen care mă asaltează în mod regulat, zise ea.

— Care?

— Ruşinea, murmură ea cu ochii închişi. Totul mi se pare revoltător şi îngrozitor.

— Atunci de ce nu pleci?

— La început am crezut, zise ea după o lungă pauză, că nu plec din lealitate faţă de maior. Nu suntem chiar ca tată şi fiică în raporturile dintre noi. Cred că maiorului nu i se potriveşte rolul de tată. Totuşi el a avut grijă de mine după moartea mătuşii mele. După cum ai putut să constaţi, e un om rece, dar are simţul datoriei. Cred că mi l-a transmis şi mie. S-a ocupat de problemele mele timp de mulţi ani, şi am presupus că era normal ca, ajungând la o anumită vârstă, să mă ocup şi eu de ale lui. Dar, anul trecut, maiorul mi-a spus că nu-i datorez nimic...

aproape că mi-a cerut să-l părăsesc... Deci, nu mai am această scuză, nu?

— Care e atunci concluzia ta? întrebă Hunter.

Ea se ridică într-un cot, îşi dădu părul pe spate şi se uită ţintă la Hunter.

— Trag concluzia că nu ştiu pentru ce rămân. Poate că am făcut o fixaţie asupra grozăviilor şi a repulsiei.

Întoarse capul.

— Crezi că sunt revoltătoare?

— Deloc, murmură el.

— Ştii că sunt virgină?

De data asta Hunter întoarse capul. Era destul de jenat de această mărturisire surprinzătoare.

— Nu mi-am dat seama, murmură el.

— Şi am douăzeci şi şase de ani, zise ea cu amărăciune. Asta e ceva anacronic în vremurile noastre, când erotismul înfloreşte la fiecare colţ de stradă.

Hunter voia cu orice preţ să schimbe subiectul.

— Tu ai organizat ultima serată?

— Da.

— Inclusiv o scenă de tortură în celula în care a murit Charles? Ochii ei scăpărară.

— Da, dar nu prevăzusem acea scenă!

— Cine trebuia să fie în acea celulă?

— Jimmy Thomas.

— Ce face Jimmy Thomas?

Ea roşi din nou.

— Jimmy Thomas e un sodomit... un pasiv... un... recipient.

— Nu înţeleg prea bine.

Ea închise ochii în timp ce-i explica.

— El... ăăă... Sunt sigur că ai văzut jugurile. Se apleacă în faţă şi... şi primeşte.

Hunter se strâmbă.

— Înţeleg. Bine, atunci pentru ce Jimmy Thomas nu se afla în celulă?

— Maiorul fusese solicitat să-l cedeze unuia dintre membrii care voia... ăăă...

— Ce voia?

— Unul dintre membri voia ca Jimmy să-i ţină companie în timpul serii.

— Când s-a petrecut asta?

— Presupun că în ultima clipă. Am fost nevoită să plec. Îţi

aminteşti că aveam întâlnire la *Soho Psych.*

— Maiorul ar fi trebuit să fie şi el acolo, zise Hunter.

— Dar a venit. Mi-a spus că te-a întâlnit pe scară.

— A întârziat cu mai mult de douăzeci de minute.

— Mi-a spus că ţi-a explicat motivul. A fost urmărit de gangsteri şi a vrut să scape de ei.

Hunter nu-i dezvălui încă nimic.

— Spune-mi, Ann. Eşti foarte ataşată de maior?

— Deloc. Am crezut c-ai înţeles.

— Să presupunem, zise Hunter, că maiorul este asasinul lui Charles.

Ea făcu ochii mari.

— E de neconceput!

— Chiar?

— Complet imposibil.

— Să presupunem totuşi. Ce-ai zice de asta?

Urmă o pauză după care ea răspunse cu o voce foarte slabă.

— Aş crede că şi-a pierdut minţile. Şi l-aş plânge din toată inima.

— Dacă a făcut asta, Ann, probabil că-l voi ucide. Există ceva echivoc în povestea asta, şi nu mă refer la jocurile perverse din clubul vostru. Există un soi de putregai subiacent, şi sunt convins că Edwin Charles n-a murit pentru că un nebun a făcut o criză de demenţă. A murit pentru un anumit motiv. Cred că moartea lui şi prezenţa mea la Londra sunt legate. Şi mai cred că mă voi afla în faţa acelui asasin ca să ne lămurim înainte de finalul acestei aventuri. Când îl voi găsi, Ann, probabil că am să-l omor.

— Crezi, murmură ea, că acest nebun misterios ar fi maiorul?

— E mai mult decât posibil.

Fata se ridică şi se aşeză turceşte pe pat. Apoi se uită gânditoare la Hunter.

— Atunci să presupunem că Charles făcea parte din grupul de şantajişti.

— Asta ar schimba multe lucruri, mărturisi Hunter. Crezi că e posibil asta?

Ea dădu din umeri.

— În situaţia în care ne aflăm, nu mai ştiu ce să cred.

Se ridică şi se duse la fereastră. Dădu la o parte perdelele şi se uită afară.

— Se face ziuă, anunţă ea cu o voce calmă. Câte răsturnări în douăzeci şi patru de ore!

Hunter voia să lămurească totul.

— Mai e ceva, Ann... S-ar putea să descoperi că sunt cel mai mare duşman al tău.

— Nu vei putea niciodată să fii aşa ceva, răspunse ea privind în continuare pe stradă.

— Mai adineauri erai gata să mă împuşti, zise el.

— Nu chiar.

Tânăra femeie suspină şi înclină capul spre geam.

— Eram în stare de şoc, îmi era frică, şi nu mai înţelegeam nimic. N-aş fi putut să apăs pe trăgaci. Sunt îndrăgostită de tine, Bob.

— Cred că şi eu am acelaşi sentiment faţă de tine, zise Hunter. Dar asta nu va schimba cu nimic rezultatele, Ann. Voi continua să caut fără să-mi pese de distrugeri.

Când Ann se întoarse, Hunter văzu că plângea încetişor. Lacrimile curgeau pe obrajii ei netezi.

— Să facem un pact, propuse ea.

— Ce fel de pact? întrebă el cu o voce răguşită.

— Să ne iubim... până când moartea ne va despărţi.

El se duse şi o luă în braţe fără să-i răspundă. Ea izbucni în hohote. Hunter încercă s-o liniştească. După ce-şi şterse lacrimile, se sărutară cu tandreţe de câteva ori şi se ghemui la pieptul lui. Deodată se încordă şi ridică capul ca să se uite pe fereastră.

— Bob! exclamă ea. Mi-ai spus că ai mers pe jos... dar... Ai venit până aici cu taxiul?

Hunter privi în aceeaşi direcţie.

— Da, dar am coborât pe Euxton Road. De ce?

— Am uitat să-ţi spun... Charles mi-a cerut să-ţi spun că fişa cu semnalmentele tale a fost împărţită tuturor şoferilor de taxi şi că aceştia trebuie să încerce să te recunoască. Asta înseamnă că acum...

Hunter trase brusc perdelele. Russell Square începea să fie invadat cu rapiditate de poliţişti. Se depărtă repede de fată şi apucă tocul carabinei.

Ann luă valiza şi porni după el.

— Stai aici! îi ordonă el.

— N-am să stau, zise ea cu fermitate. Am o maşină închiriată pe aleea din spate. Să nu pierdem timpul cu discuţiile.

Hunter ştia că sfatul era cât se poate de înţelept. Stinse lumina, o prinse pe fată de braţ şi o împinse pe culoar în direcţia scării de serviciu.

Dacă aveau noroc, ar fi putut să scape.

— Ascultă, zise el cu o voce încordată. Dacă poliţiştii încep să tragă, s-a terminat, punct. Te arunci la pământ şi nu mai mişti. Şi le vei spune că te-am ameninţat cu arma. Trebuie să le spui că te-am luat prizonieră, altfel te vor închide pe viaţă.

— Vom scăpa, zise ea cu o voce plină de încredere. Nu-ţi face griji. Nu ne vor prinde.

Hunter constată că în caz de primejdie avea nervii tari. Era mândru de ea. Făcuseră un pact; trebuia să rămână împreună până când… Hunter ar fi dorit să se bucure de o legătură lungă cu Ann, dar noua întorsătură pe care o luau evenimentele nu-i oferea prea mari speranţe.

CAPITOLUL XV

Giliamo şi Turrin stăteau sub portic pentru a-i primi pe noii veniţi, şi priveau cu stupefacţie lunga defilare a maşinilor mari care se înghesuiau pe aleea circulară. Staccio voise să rămână în casă.

— Dacă Arnie Farmer vrea neapărat să mă vadă, bombănise el, n-are decât să se deranjeze.

Giliamo se aplecă spre Turrin.

— Câţi tipi crezi că a adus cu el?

— Asta nu e nimic, răspunse Turrin zâmbind. Asta e escorta lui personală. Pentru ceilalţi au fost închiriate camere prin tot oraşul.

Şoferul maşinii din faţă sări jos ca să deschidă portiera din spate. Cineva dinăuntru îi strigă un ordin şi şoferul închise imediat portiera. Apoi o luă la fugă pe lângă maşinile din spate, lovind în partea laterală şi transmiţând ordine. Cei din maşini coborâră, provocând o mare confuzie, care nu se domoli decât atunci când şefii de echipă începură să strige la ei. Două dintre grupuri ieşiră în stradă şi se împrăştiară. Altele începură să patruleze prin parc şi să se posteze lângă poarta mare de fier. Alt grup trecu pe sub nasul lui Giliamo şi Turrin ca să verifice interiorul casei.

Turrin urmărise totul cu un zâmbet vag. I se adresă lui Giliamo cu o voce confidenţială:

— Când e vorba de siguranţă, preşedintele ar trebui să aibă o astfel de gardă, nu?

Totuşi Giliamo părea impresionat de această demonstraţie de forţă.

— Să ştii că eu îl înţeleg, răspunse el. Ştiu. Am văzut.

— Ce-ai văzut?

— N-ai tu treabă, zise Giliamo roşind. Dar ştiu de ce e în stare acest Hunter şi, trebuie să recunoaştem, Arnie Farmer ştie el ce ştie.

Turrin râse scurt şi urmări în continuare activitatea înfrigurată fără să mai spună nimic. În cele din urmă, un om cu o alură impresionantă se apropie de maşina lui Castiglione, deschise încet portiera şi se adresă celor din interior. Două gărzi de corp coborâră din faţă pe partea opusă şi aruncară în jur priviri nervoase. Alţi doi tipi îşi părăsiră locurile din spate, acoperind cu

corpurile lor deschiderea portierei. Abia apoi coborî şi şeful, urmat rapid de un însoţitor. Gărzile de corp formară un cerc în jurul lui Castiglione care nu putea fi zărit decât cu greutate.

Micul grup începu să urce treptele peronului. Turrin se aplecă la urechea lui Giliamo.

— Ai grijă să nu-i spui Arnie, şopti el.

Giliamo dădu din cap şi păşi în întâmpinarea grupului cu un zâmbet larg.

— Bine aţi venit, domnule Castiglione, zise el cu o voce amabilă. Ce greu a fost! Ce bine-mi pare că vă văd!

Apoi zâmbetul îi dispăru când Danno îl văzu pe Nick Trigger stând lângă marele mafiot şi având aceeaşi faţă palidă ca şi a lui.

Castiglione se uită la Danno cu o privire critică.

— Şi mie-mi pare bine că te văd, Danno. Nick tocmai îmi spusese cum ai fost împuşcat.

— Nu mai spune! Şi eu credeam la fel despre el! Spune-mi, Nick, cum ai reuşit să scapi?

Nick zâmbi fără convingere şi aruncă o privire îngrijorată spre Arnie Farmer.

— Nu ştiu, mormăi el. Cred că m-am lovit la cap şi am leşinat.

— În orice caz, cred că cineva e lovit rău de tot la cap, bombăni Castiglione. Vom vorbi despre asta. În viaţa mea n-am văzut o vreme mai rea ca asta, Danno. Aşa e mereu aici?

Remarcând schimbarea subiectului, Turrin îşi dădu seama că favorul trecuse de la Nick Trigger la Danno. Giliamo observă şi el asta.

— Vremea e mai mult proastă. Şi mai sunt şi probleme cu poluarea. Dar, la urma urmelor, unde nu e poluare? Chestia asta se amestecă cu ceaţa. Dar trebuie să vă „îmbrăcaţi” bine, domnule Castiglione, altfel puteţi „răci de moarte”.

Trecură prin faţa lui Turrin şi Arnie Farmer înclină uşor capul. Turrin dădu şi el din cap şi se uită după el cum intră în casă zicându-şi că Danno era un tip la care trebuia să fie atent. Părea sincer şi deschis, totuşi probabil că avea tot timpul un „stilet” ascuns.

Şoferul maşinii lui Castiglione urcă lent treptele şi se opri lângă Turrin. Leo îl servi cu o ţigară şi îşi oferiră foc unul altuia. Şoferul suflă fumul şi i se adresă lui Turrin cu o voce dezgustată:

— Ce idiot!

— Poate că ai să fii şi tu *capo,* Wheeler, zise Turrin zâmbind.

— Nici o şansă, răspunse şoferul. Nu, dacă trebuie să mă comport în halul ăsta. E revoltător, Leo.

Toby Wheeler, şoferul, făcea parte din echipa lui Turrin de la Pittsfield. Zvonurile spuneau că Wheeler fusese pilot de curse şi că ratase cu puţin calificarea pentru finala din Indianapolis. Acum era un şofer foarte solicitat, un maestru. Trase iar din ţigară.

— Trebuie să duc Cadillac-ul de unde a fost închiriat, Leo. Trage spre dreapta la viraje. N-ar trebui să închirieze maşini cu defecte.

— Bine. Acum vreau să-mi dai raportul. Despre ce vorbea Arnie Farmer pe drum?

— Despre toate şi despre nimic. Tâmpenii. Se lăuda că o să-l aranjeze el pe acest Hunter. Iar celălalt tip… cum îl cheamă?

— Nick Trigger?

— Mda, Nick Trigger… Ai văzut ce mutră a făcut când a dat cu ochii de Danno? Îi aştepta la aeroport pe noii sosiţi. Venise singur. Ştii ce-a spus pe tot drumul? I-a povestit lui Arnie Porcul cum Danno a acţionat aici ca o cizmă, şi cum Danno a căzut în capcana lui Hunter, şi că a fost lichidat în stradă.

Turrin începu să zâmbească.

— Deci asta era.

— Mda. Şi ai auzit ce-s spus Danno imediat ce l-a văzut pe Nick? A zis: „Cum ai scăpat, Nick?”. Cum a scăpat *Nick?* Iar Nick îi povestise lui Arnie Porcul cum că el nu se dusese cu Danno, pentru că Danno nu înţelegea deloc cum stătea treaba. Am auzit-o cu urechile mele.

— Ai face bine să nu-i mai spui Arnie Porcul, îl sfătui cu blândeţe Turrin.

— Cu tot respectul pe care îl datorez şefilor noştri, Leo, trebuie să-ţi spun că în privinţa lui nu există alt calificativ mai potrivit. Dar ai dreptate, n-am să mai zic. Am auzit că a luat într-o zi un întreg teritoriu unui tip pentru că uitase să-i spună *Domnule.* Îţi închipui? Mâine-poimâine vrea să-i zicem *Don* Castiglione. Auzi, Leo, mi-ar plăcea să nu mai fiu şoferul lui, dacă poţi să aranjezi treaba asta.

Turrin râse scurt.

— Nu-ţi face griji. Începând din acest moment, Arnie se va deplasa cu propriul lui şofer. Prezenţa ta a fost doar o politeţe. Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Nu. Ai avut dreptate. Pun ceva la cale. Se înţelegeau între ei cu jumătăţi de cuvinte pentru că ştiau că lucrez pentru tine. N-am putut să pricep nimic sigur, dar îmi dădeam seama când spuneau tâmpenii. Poţi fi sigur de ce-ţi spun, Leo. Îşi pregătesc lovitura.

— OK, mulţumesc, Wheeler.

Turrin îl bătu amical pe braţ: Leo ştia foarte bine că se punea ceva la cale. Dar nu era foarte grav, căci chestii de-astea ştia să facă şi Leo.

*

* *

Părea că poliţia folosea parcul din Russell Square ca loc de adunare. Hunter auzi cum se strigau ordine şi paşii echipelor care plecau în recunoaştere în împrejurimi. Fusese stabilit că Ann va conduce maşina. Fata se aşeză la volan în timp ce Hunter îşi arunca lucrurile pe bancheta din spate şi se ascundea în acelaşi loc.

Un poliţist în uniformă albastră apăru în pas alergător.

— Stop! strigă el.

Totuşi maşina intrase deja în viteză şi se îndrepta spre capătul aleii.

În spate izbucni un adevărat concert de fluierături, iar cohorta de oameni în uniforme albastre care apăru în locul pe care tocmai îl părăsiseră îi dovedi lui Hunter că scăpase ca prin urechile acului. Problema nu era însă total rezolvată.

Maşina viră pe strada situată mai jos de scuar derapând şi se îndreptă spre est. Hunter puse un picior peste speteaza scaunului din faţă şi se strădui să treacă peste el.

— Ştii unde mergem? întrebă el.

— Încă nu, răspunse ea. Dar nu ne vor prinde din urmă.

Hunter o credea. Mânuia volanul cu multă pricepere şi îşi solicita maşina la maximum, străbătând un adevărat labirint de străduţe londoneze cu o viteză care făcea imposibilă orice interceptare frontală. După câteva minute era evident că reuşise să scape de urmăritori, ale căror sirene se auzeau tot mai slab în depărtare.

— Eşti o şoferiţă grozavă, îi zise Hunter.

— Totuşi e prima dată când încerc, zise ea cu ochi strălucitori. Sau aproape prima dată…

Acum mergeau normal, virând spre Tamisa şi îndreptându-se progresiv spre vest. Oraşul se animase şi străzile erau congestionate de autobuzele şi maşinile particulare ale celor care mergeau la serviciu.

— Am găsit, îi zise ea lui Hunter.

— Unde?

— La *Soho Psych* deocamdată. Vom sta acolo câteva ore până când lucrurile se vor linişti. Apoi plecăm la Brighton. Am acolo o

vilişoară. E un loc divin.

Hunter nu se gândea la Brighton, ci la prima lor destinaţie, închise ochii pe jumătate şi se gândi profund.

— La *Soho Psych*?

— Da, n-o să fie acolo decât echipa care face curăţenie – şi nimeni nu se va gândi să te caute acolo. Pe urmă, vilişoara de la Brighton va fi o ascunzătoare admirabilă. Te vom ţine acolo până când vom găsi un mijloc de a te scoate din ţară.

— Stai puţin, mormăi el. De ce la *Soho Psych*? Nu cred că…

Ea îl întrerupse cu un râs nervos.

— Credeam că ştii. Localul îmi aparţine, cel puţin în parte.

— Şi cealaltă parte? întrebă el cu o voce sinistră.

— Maiorul Stone e asociatul meu. Dar nu-ţi mai face sânge rău. Dacă încă te mai chinuie acele bănuieli oribile, trebuie să ştii că maiorul nu vine aproape niciodată acolo. Poate fi numit asociatul absent.

Apăruseră o mulţime de fapte noi şi Hunter se gândi puţin înainte de a mormăi:

— Bine, să mergem.

Ea zâmbi.

— Am acolo o garsonieră. Ne vom simţi foarte bine.

— Am impresia că ai câte un apartament în toate cartierele Londrei, zise el cu o voce caustică.

— Nu chiar. Apartamentul de la *Queen's House* e doar un lux. Nu-ţi dai seama câtă nevoie am de singurătate de câţiva ani. Din când în când simt nevoia să fug de toate astea. *Queen's House* e ascunzătoarea mea.

— E într-adevăr ceea ce mi-ai spus, zise Hunter privind-o fix.

— Garsoniera de deasupra localului e şi ea tot un lux, deşi se numeşte apartament de afaceri. Stau acolo deseori până foarte târziu ca să lămuresc unele detalii. E plăcut să te poţi destinde din când în când.

— Înţeleg.

Lui Hunter nu-i plăceau deloc gândurile care-i treceau prin minte.

— Şi, evident, împărţi şi un apartament cu maiorul Stone?

— Da.

Ea ridică ochii spre el şi zâmbi.

— Fii liniştit, doar dorm acolo, şi cât mai rar posibil. Am crescut la el.

— Şi mai e şi vilişoara de la Brighton.

— Da. Acolo plec în weekend. Brighton se află pe malul mării.

E un loc foarte plăcut. Îmi place la nebunie să fiu în apropierea mării.

Merseră în tăcere câteva momente, iar Hunter încercă să-şi pună ordine în idei. Trecură prin Picadilly şi intrară în Soho. Hunter trecu din nou prin faţa casei mari cu porţi de fier. Remarcă faptul că toate vehiculele se întorseseră.

— A cui e casa asta? întrebă el.

N-ar fi fost deloc surprins dacă i-ar fi spus că era vechea casă a familiei.

Ea simţise tonul lui ostil şi atitudinea ei se modificase în consecinţă. Îi răspunse cu răceală:

— I-a aparţinut contelui de…

— Nu, acum. Cine locuieşte acum în ea?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu.

El fu gata să zâmbească.

— Eşti sigură?

Ann îşi reţinu şi ea cu greu zâmbetul.

— Dumnezeule! Ce-ţi veni? Eşti persoana cea mai bănuitoare pe care am întâlnit-o vreodată.

El suspină.

— Asta îmi permite să supravieţuiesc, micuţo.

— Ei bine, nu fi atât de încordat în dimineaţa asta. Am ceva planuri pentru tine.

— Ce fel de planuri?

Luă o mână de pe volan şi o aşeză pe mâna lui cu un gest plin de căldură.

— Îţi voi cere să-mi dovedeşti ceva.

— Ce? întrebă el deşi bănui care va fi răspunsul.

— A sosit timpul să aflu dacă sunt sau nu o femeie normală. Nu crezi?

Hunter îi dădea dreptate.

— Ştii bine ce faci, Ann? murmură el.

— Ce vei face tu, zise ea cu un zâmbet care părea forţat.

Era sinceră, dar nu fusese niciodată provocatoare.

— Aştept să mă abandonez în mâinile tale.

Hunter se uită la ea imaginându-şi-o în braţele lui. Îşi zise că ori era cel mai mare băltos din lume, ori un prost desăvârşit. Suspină.

— Greşeşti.

— Poftim?

— Situaţia e tocmai invers. Eu m-am abandonat în mâinile

tale.

Ea pricepu ce voia să spună şi se înfioră uşor.

— Ai încredere în mine, Bob.

— Cred că n-am de ales, răspunse el cu un ton serios.

Totuşi încrederea lui nu era fără limite.

CAPITOLUL XVI

Proiectele fetei fură modificate din momentul în care au pus piciorul în local. În bar era un mic grup de persoane şi voci puternice se auzeau până în antreu. Câteva fete stăteau în afara barului şi toate avură o reacţie de uşurare când o văzură pe Ann.

— Slavă Domnului! Bine că aţi venit, domnişoară Franklin! exclamă o blondă înaltă. Poate că vorbiţi cu idiotul de Donovan cu care nu ne putem înţelege în privinţa perioadelor noastre de odihnă.

Părea să fie o neînţelegere între directori şi angajate.

— Ciudată echipă de curăţenie, zise ironic Hunter privind grupul cu o atenţie pur masculină.

Blonda era tipa pe care o observase în ajun în tubul de plastic. Se întreba dacă Ann regiza şi distracţiile barului pe lângă celelalte activităţi ale ei. Fata se scuză faţă de Hunter, apoi le împinse pe fete spre bar. Blonda întârzie puţin la uşă ca să-l examineze pe Hunter peste umăr. Apoi, înainte să dispară, îi adresă un zâmbet seducător.

Hunter aprinse o ţigară şi se plimbă prin antreu întrebându-se ce căuta acolo. După un moment, Ann se întoarse, cu o expresie încordată şi îi dădu o cheie. Îl sărută uşor.

— Urcă înainte. Voi veni şi eu imediat ce pot. Am ceva probleme.

— Unde să urc?

Ea îi arătă o scară în spatele unei perdele din fundul antreului, îl sărută pe bărbie şi se îndreptă spre bar.

Îngrijorat, Hunter urcă şi descoperi o garsonieră de un lux nemaipomenit. Nici urmă din austeritatea masculină de la *Queen's House.* Covoarele persane şi motivele orientale ale tapiseriilor de pe perete aminteau mai mult de decoraţia sălii haremului de la „muzeu".

Văzu nuduri, în mărime naturală, ale ambelor sexe, şi o serie de cupluri în bronz, în diferite atitudini. Hunter fluieră admirativ şi-şi continuă inspecţia.

Garsoniera era formată dintr-o singură cameră mare cu un pat rotund şi supraînălţat pe o platformă formată din câteva trepte. „Ca o scenă", îşi zise Hunter fără să vrea. Sub nivelul solului se afla o cadă circulară în care ar fi încăput mai multe persoane o dată. Apa curgea dintr-o fântână în care se afla un fel de aparat

rotativ care trimitea spre tavan luminiţe psihedelice.

Ann mai instalase acolo o chicinetă şi, un bar bine aprovizionat care se afla lângă un secreter poziţionat într-un colţ.

Era într-adevăr un loc minunat în care te puteai destinde din când în când. Pe de o parte, şi-o imagina foarte bine pe Ann Franklin în acel decor, pe de altă parte însă, parcă i se potrivea mai bine apartamentul de la *Queen's House* care se afla la ani-lumină de sexualitatea ţipătoare a garsonierei.

Deci, ar fi posibil să fie virgină? În concluzie, ce se putea deduce din asta?

Hunter găsi un telefon în mijlocul patului. Se aşeză, trase telefonul de fir până la el şi formă numărul dat de Leo Turrin.

Telefonul sună de trei ori, apoi se auzi o voce prudentă.

— Mda?

— Leo Pussy, mormăi Hunter.

— O clipă.

Hunter aşteptă răbdător, apoi auzi ridicându-se receptorul altui telefon, şi se auzi vocea lui Leo Turrin.

— Cine e?

— Mi-ai cerut să te sun.

— Ah, da. Eşti omul de fier?

— Exact.

— Auzi, nu putem sta de vorbă deocamdată, bătrâne. Ne aflăm în plină şedinţă.

Hunter zâmbi.

— Bine, asta te priveşte. Dar n-am prea mult timp la dispoziţie şi foarte curând voi fi foarte ocupat.

— Mi-ar plăcea să te văd, bătrâne. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva?

— Spune-mi unde.

— Ştii unde e Turnul Londrei?

— O să-l găsesc.

— E pe malul Tamisei, ceva mai departe decât London Bridge… ca şi cum ai merge la docuri. Te-ai prins?

— Mda. O să găsesc. Când?

— Ne întâlnim la *Execution Row* peste aproximativ o oră.

Hunter fu gata să râdă dar se controlă.

— Ce mai e şi *Execution Row?*

— E o chestie mare pentru turişti. Aleea Execuţiilor. Acolo i s-a tăiat capul vestitei Ann Boleyn. Întreabă un ghid când ajungi acolo. Şi… ăăă… amestecă-te printre turişti… ăăă nu fi prea bătător la ochi. Trebuie să-ţi vorbesc de o chestie importată. Şi

vei avea de câştigat, nu-ţi face griji.

— OK, atunci peste o oră.

— Stai, stai! Mi s-a spus că acolo deschide abia la zece. Aşa că să rămână stabilit la zece şi jumătate.

— Zece şi jumătate e foarte bine, răspunse Hunter.

— Bine, dar nu uita că nu trebuie să fii prea bătător la ochi. Nu că mi-ar fi ruşine să te întâlnesc public, bătrâne, nici vorbă de aşa ceva, dar nu vreau să pună laba pe mine poliţaii englezi. Înţelegi?

Hunter înţelegea cum nu se poate mai bine.

— Bine, dar tu, Leo, vii singur. Fără nimeni. Devin nervos când e prea multă lume.

Turrin râse scurt şi zise ceva unei persoane aflate lângă el.

Hunter mormăi un „la revedere” şi închise. Era evident că Turrin se afla împreună cu ceilalţi şi că vorbea de pe scaunul său de la masa şedinţei mafioţilor. Acum probabil că le explica celor care asistaseră la convorbire că era vorba de un tip care ar putea să-l pună în legătură cu Hunter.

Foarte bine. Dar dacă cineva de la aceeaşi masă decide să-l găsească el mai întâi pe Hunter? Hunter oftă. Trebuia să aibă încredere în Leo pentru a contracara această eventualitate.

Îşi dădu brusc seama că trebuia să aibă încredere în prea multe persoane; o situaţie pe care Hunter o detesta. Jungla nu se ocupa de ai ei; supravieţuirea era un demers personal al fiecăruia.

Auzi în urma lui un zgomot, se întoarse şi o văzu pe Ann Franklin care îl privea cu blândeţe. Îi făcu un semn cu mâna de pe patul cocoţat pe platformă.

— Ciudată garsonieră. Ce caută o fată ca tine într-un decor din „O mie şi una de nopţi”?

Ea urcă treptele cu un zâmbet ezitant.

— E ceva rău?

— Depinde de ce te excită, răspunse el. Ce fac grevistele, s-au potolit?

Ea încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului, duse mâinile la spate şi lăsă să-i cadă rochia.

Hunter făcu ochii mari în faţa acestui spectacol. Purta un mini-slip care era doar o formalitate şi un sutien transparent. Frumuseţea ei îţi tăia răsuflarea.

— Ei bine, zise el domol.

— Ţi-am spus. Sunt în mâinile tale.

Hunter o culcă lângă el. Ea se aşeză pe spate, cu un genunchi

uşor ridicat şi braţele ridicate graţios deasupra capului. El o mângâie cu un fel de umilinţă. Ea reacţionă suspinând încetişor şi languros.

— Sărută-mă, murmură ea.

Hunter o sărută şi simţi cum creşte în el dorinţa amestecată cu magia momentului. Da, ar fi putut s-o iubească pe acea femeie.

— Te iubesc, Bob, şopti ea.

Spusese ceea ce nu putuse să spună niciodată. El continuă s-o mângâie şi ea se lipi şi mai mult de el.

Hunter se retrase puţin, îi zâmbi, şi îi puse o întrebare ciudată având în vedere împrejurările.

— Eşti sigură că asta vrei?

Ea îi atinse faţa cu amândouă mâinile şi se înfioră uşor.

— Da, sunt sigură.

— Atunci ai deja dovada de care vorbeai, spuse el.

Ea scutură capul.

— Nu complet.

El zâmbi.

— După aceea toţi oamenii sunt la fel, zise el. Doar ceea ce-i face să demareze îi deosebeşte unul de altul.

Făcu un fel de semn deasupra capului ei.

— Te anunţ că eşti o femeie normală, zise el cu un ton ceremonios.

— Bob, te rog, iubeşte-mă.

— Da, şopti el cu o voce răguşită.

Se ridică şi începu să-şi dea jos hainele. Ea îl urmărea cu ochii pe jumătate închişi, lungită şi perfect nemişcată, tulburată doar de respiraţia puţin cam rapidă.

Hunter îşi desfăcu tocul de piele de la subsuoară, apoi începu să-şi descheie combinezonul negru. Se opri cu ochii la ea.

— Continuă, zise ea râzând încetişor. Nu uita că eu te-am culcat ieri.

— Nu m-ai văzut niciodată aşa, mormăi el scoţându-şi combinezonul şi aruncându-l spre ea.

Ea ţipă uşor şi întoarse capul. Hunter o prinse în braţe şi o făcu să se ridice de pe pat. Ea se cuibări la pieptul lui şi se sărutară.

— Mai întâi vreau să fac o baie, zise el. Vii şi tu?

Ea dădu din cap încântată. O duse în braţe până la fântână şi ea îşi desfăcu sutienul. Se ţinu cu o mână de el şi îşi dădu jos slipul.

Deodată, Ann încremeni, unghiile intrară în umărul lui Hunter

şi ţipătul ei de spaimă îl făcu pe Hunter să se înfioare. Ca o reacţie, el o împinse; atât de tare într-o parte încât ea se rostogoli la podea. Atunci văzu şi el ce văzuse ea şi se înfioră încă o dată.

Ochii morţi ai lui Harry Parks îi fixau de la câţiva centimetri sub apă. Corpul lui era gol şi arcuit ca cel al lui Edwin Charles, cu capul aproape între genunchi, şi fusese legat cu un cordon de perdea. O statuetă grea de bronz menţinea corpul sub apă.

Hunter intră în apă şi scoase cadavrul în timp ce Ann lupta cu o criză uşoară de isterie. În afara vânătăilor provocate de legături, nu se observa nici o urmă de violenţă. Harry Parks murise în bazin, cu plămânii plini de apă, cu nasul la câţiva centimetri de suprafaţă, şi luptase din răsputeri ca să se elibereze – toate astea se puteau citi în ochii lui plini de groază. Cadavrul era deja rigid. Hunter îl acoperi cu un covor oval, apoi o duse pe Ann în pat şi îşi luă hainele.

— Îmbracă-te, îi ceru el.

Ea se supuse mecanic. Hunter se îmbrăcă şi el, apoi se duse la bar şi turnă coniac în două pahare. Ann luă paharul ei, îl ţinu cu amândouă mâinile şi se uită ţintă la alcool de parcă s-ar fi aşteptat să descopere acolo răspunsul.

Hunter goli paharul dintr-o răsuflare, se întoarse şi dădu cu el de perete. Paharul se sparse cu zgomot şi Ann tresări.

— M-am săturat de toate astea, bombăni el.

— Bietul Harry, murmură ea înainte de a gusta delicat din coniac.

— Bietul Harry e mort de multă vreme, o anunţă Hunter. Când ai fost aici ultima dată?

— Ieri seară, murmură ea. Doar pentru o clipă.

— La ce oră ieri seară?

— Imediat după plecarea ta. Sau puţin după aceea. Poliţia mi-a pus câteva întrebări. Am răspuns. Am urcat ca să-mi schimb hainele. Şi am plecat imediat. Harry şi maiorul se aflau în bar. Le-am spus bună seara. Apoi m-am dus direct la *Queen's House.* A fost ultima dată când l-am văzut pe Harry.

Se uită la cadavru.

— În viaţă, adăugă ea.

— Deci cât era ceasul? insistă Hunter.

— Cred… puţin trecut de miezul nopţii. Credeam că te vei întoarce la *Queen's House.* Am aşteptat până la două, apoi m-am dus la „muzeu". Acolo a fost poliţia şi au fost tot felul de probleme. Dar ştii asta.

— Mda.

Hunter făcu câţiva paşi pe platformă.

— Bine, ia-ţi hainele şi să plecăm.

— Dar pentru tine e periculos să pleci, zise ea cu blândeţe. Şi nu putem încerca să ajungem la Brighton înainte de…

— Va fi şi mai periculos dacă rămânem aici, îi zise el. Şi la dracu' cu Brighton! Am treabă. Haide, vino!

Îi întoarse spatele plecă. Ea veni repede după el, oprindu-se o clipă lângă cadavrul lui Harry Parks. Apoi îşi luă mantoul şi ieşi în urma lui Hunter.

Hunter o aştepta lângă uşă, uitându-se în garsonieră de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte imaginea acelui loc în care nu avea să mai revină niciodată.

Ann înţelese şi făcu la fel.

— Presupun că sunt foarte dură, zise ea suspinând, dar… Cred că asta nu se va mai repeta niciodată.

Hunter ştia ce voia să spună.

— Era un loc extraordinar, Ann.

— Da, cam ca pornografia, nu?

— Ai nevoie de asta?

— Încă nu mi-ai dovedit-o.

— Ţi-ai dovedit-o singură, zise el. Hai să ieşim de-aici.

— Bietul Harry, zise ea ieşind. E josnic să mori aşa.

— E şi mai josnic să trăieşti aşa, răspunse Hunter.

— Da, înţeleg ce vrei să spui.

În holul de la intrare, el îi spuse:

— Charles mi-a spus că toate astea constituie simbolul epocii noastre. Mă refer la „muzeu". Ce crezi că a vrut să spună, Ann?

— Presupun că insinua că trăim într-o epocă pornografică.

Hunter o împinse pe Firth Street.

— Nu, cred că voia să spună altceva. Mai mult decât atât.

Se îndreptară rapid spre maşina tinerei femei, parcată pe o străduţă vecină. Ann se gândi la ultimele cuvinte ale lui Hunter şi zise:

— Cred că nu vei şti asta niciodată, Bob.

— Nu fi chiar atât de sigură, zise el. Poate că vom descoperi răspunsul acolo unde mergem.

— Unde, Bob?

— La Turnul Londrei.

— Oh, nu; Bob! Nu în plină zi cu poliţişti peste tot! De ce?

— Poate pentru a zări acel faimos simbol al epocii noastre, răspunse Hunter.

Hunter nu-şi dădea seama că mergea în umbra acelui simbol de la sosirea lui în Anglia. Era simbolul morţii.

CAPITOLUL XVII

Hunter se înşelase; în momentul în care dăduse el telefon, la cartierul general al Mafiei din Londra nu era o şedinţă, ci două. Joe Staccio conducea reuniunea delegaţilor comitetului pentru pace, în bibliotecă. Turrin se afla acolo împreună cu toţi membrii acestei delegaţii.

Staccio tocmai le spusese:

— În cazul în care unii dintre voi s-ar întreba de ce am venit cu un grup atât de important, le spun un singur lucru. Nu e nevoie decât de un singur om ca să vorbească de pace. Eu, în această împrejurare. Leo, aici de faţă, este omul nostru de legătură, şi poate îl va convinge pe Hunter să stea liniştit destul de multă vreme ca să-i pot face o propunere. Asta e tot în ceea ce priveşte pacea. Atunci, probabil că întrebaţi de ce i-a adus Joe pe ceilalţi. Arnie Farmer e un *capo* şi-i datorăm un anumit respect. Dar întâmplarea face că se poartă ca un adevărat ticălos, şi noi trebuie să respectăm şi această tendinţă. Asta explică prezenţa voastră aici. Ştiu că Arnie Farmer încearcă să mă tragă pe sfoară. Simt asta până în măduva oaselor. Şi ar fi în stare să mă şi lichideze, idiotul ăsta. Vreau ca toţi să fiţi conştienţi de lucrul ăsta.

Unul din locotenenţii lui Staccio împinse de-a lungul mesei o scrumieră mare de cristal.

— Ar greşi, Joe, dacă ar vrea să încerce chestia asta, mormăi el.

— Dar va încerca totuşi, şi noi ştim asta. Dar fiţi atenţi, el va încălca regulile! Vreau să ştiţi asta şi să vă daţi seama de poziţia noastră. Când Arnie Farmer mă va trage pe sfoară, va trage pe sfoară şi întreaga *Commissione*, care a luat această hotărâre mai înainte ca eu să accept prezenta responsabilitate. Acum ştiţi care e situaţia. V-am adus ca să garantaţi rătăcirea lui Arnie Farmer. Cred că nu mai am altceva de adăugat.

Urmă o discuţie despre strategia ce ar trebui aplicată, a apărarea pe care trebuiau s-o pregătească, şi diferite feluri de a-l convinge pe Bob Hunter că putea în deplină siguranţă să accepte un preţ onorabil.

Apoi i se ceru lui Turrin să povestească detaliile intime al asocierii sale trecute cu Hunter, „pentru mai buna înţelegere a acestui tip”. Turrin povesti cât putu mai bine cele întâmplate la

Pittsfield.

Hunter sunase spre sfârşitul povestirii sale. Turrin vorbi în faţa delegaţilor despre „Corpul de Pace al lui Staccio”, cum îl botezaseră membrii lui în glumă.

Turrin închise, îi zâmbi lui Staccio şi anunţă:

— Bun, informatorii mei s-au pus pe treabă. Tipul ăsta îl cunoaşte pe Hunter de ani de zile. Cred că am găsit un tip ideal.

— Da, asta am înţeles şi eu, zise Staccio încruntându-se. După părerea ta, câte persoane au ascultat convorbirea asta în afară de tine?

— Vreo şase, răspunse Turrin zâmbind în continuare. De asta am şi ales Turnul Londrei ca loc de întâlnire. În felul ăsta se poate proteja o întâlnire.

— Mda, mormăi Staccio.

Se uită la unul din şefii lui de echipă.

— Du-te, Bobby, şi nu scăpa din ochii banda asta de pistolari. Dacă vreunul dintre ei se cară, mă anunţi imediat.

Şeful de echipă ieşi în grabă iar ceilalţi membri ai Corpului de Pace se concentrară asupra problemelor strategice ale momentului.

În acest timp, cea de a doua reuniune îşi continua discuţiile sub acelaşi acoperiş, condusă de Arnie Farmer Castiglione. O legiune de şefi de echipă umplea un întreg salon şi atmosfera din încăpere era încordată. Misiunea îi electriza pe toţi ucigaşii de faţă.

Castiglione era aşezat în capul mesei.

Nick Trigger şi Danno Giliamo stăteau unul în stânga şi celălalt în dreapta lui, amândoi cu o expresie de câini plouaţi. Arnie Farmer vorbea cu autoritate.

— Cei doi tipi de lângă mine ştiu că nu spun gogoşi. Pentru că acest Hunter i-a ridiculizat pe amândoi. I-a zdruncinat atât de rău încât nu reuşesc nici măcar să spună amândoi acelaşi lucru. Ştiţi toţi de ce e în stare Hunter şi cunoaşteţi răul pe care ni-l face de la o vreme. Unii din bătrânii noştri cred că-l pot domoli invitându-l să facă parte din Organizaţia noastră. Ăştia ar fi fost bine să vorbească cu un îmblânzitor de fiare. Atunci ar fi aflat că o fiară sălbatică nu poate fi niciodată domesticită cu adevărat, că mai devreme sau mai târziu se va întoarce împotriva ta şi te va înfuleca.

— Asta e adevărat, zise un gangster din Chicago.

Întinse o mână cu câteva degete lipsă.

— Cândva am încercat să cresc un pui de aligator, şi priviţi ce

mi-a făcut, ticălosul!

— *Shortfingers* ştie ce spune, comentă Castiglione privind în jurul mesei cu un aer amenințător. Nu închei nici un fel de înţelegere cu un sălbatic, şi mai ales nu-i dai cheia de la ogeac spunându-i: „Simte-te ca acasă”! Cu atât mai puţin nu-i dai un puşcoci cerându-i să stea de pază.

— Doamne fereşte, nu! exclamă alt mafiot.

— Evident că nu! Totuşi asta vor să facă unii bătrâni de la noi. Nu toţi… nu vorbesc de toate „familiile”, spun doar că există unii care au făcut presiuni. Ceilalţi ce puteau să spună? Ai? Trebuiau să joace jocul. Dar ascultaţi-mă cu atenţie. Numai una, sau două familii merg total pe cartea asta idioată a păcii. Vi-l puteţi imagina pe acest Hunter în slujba celor din *Commissione,* luând locul fraţilor Talifero?

Această sugestie îl făcu să pălească pe Nick Trigger şi nici Danno Giliamo nu arăta prea bine. Dar expresiile lor se pierdură în haosul mafioţilor. Toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp şi şedinţa deveni confuză. Apoi telefonul sună într-un colţ, se făcu tăcere şi toate privirile se îndreptară spre acel aparat.

Giliamo împinse scaunul în spate şi se îndreptă spre telefonul care amuţise, ridicând încetişor receptorul. Ascultă discuţia Turrin-Hunter uitându-se ţintă la Castiglione, apoi închise şi reveni la locul lui.

— Cine era? mormăi Arnie Farmer.

— Leo Pussy fixa o întâlnire, răspunse Giliamo cu un aer gânditor.

— Haide, spune tot! îi ceru Arnie.

— Ei bine, se întâlneşte cu tipul ăla la Turnul Londrei la zece şi jumătate. Dar să ştii că tipul avea aproape vocea lui Hunter. Nu chiar, dar zău că mă apucase tremuriciul! Mi se părea că e chiar Hunter!

Castiglione îl privi necruţător în timp ce se gândea la diferitele implicaţii ale acestei declaraţii. Dar Nick Trigger îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Când ai auzit tu vocea lui Hunter? întrebă el.

— Am auzit nişte chestii pe care tu nici măcar nu le bănuieşti! se răsti el. Cred că am dreptate. Sunt sigur că era Hunter.

— Gura amândoi! răcni Arnie Farmer. Cât e ceasul?

— Aproape opt şi jumătate, răspunse cineva. Cred că mi-am potrivit bine ceasul.

— Da, e bine, mormăi Nick Trigger.

— OK. Nick, du-te să plasezi oameni, şi ai grijă să aibă ochii

bine deschişi, ordonă Arnie Farmer. Tu, Danno, îl însoţeşti şi ai grijă ca de data asta să nu se mai care.

Apoi îi concedie cu o privire dispreţuitoare.

— Voi ceilalţi, apropiaţi-vă şi fiţi atenţi. De data asta nu vreau să mai fim traşi pe sfoară. Şi n-am să spun decât o singură dată ce-am de spus…

Nick Trigger şi Danno Giliamo se pomeniră singuri pe culoar, uitându-se unul la celălalt.

— Ce nenorocit! mormăi Nick. Cu ce drept îmi vorbeşte în felul ăsta?

Danno aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau.

— Îţi aminteşti ce-am spus când eram în maşină? Că Arnie Farmer e un ticălos.

— Mda, îmi amintesc foarte bine.

— Atunci ce-ai să faci, Nick? Mă refer la Hunter. Ai auzit ce-a spus. Bătrânii se gândesc să-i ofere treaba ta lui Hunter. E un loc care, în principiu, îţi revine de drept. Şi chiar dacă Arnie îl termină pe Hunter înainte de asta, ştii bine că ar fi în stare să-ţi facă felul decât să te lase să iei ceea ce ţi-ar reveni. E de ajuns un astfel de tip ca să distrugă o carieră atât de frumoasă. Iar locul îţi revine ţie de drept.

— În principiu, da, mormăi Nick Trigger.

— Ei bine, cred că-ţi dai seama de poziţia noastră.

— Da, aşa cred! Ascultă, Danno, suntem în aceeaşi barcă. Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri seară, şi nici nu-mi pasă. Ne aflăm în aceeaşi barcă şi ea se scufundă. Cred că a sosit timpul să scoatem apa din ea!

— Mi-ar plăcea să-l ridiculizez puţin pe ticălosul ăsta de Arnie Farmer, zise Danno. Nu-l poţi lăsa să-l lichideze pe Hunter, Nick.

— Nu-ţi face griji, n-o să reuşească. Nici Leo Pussy.

— Te-ai gândit la ceva, Nick?

— Cred că nu greşeşti, Danno. Mda, cred că nu greşeşti deloc.

În realitate, Nick Trigger se gândise la mai multe lucruri.

*

* *

Hunter şi Ann ajunseră lângă Tower Hill cu o oră înainte faţă de ora întâlnirii cu Turrin, iar Hunter patrula străzile din jur ca să le cunoască bine. Apoi parcă maşina într-un loc unde trăgeau autocarele turistice.

— Voi fi lăsat să intru fără probleme, îi zise el fetei. Dar nu ştiu dacă voi mai ieşi întreg.

— Dar nu te poţi aventura înăuntru, protestă ea. Se va găsi

cineva care să te recunoască şi vom asista la debarcarea celor de la CID.

El îi zâmbi.

— Cei mai mulţi oameni nu sunt prea atenţi. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să întâlneşti pe stradă un prieten fără să-l recunoşti? Oamenii de colo dinăuntru vor fi cu ochii numai la bijuteriile Coroanei şi la tot ce înseamnă câteva secole de istorie engleză. În plus, ştiu că nu-şi vor aminti de tot, aşa că vor fi şi mai atenţi. Nu se vor uita la mine.

— Angajaţii se vor uita.

— Pentru ei nu voi fi decât un turist agasant în plus, zise el zâmbind. Haide, nu-ţi mai face sânge rău. Sunt obişnuit cu acest gen de lucruri.

Ea începu să scotocească în compartimentul bordului.

— Ai putea măcar să iei ăştia cu tine, zise ea întinzându-i nişte ochelari ciudaţi cu lentile fumurii. Rama e ajustabilă aşa că n-ai nici o scuză.

El râse scurt, potrivi toartele şi-şi puse ochelarii pe nas.

— E bine?

— Oh, Bob!

Se aruncă în braţele lui şi se sărutară îndelung. Apoi el se retrase încetişor.

— Fii calmă, zise el. Circulă şi încearcă să treci prin faţă din cinci în cinci minute. Dar, de la prima împuşcătură, accelerezi şi mă laşi să mă descurc singur. Dacă va trebui să ne despărţim, ne vom reîntâlni la „muzeu”. Nu cred că se mai gândeşte cineva că voi mai veni încă o dată acolo.

Ea dădu din cap şi sări de gâtul lui.

— Îţi interzic să mori, şopti ea. N-am să-ţi pot supravieţui.

El râse încă o dată, o sărută, şi o părăsi. Când întoarse capul, văzu că Ann plângea, aşa că îi făcu un mic semn cu mâna şi dispăru în mulţime.

Hunter trebui să plătească patru şilingi ca să pătrundă în incintă, şi încă doi ca să aibă acces la clădiri. Mai avea la dispoziţie o jumătate de oră pe care o petrecu vizitând celebrul turn care fusese într-o perioadă fortăreaţa lui Wilhelm Cuceritorul. Examină încăperea unde cei doi prinţi fuseseră sugrumaţi, după care se duse în sălile de arme de la *White Tower* ca să vadă armura lui Henric al VIII-lea.

Apoi ieşi din nou în parc şi începu să converseze cu unul dintre paznicii cu costume roşii care supravegheau turnul.

Era zece şi douăzeci. Se deplasă până la Aleea Execuţiilor şi se

opri lângă eşafodul pe care căzuseră capetele atâtor regi şi regine.

Era într-o dispoziţie foarte proastă şi îşi dădea seama de asta. De vină era Turnul, care avusese asupra lui un efect pe care ambianţa sadică de la „muzeu” doar îl anticipase, şi Hunter începea să înţeleagă ce voise să spună bătrânul Edwin Charles. Lumea întreagă era scăldată în sânge, se impregnase în pământ la fiecare pas al omului, iar urletele morţilor şi torturaţilor se mai auzeau şi acum de fiecare dată când bătea vântul.

Ei, da, asta voise să spună Charles. Drumurile sângeroase ale unor fiinţe nu erau decât reflexul unei lungi agonii umane. Realitatea acestei suferinţe nu se afla într-o atmosferă de pornografie artificială, ci în fundul prăpastiei sufletului unei omeniri veşnic în căutarea puterii infinite, a unei îmbogăţiri bruşte a unora în dauna masei mari a celorlalţi.

„Mulţumesc, Edwin Charles, zise Hunter în gândul lui. Mi-ai amintit raţiunea de a fi.”

Era zece şi douăzeci şi cinci şi Leo Turrin se apropia rapid cu o expresie îngrijorată.

— Gata, iar începe, murmură Hunter. Încă puţin sânge pentru corbi.

CAPITOLUL XVIII

Hunter ridică ochelarii pe frunte.

— Sper că merită, îi zise el lui Turrin.

— Nu ştiu, îi răspunse fără entuziasm micul mafiot. E un adevărat joc olimpic care se numeşte „Găsiţi-l pe Hunter”. Şi în momentul ăsta oricine ar putea să câştige.

— Asta înseamnă că ai venit cu un regiment după tine?

— Cel puţin! Ar fi hazliu dacă n-ar fi atât de grav! Poate că n-o să-ţi vină să mă crezi, sergente, dar în acest moment eşti protejat de patru mari echipe ale Mafiei.

— Tu le-ai adus? întrebă Hunter cu o privire tristă.

— Nu se putea altfel. Oamenii lui Arnie mişună peste tot. Va fi o luptă între fraţi, şi asta din cauza ta, bătrâne.

Hunter începu să râdă. Îşi pierdea din nervozitate.

— Bine, atunci, grăbeşte-te, nu vreau să ratez distracţia.

Turrin îl prinse de braţ şi îl duse pe lângă eşafodul de pe Aleea Execuţiilor.

— Bun, mai întâi informaţiile despre Edwin Charles. Brognola a descoperit un dosar militar ultra-secret despre Charles, dar englezii nu vor să scoată nici o vorbuliţă. În schimb, Hal a putut afla de la serviciile noastre că Charles s-a retras cu onoruri în urmă cu vreo cincisprezece ani, cu rangul de general.

Ochii lui Hunter începură să strălucească.

— Marea descoperire!

— Poate pentru tine. Acum ceva mai interesant. Charles a redevenit activ în 1960, la vârsta de şaizeci şi trei de ani, pentru o perioadă de opt luni. Apoi s-a retras a doua oară. Ce zici de asta? Informaţiile noastre se opresc în urmă cu patru luni, când bătrânul şi-a reluat serviciul. Şi iar nu se mai poate şti nimic de el din cauza sacrosanctei siguranţe a statului.

Hunter fluieră uşurel de mirare.

— Dar ce-a făcut timp de opt luni în 1960?

— Brognola n-a putut să afle, dar poate că nu e doar o coincidenţă faptul că exact în acea perioadă a fost distrusă o reţea de spionaj foarte importantă.

— Nu e prea mult? întrebă Hunter. Totuşi… o reţea de spioni!

— Nu există nici o legătură sigură, asta e adevărat, răspunse Turrin. Dar ştii ce făcea Charles exact înainte de moarte?

— Ce făcea? Lucra ca aşa-zis paznic şi electrician într-un club

pentru perverşi.

— Ei bine, electronică. Asta era specialitatea lui Charles. Era unul dintre pionierii spionajului electronic din Anglia.

— Bun, să văd dacă pot să mă folosesc de asta. Altceva?

— Acel maior Stone. Nu există secrete în privinţa lui. Decăzut din rang şi dat afară din regimentul lui pentru cruzime faţă de trupe în 1956. Mai multe incidente. Au mai existat şi plângeri din partea unor civili în Orientul Mijlociu. Nu e în retragere, căci a fost pur şi simplu dat afară, aşa că gradul de maior e vrăjeală. Brognola are un dosar mare despre el. Tipul a trecut de la un maior necunoscut, ilustru doar prin uşuiala din armată, la un cetăţean foarte bogat fără să i se cunoască vreo îndeletnicire bănoasă.

Hunter nu ştia ce să zică.

— Bine, şi…

— Asta e tot despre Charles şi Stone. Dar mai am ceva suplimentar, de care te-ai putea folosi. Eu nu pot. E o informaţie de ultimă oră, şi încă n-am avut timp să mă gândesc la asta. Nick Trigger, alias Nicholas Woods, a venit în Anglia. Tipul e un ucigaş, nu un specialist în afaceri. În consecinţă, totdeauna a fost lefter, tocându-şi banii imediat ce-i câştiga. Iată-l deci pe Nicholas Woods apărând brusc pe piaţa engleză. Deodată are două conturi în bancă, în Elveţia, cu destule lovele ca să se poată retrage oricând şi să trăiască într-un lux incredibil.

— Ce înţelegi prin „brusc”?

— În câteva luni.

— Da, e interesant. Dar nu e o descoperire nemaipomenită.

Turrin dădu din umeri.

— Numai că acest Nick face porcării Organizaţiei. Cu siguranţă că a descoperit o combinaţie care îl îmbogăţeşte şi care îi este interzisă în mod strict de către superiori. Şi mai e ceva. Bani care se plimbă pe la o societate legală din Londra. Există o legătură între ea şi conturile elveţiene.

— Cine e această societate legală?

— Un local de noapte numit *Soho Psych.*

Hunter încremeni. Turrin se opri şi se uită la el.

— Ce-i?

— Mi-ai tras o lovitură în plex, mormăi Hunter.

— Cunoşti localul ăsta? Sunt de prea puţină vreme aici ca să fi putut…

— Da, asta înseamnă ceva pentru mine, Leo. Ţi-a spus Brognola cine e asociatul lui Nick?

Turrin scutură din cap.

— Nu cred că a avut timp să facă destule cercetări. Oricum, voiam să-ţi spun că... Hal e nebun de bucurie că ţi se face propunerea asta. Mi-a spus, citez: „Spune-i să primească, pe toţi dracii!” Consideră că e cel mai mare eveniment de la concertul lui Valachi din Atlanta.

Hunter părea dezamăgit.

— Ştii foarte bine că nu pot accepta, Leo. Nici măcar nu le pot permite acestor oameni să creadă că au câştigat. Vreau să continui să-i mărunţesc cât de multă vreme voi putea.

— Încă nu ştii ce-ţi va propune Staccio, sergente. Ţi se va cere să devii executorul şef al Mafiei, sau ceva de genul ăsta.

Hunter dădu din cap şi zâmbi cu tristeţe.

— Dacă nu putem să-i reducem la tăcere, îi cumpărăm, nu, Leo? Şi chestia asta a mers totdeauna. Numai că acum n-o să meargă.

Se gândea la o frumuseţe virginală de douăzeci şi şase de ani care voise să învingă lumea întreagă, apoi se resemnase să participe.

— Nu, nu pot să accept. Voi rămâne în jungla mea personală. Mulţumesc totuşi.

— Mai gândeşte-te, îl imploră Turrin. Brognola jură că-ţi va obţine amnistierea imediat ce vei ajunge în *Commissione.*

Hunter scutură încă o dat din cap.

— Nu, lasă-mă, Leo. Trebuie să acţionez în felul meu, chiar dacă asta nu-mi place.

Italianul se încruntă.

— Bine, respect decizia ta, chiar dacă nu-mi place. Poate te vei folosi de informaţiile despre Nick Trigger; eu nu pot. Ar fi suspect din partea mea, având în vedere personajul pe care mi l-am creat de cinci ani.

Suspină.

— În orice caz, altceva n-am. Bun, cred că e timpul să ne despărţim mai înainte ca Arnie să dea de noi.

— Stai, nu trebuie să te duci chiar cu mâna goală, zise Hunter. Spune-i ambasadorului tău de pace că refuz să iau în considerare aceste propuneri înainte de a mă reîntoarce în Statele Unite. Spune-i că ne vom întâlni acolo şi că vom discuta despre asta.

Turrin dădu din cap cu un zâmbet ironic.

— Da, în felul ăsta n-o să mă fac de râs.

— Pleacă tu primul, îi ceru Hunter. Eu voi pleca pe drumul pe care am venit.

— Am remarcat un loc bun de sărit zidul, zise Turrin.

Hunter zâmbi.

— L-am remarcat şi eu. Mulţumesc, Leo, noroc.

— Şi ţie, zise Turrin plecând în grabă.

Se întoarse la capătul aleii şi făcu cu mâna, apoi dispăru.

Hunter plecă pe drumul reperat mai înainte, trecând pe lângă paznicii în roşu şi îndreptându-se spre porţiunea de zid defectă.

În faţă, în depărtare, auzi clănţănitul sacadat al pistoalelor-mitralieră. Se căţără până pe creasta zidului.

Începuse o adevărată bătălie. Pistoalele-mitralieră Thompson, mai grele, răspundeau unor arme mai uşoare, şi Hunter înţelese că inamicul intrase în luptă.

Leo avea dreptate. Era aproape hazliu.

Hunter îşi trecu picioarele peste creasta zidului şi descoperi alt lucru hazliu. La câţiva metri sub el, un grup de oameni înarmaţi stăteau în semicerc lângă o limuzină şi protejau un bărbat corpolent cu părul creţ şi alb care cobora din vehicul.

Hunter îl recunoscu fără greutate pe Arnie Farmer Castiglione. Se afla culcat aproape deasupra lui. Hunter scoase Beretta şi strigă:

— Arnie!

Capul alb se întoarse şi Arnie Farmer privi moartea în faţă. Rămase nemişcat, cu gura căscată, în timp ce escorta lui umană se prăbuşea sub gloanţele armei lui Hunter. Apoi rămase singur în faţa Exterminatorului.

Mafiotul mormăia: „Trebuie omorât, trebuie omorât...”. Se aplecă să ia revolverul unuia dintre oamenii împuşcaţi, dar auzi vocea calmă a lui Hunter:

— Eşti un om mort, Arnie.

Şi „ticălosul” ajunse brusc pe acoperişul limuzinei, o flamă mică ţâşni din ţeava armei Exterminatorului, şi ceva monstruos trecu printre ochii lui Arnie, făcând stricăciuni incredibile în craniul său. Aceasta fu ultima impresie a mafiotului Arnie Farmer.

Nu fusese decât un scurt răgaz. Hunter sări în stradă şi se depărtă de zgomotul bătăliei. Apropiindu-se de intersecţie, Hunter zări mica maşină închiriată de Ann. Fata se afla la post.

Hunter cântări o clipă situaţia, apoi strânse din dinţi şi se îndreptă spre maşină. Ea îi deschise portiera şi Hunter urcă în momentul în care vehiculul demara vijelios. Îi aruncă o privire şi văzu că avea aceeaşi expresie încordată ca prima dată când se urcase în Jaguar.

Nu spuse nimic. În momentul în care încerca să pună un nou încărcător în Beretta, Hunter simţi prezenţa unei arme în ceafa.

Americanul înjură în sinea lui fiindcă luase hotărârea cea mai greşită, dar când vorbi vocea lui era calmă.

— Ei bine, maiorule, se pare că până la urmă vom putea discuta.

Se auzi un râs scurt şi vocea maiorului Stone îi confirmă bănuiala.

— De unde erai atât de sigur că sunt eu? Răspunde, domnule Hunter.

— Am început să înţeleg totul cu puţin timp în urmă, îi răspunse Hunter.

Aruncă o privire spre fată şi adăugă:

— Da, să înţeleg tot.

— Oh, Bob! exclamă ea cu o voce dezolată.

— Taci, Ann, te rog, îi ceru maiorul.

Hunter continuă calm.

— Când mă gândesc la toate văicărelile tale legate de securitatea personalului şi a membrilor clubului! În schimb tu erai cel care îi şantaja chiar mai înainte de sosirea lui Nick Trigger. Pentru ce m-ai adus aici, maiorule? Nick încerca să-ţi fure combinaţia?

— Lasă gură, Hunter! se răsti maiorul. Dă-mi încet arma!

Hunter făcu aşa cum i se cerea gândindu-se la greşelile făcute, în timp ce Ann conducea cu abilitate maşina pe străzile Londrei. Se văzură obligaţi să oprească de două ori, o dată ca să lase să treacă un convoi de vehicule ale poliţiei care goneau spre cartierul în care se afla Tower Hill.

De fiecare dată Hunter se întrebă dacă nu era o ocazie ca să încerce să fugă, dar renunţă, ca orice om care, în ciuda perspectivei unei morţi aproape sigure, păstrează în sinea lui o fărâmă de speranţă.

Pe drum nu se întâmplă nimic şi, după ce ajunseră în faţa „muzeului”, Hunter căpătă certitudinea că nu-i mai rămăsese decât să-şi contemple propria suferinţă. Se înfioră când se gândi la celulele de tortură în timp ce cobora din maşină ca să urce treptele în faţa maiorului Stone. Se opri în faţa uşii şi întoarse capul spre maşina. Evident, Ann nu venea.

— Pactul nostru a fost rupt! strigă el. Ai face bine să vii să-i contempli sfârşitul.

În interiorul vehiculului nu avu loc nici o mişcare. Maiorul îi vârî ţeava armei în spate şi îl împinse înăuntru. Nick Trigger se afla

lângă barul din sala de primire şi bea gin din sticlă. Pe faţa lui apăru o expresie de groază când îl văzu pe Hunter, apoi scoase un strigăt de bucurie văzându-l în spatele lui pe maior cu arma în mână. Se apropie în fugă şi îl lovi pe Hunter cu dosul mâinii strigând:

— Rahat împuţit!

Hunter dădu din cap şi murmură:

— Probabil că te pricepi la asta!

Maiorul se răsti tăios la Nick:

— Nu e momentul! Dă-te înapoi! Uiţi cât de periculos e omul ăsta!

— Are dreptate, Nick, zise Hunter. Vei avea ocazia să mă vezi torturat.

— Urlând de durere, ar fi expresia cea mai potrivită, îl corectă maiorul.

Îl împinse pe Hunter prin sala de primire, îl făcu să păşească în sala haremului şi să treacă pe sub arcadele labiale. Asta însemna *reîntoarcerea în pântece.* Nu numai moartea, ci şi spulberarea vieţii.

Ajuns în capătul scărilor, în lumina cenuşie a micii anticamere, Hunter se opri.

— Nu vei reuşi să mă închizi de viu în unul din aceste juguri, maiorule.

— Te înşeli, Hunter, răspunse maiorul.

Hunter văzu prăvălindu-se ţeava pistolului. Reuşi să se ferească şi primi lovitura în umăr; braţul îi deveni brusc inert. Dar se aruncă în faţă şi toţi trei se rostogoliră împreună pe podea.

Nick Trigger încerca să-l sufoce sub burta lui mare. Hunter se răsucea ca să se ridice primul. Îl respinse pe Nick şi se rostogoli, apoi pistolul maiorului se ridică încă o dată şi-l lovi în cap.

Hunter se prăbuşi mormăind şi se rostogoli pe spate, conştient dar fără puteri. Simţi că e târât, auzi înjurăturile vulgare ale lui Nick Trigger şi gâfâitul maiorului Stone. Apoi hainele fură smulse de pe el şi vocea lui Nick se auzi de foarte departe:

— La dracu'! De ce să ne dăm atâta osteneală?

Totuşi maiorul simţea o nevoie imperioasă să amestece afacerile cu plăcerea şi, din adâncul stării sale letargice, Hunter era uluit de comportamentul maladiv al acelui om.

Stone vorbea cu Nick Trigger.

— Nu încerca să-mi refuzi simplele mele plăceri, prietene. La urma urmelor, tu ai impus o acţiune imediată. Eu, pentru Ann, aş mai fi aşteptat măcar o zi-două.

Hunter simţi o greaţă puternică, dar îl auzi pe Nick răspunzând:

— Pe toţi dracii! Nu e momentul să vă faceţi plăcerile! Ne-am debarasat de doi tipi care ne agasau, dar eu sunt într-o situaţie nasoală. Am nevoie de capul tipului ăsta. La dracu cu perversiunile voastre!

Maiorul respira cu greutate şi punea în jurului capului lui Hunter lui obiect rece. Hunter încercă să se zbată, dar un genunchi greu îl ţinu pe loc, şi era încă prea slăbit ca să se împotrivească. Auzi vocea maiorului:

— N-ar fi existat niciodată probleme cu cei doi dacă nu te-ai fi comportat cu o lăcomie bolnăvicioasă, Nick. De ani de zile de când mă ocup de afacerea asta, niciodată n-am primit o singură ameninţare serioasă. Iar în şase luni, din cauza ta, mă pomenesc asaltat din toate părţile. Nu, nu, Nick. Să nu încerci acum să mă grăbeşti.

Acum îi ferecau gleznele lui Hunter, dar mâinile torţionarului tremurau rău de tot. Hunter lupta împotriva greţei încercând să-şi adune puterile. Zadarnic.

— La dracu'! Eşti nebun! răcni Nick.

— Ieşi! strigă maiorul. Ieşi imediat de-aici!

— Vezi să nu! exclamă Nick. Nu eşti decât un curlangiu împuţit şi vei distruge totul!

— Mă faci să râd! zise maiorul cu o voce ironică. Cine a spus să-l aducem pe Hunter aici? Ai zis: „Să-i lăsăm lui Hunter grija de a fi acuzat". Tu ai spus asta…

— Foarte bine, iar acum spun să-l omorâm şi să terminăm. Genul ăsta de idioţenie mă sperie şi ştii bine asta. Şi eu am probleme, nu tu. Eu voi fi prins de „familie", nu tu. Şi dacă m-ai fi ascultat să-i arunci pe ăia doi în apă cu greutăţi legate de picioare, acum nu…

— Sigur, ce treabă grozavă! Generalul Edwin Charles scos din Tamisa, consecinţă a ultimei sale misiuni. Unde ar fi fost acum amicul nostru Nicholas Woods? Fără a mai vorbi de „muzeu" şi de mica noastră mină de aur. Sincer îţi spun, Nick, uneori am impresia că eşti idiot. Acum dă-mi o mână de ajutor!

Hunter se simţi ridicat, iar cătuşele de la gleznă, precum şi cercul din jurul frunţii, îi intrară brusc în piele. Apoi se pomeni în aer, liber şi degajat, ca apoi să cadă greoi. Îşi recăpătă cunoştinţa, simţindu-şi nervii încordaţi la maxim. Hunter înţelese brusc unde se afla şi ce primejdioasă dilemă avea de rezolvat.

Avea mâinile legate la spate şi era suspendat de tavan de trei

lanţuri. Unul dintre ele era legat de cercul metalic din jurul frunţii, celelalte două fiind legate la glezne. Atârna deasupra solului cu burta în jos.

Nick stătea într-un colţ, uitându-se furios la maior. Stone împingea un fel de cutie cu intenţia evidentă de a o plasa sub pântecele lui Hunter. Cutia îşi ocupă cu uşurinţă locul, cu un spaţiu de câţiva centimetri, şi maiorul întoarse capul spre Hunter. Se uită ţintă la el.

— Ah! Cu atât mai bine! Astronautul nostru s-a trezit din leşin. O să-ţi explic cum e jocul. Plasez ceva, o „jucărie” sub abdomenul tău, Hunter. În această cutie se află un sistem de resorturi, iar în exterior, deasupra, se află o lamă de oţel destul de ascuţită. Când voi slăbi frâna, lama se va deplasa într-o parte şi în alta destul de rapid pe suprafaţa cutiei. Din când în când există riscul de a te atinge uşor dacă te destinzi prea mult. Dar dacă-ţi ţii spatele rigid, nu simţi nimic. Ah!... Atenţie la tot poate să atârne! Rişti să-ţi pierzi unul din atributele tale preferate. Pregăteşte-te, cu spatele rigid... aşa! Eşti foarte amabil.

Hunter ştia de multă vreme că nu va trăi la infinit. Văzuse moartea de aproape de mai multe ori, iar de un timp era pregătit să înfrunte moartea. Dar nu aşa! Nu tăiat bucăţi ca un jambon. Mai întâi îşi va pierde sexul, din vreo două treceri, când muşchii spatelui vor ceda şi îl vor lăsa să cadă spre acea lamă care ieşise din cutie cu un zgomot de resorturi. După care, slăbiciunea şi sângele pierdut îl vor face să coboare şi mai mult şi va urma abdomenul, felie cu felie, până la descoperirea totală a măruntaielor. Apoi va fi tăiat în două.

Ei bine, nu va sfârşi astfel. Totdeauna încercase să ucidă repede şi fără dureri, şi tot aşa va muri şi el. Începu să se pregătească, să încordeze muşchii ca să le comande o cădere bruscă peste lamă, beneficiind astfel de o moarte imediată.

În acel moment remarcă o mişcare lângă uşă în faţa lui. Era Ann Franklin, şi în mână avea carabina Weatherby, iar Hunter îşi zise că, slavă Domnului, îl va suprima cu un singur glonţ...

Arma bubui brusc şi Hunter îl văzu pe maiorul Stone răsucindu-se pe masă, cu pantalonii căzuţi pe glezne. Urmă a doua împuşcătură şi o parte din Nick Trigger se răspândi pe pereţi şi pe tavan.

Apoi carabina căzu la pământ şi Ann ajunse sub el, susţinându-i spatele şi lovind cu piciorul în cutia blestemată.

Da, exact aşa se întâmplase, era în mâinile ei.

— Mulţumesc, Ann, murmură el.

Şi îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL XIX

Petrecuse vreo patruzeci de ore în Anglia într-o atmosferă de furie dementă. Hunter atacase Soho şi Soho ripostase. „Un simbol al epocii noastre”, spusese Edwin Charles, iar acel simbol însemna mai mult decât „muzeul blestemat”. Violenţa stătea în vizuină în fiecare loc unde oamenii îşi ascundeau semnificaţiile reale ale viţeii, şi ieşea la suprafaţă de fiecare dată când se manifestau lăcomia şi abuzul.

Acasă la răposatul maior Mervyn Stone se găsiseră o mulţime de filme pornografice. Toate fuseseră arse şi puse într-o urnă la intrarea în *Muzeul Sade.*

Un război deschis se declarase între diferitele elemente disidente ale imperiului crimei, şi Leo Turrin jubila.

Enigma fusese rezolvată spre marea bucurie a lui Hunter. După toate aparenţele, maiorul îi şantaja pe membri de anii de zile, dar discret. Când Mafia se impusese, repercusiunile se făcuseră simţite la cele mai înalte niveluri ale guvernului, şi se pornise o anchetă. În plus, mai fusese şi lăcomia lui Nick Trigger. Acesta pierduse controlul maiorului când încheiase cu el o înţelegere clandestină, categoric interzisă de puterile care îi guvernau viaţa. Amândoi intraseră în panică când avuseseră certitudinea că un bătrânel inofensiv era de fapt un agent al Maiestăţii Sale, şi în acel moment intrase în scenă Hunter. Nick Trigger mersese pe muchie de cuţit între obligaţiile faţă de „familie” şi obligaţiile personale, şi totul începuse să se destrame.

În concluzie, Hunter considera că omenirea câştigase ceea ce Organizaţia pierduse.

Pe Ann Franklin nu ştia însă cum s-o judece. Hunter îşi termina toaleta în sala de baie de la *Queen’s House* şi încerca să-i ridice moralul gazdei sale. Îşi puse antiseptic pe frunte şi zise:

— Nu te poţi considera vinovată de ce s-a întâmplat. Doar dacă nu ţii neapărat să te încarci cu responsabilitatea supravieţuirii mele. Căci asta chiar că e din vina ta.

Ea îl privii cu ochii ei frumoşi, stând lângă uşă.

— Eşti prea bun, murmură ea.

— Ascultă, ai fost trasă pe sfoară. Se întâmplă.

— Să ştii că nu i-aş fi telefonat niciodată, dar eram convinsă că te înşelai în privinţa lui. Şi-mi era foarte frică. Începând din

copilărie, îi mărturiseam maiorului toate problemele mele.

Ann dădu uşor din umeri.

— Credeam că ne va veni în ajutor, adăugă ea.

Hunter zâmbea.

— Uneori e greu să-i deosebeşti pe duşmani de prieteni. Danno Giliamo, de exemplu. Omul meu de legătură mi-a spus că Danno e aproape terminat din cauza acestei poveşti. Credea că îl înşală pe Nick, iar el era tras pe sfoară încă de la început. Aceşti doi imbecili formaseră un al treilea front. Voiau să predea capul meu celor din *Commissione* într-o sacoşă de hârtie!

Ann se înfioră.

— Nu se putea să fie mai înşelaţi decât mine, mai ales dacă e adevărat că treceau bani ilegali pin conturile mele de la club.

Avea o expresie perplexă şi indecisă. Hunter râse scurt.

— Haide, ce-ai?

— Chiar dacă-ţi place sau nu, Bob, trebuie să înţeleg ceva. Sincer îţi spun că nu aveam habar ce avea maiorul în cap până în momentul în care am intrat. Cred că a fost un militar bun. Totdeauna m-a intimidat. Şi când a venit după mine la Turn, mi-a spus să nu-mi fac griji, că mă va salva chiar dacă va trebui să te ameninţe cu arma. Iar eu, în marea mea prostie, l-am crezut. Ceea ce mi-ai strigat de pe peron m-a pus pe gânduri.

— Ţi-am spus că înţelegerea noastră s-a sfârşit.

— Nu, că pactul nostru a fost rupt. Şi acum, Bob, trebuie să ştiu dacă a fost într-adevăr rupt?

El o privi drept în ochi.

— Nu crezi că e mai bine?

Ea scutură din cap.

— Nu, sunt tot în mâinile tale. Dacă vrei.

— Pozitivă, murmură aproape dureros Hunter.

— Poftim?

— Eşti o persoană pozitivă, îi explică el cu un zâmbet plin de tandreţe. Eşti o fiinţă bună. Să nu te schimbi şi te păstrezi pentru bărbatul care îţi va conveni.

— Tu îmi convii perfect.

— Nu e nici locul şi nici momentul, zise el cu regret.

Trecu prin faţa ei şi se îndreptă spre dormitor. Îşi prinse tocul de piele la subsuoară şi îmbrăcă haina, apoi se apropie de perdele, le trase într-o parte şi examină strada.

— Pleci, nu-i aşa? şopti Ann.

El încuviinţă dând uşor din cap şi ea văzu că avea o expresie destul de tristă.

— Da, încă o dată, a venit momentul.

— Unde te duci?

— La mine acasă… oriunde ar putea să fie asta.

— Cum vei reuşi?

El zâmbi.

— Trecând prin junglă, *milady.* E singurul drum pe care-l cunosc.

Îşi luă lucrurile şi se îndreptă spre uşă. Când întoarse capul, Ann stătea în dormitor şi îl urmărea cu o privire plină de căldură şi zâmbea. Dar era şi puţin tristă.

Hunter îi făcu un mic semn cu mâna la care ea îi răspunse la fel.

— Mulţumesc pentru tot, zise el încetişor.

Îi zâmbi şi ieşi. Undeva, afară, în pădurile umede şi sălbatice, va găsi o cărare ca să se întoarcă acasă. Va găsi, sau nu va găsi. Dar trebuia să încerce.

Ştia însă că va găsi ceva.

„O umbră şi un suspin străbat Jungla e Teama, micule Vânător, e Teama!”

Micul vânător pătrunse în tenebrele care îl învăluiră, şi era conştient că acolo trebuia să trăiască… Până când avea să moară.

Exterminatorul mergea mai departe.

CUPRINS

ASEDIU LA SAN DIEGO.....2
CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....9
CAPITOLUL III.....16
CAPITOLUL IV.....24
CAPITOLUL V.....30
CAPITOLUL VI.....37
CAPITOLUL VII.....45
CAPITOLUL VIII.....52
CAPITOLUL IX.....60
CAPITOLUL X.....66
CAPITOLUL XI.....77
CAPITOLUL XII.....84
CAPITOLUL XIII.....91
CAPITOLUL XIV.....96
CAPITOLUL XV.....102
CAPITOLUL XVI.....111
BĂTĂLIA ANGLIEI.....122
CAPITOLUL I.....123
CAPITOLUL II.....128

CAPITOLUL III.....136
CAPITOLUL VI.....141
CAPITOLUL V.....146
CAPITOLUL VI.....151
CAPITOLUL VII.....157
CAPITOLUL VIII.....165
CAPITOLUL IX.....169
CAPITOLUL X.....177
CAPITOLUL XI.....183
CAPITOLUL XII.....191
CAPITOLUL XIII.....198
CAPITOLUL XIV.....203
CAPITOLUL XV.....212
CAPITOLUL XVI.....219
CAPITOLUL XVII.....226
CAPITOLUL XVIII.....232
CAPITOLUL XIX.....241
CUPRINS.....244

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Operațiunea Riviera

Hunter era furios la culme! Într-un timp foarte scurt, această furie avea să se reverse cu o violență rară, chiar și pentru Exterminator.

Coasta de Azur se va cutremura!

Prima oprire: *chiar la sud de Monaco.* **Ținta:** *Claude Deschamps, gangster monden.* **Arma:** *carabină belgiană de ucis rinoceri. Războiul de pe Coasta de Azur începea.*

Bătălia Angliei

Scăpase încă o dată și le plătise cu aceeași monedă. Cât timp mai putea să reziste? Câte ambuscade mai putea să dejoace, și oare putea să-i evite la nesfârșit pe copoii abili de la Scotland Yard?

Războiul de la Londra lua o întorsătură îngrijorătoare și Exterminatorul începea să se înfurie. Nu mai putea să continue, lupta numai în defensivă. Știa că, dacă voia să supraviețuiască, trebuia să treacă la atac. Era conștient că nu avea nici un chef să facă asta, dar instinctul îi dicta să lovească așa cum obișnuia el să facă, să lupte, în felul lui, ca să poată părăsi Anglia în viață.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-66-4

Lei 12000